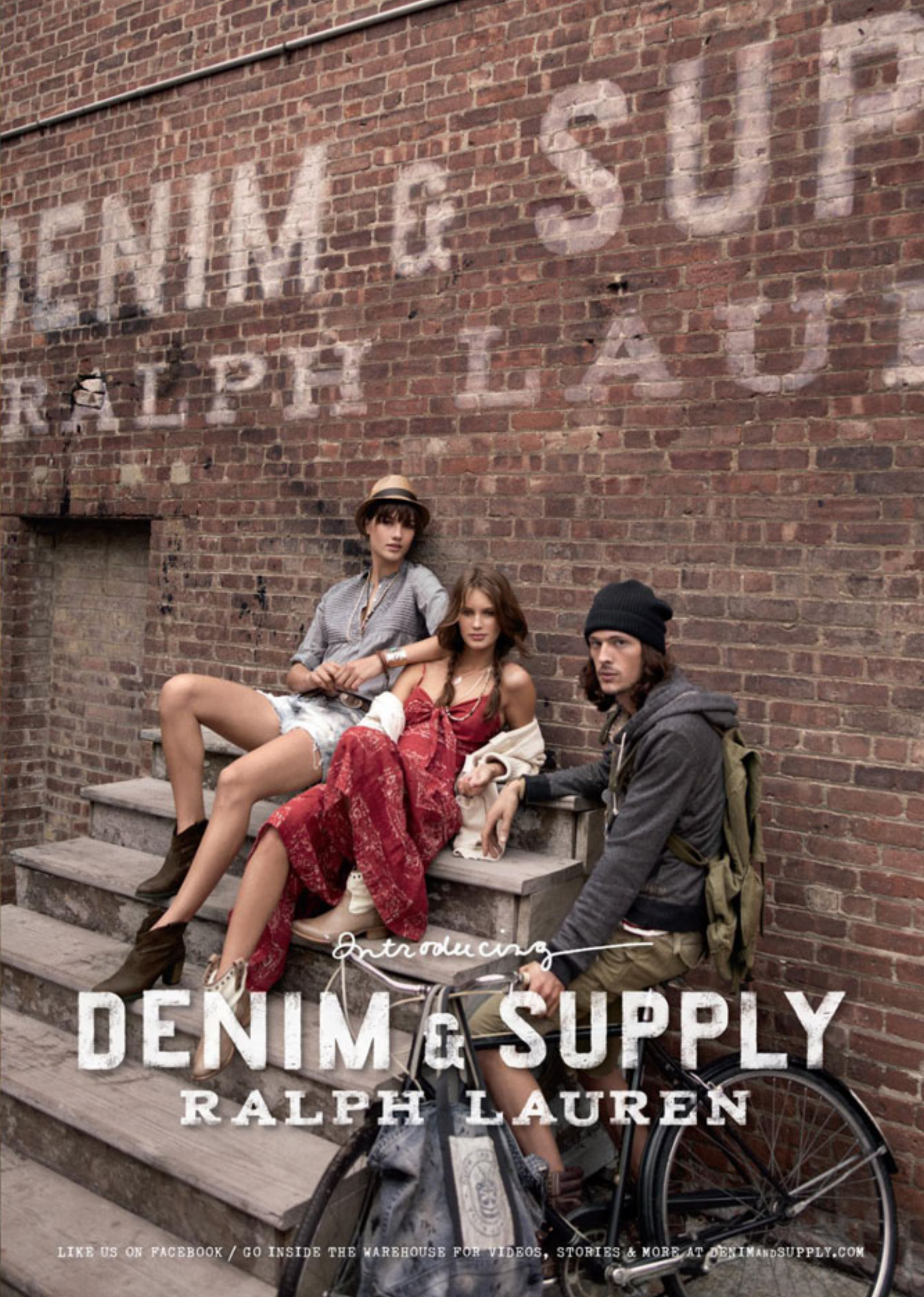

SOUL
64
Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2012
€3.00
Adele

Introducing

DENIM & SUPPLY
RALPH LAUREN

LIKE US ON FACEBOOK / GO INSIDE THE WAREHOUSE FOR VIDEOS, STORIES & MORE AT DENIMANDSUPPLY.COM

EDITORIAL 64

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Εικονογράφηση **Βίκτωρ Κοέν**, BBC 2012.

Για την πατρίδα

Μέτριος ο καινούργιος Πολ Γουέλερ. Μόνο το «When Your Garden's Overgrown» με συντάραξε και μου υπενθύμισε τη σημασία της γραβάτας και του τρίκομπου σακακιού ως συμβόλων κομψότητας, ενώ στα παραδίπλα πεζοδρόμια ωρύονται τα κόκκινα λετσιασμένα hoodies και τα λασπωμένα αθλητικά-συνθήματα των νεαρών οπαδών της Αλέκας. Παρομοίως και οι τελευταίοι Lambchop - μόνο το «Gar» κατάφερε να με διακτινίσει στην αχλύ των Μεσοδυτικών Πολιτειών, εκεί που οι γκαρσόνες στα dining είναι μελαγχολικά κορίτσια του μεροκάματου, γνήσιες πρωίδες της εργατικής τάξης και όχι φοιτήτριες θεατρολογίας ή εκκολαπτόμενες καλλιτέχνιδες που περιστασιακά και για τα τρέχοντα έξοδα εξασκούν με τόση πομπωδία το γκαρσονιλίκι τους. Θεσπέσιος όμως ο Τζέφρυ Ευγενίδης στο «Σενάριο γάμου». Η Μάντυ, ο Λέναρντ, ο Μίτσελ, το Παρίσι, η Ινδία, ο Ρολάν Μπαρτ και ο έρωτας, που όσο πιο πεισματικά τον αναζητάς τόσο αυτός σαν τζαναμπέτα ορχιδέα αρνείται να ανοίξει τα πέταλα για να τον δεις να γλυκαναπαύεται και να σου παραδίδεται μαζί με τον μίσχο της, με έκαναν κυριολεκτικά να προσκυνήσω αυτόν τον μεγάλο Έλληνα.

Ναι, καλά το κατάλαβες! Ακούω μουσική και διαβάζω, ρίχνω μακροβούτια σε ωκεανούς από μελάνι και πισίνες χλωριωμένες με cd, καθώς ο Καμμένος, οι φασίστες της Αυγής, κόκκινης ή Χρυσής, εκλιπαρούν να μου ενσταλάξουν λίγο από το μίσος, την άγνοια και τον αλύτρωτο ελληναρισμό τους. Προσφεύγω στη μεγάλη τέχνη για να σωθώ αλλά και να ξεχάσω, έστω και για λίγο, σε ποια χώρα ζω. Ψάχνω απελπισμένα να κρατηθώ από τη Δύση, από το πνεύμα και τα επιτεύγματά της, τις λέξεις και τις μουσικές της, τον Διαφωτισμό, τον ορθό λόγο και τις επιστήμες της. Δίπλα μου αλυχτούν λυσσασμένα γατιά από μπλε και άσπρο τομάρι, φυλάξου, σε μια νύχτα μπορούν να δαγκώσουν και να σκοτώσουν σαν γαλάζια ύαινα.

Δε μαθαίνουμε τίποτα από την ιστορία, αυτό δεν είπε ο Πρίμο Λέβι; «Τίποτα δε μας διαβεβαιώνει πως το κακό που έγινε δε θα επαναληφθεί, δε θα ξαναχτυπήσει». Αυτές οι εκλογές είναι οι πιο σημαντικές που έζησε ο τόπος. «Η θα τον ξαναχτίσετε ή θα τον εγκαταλείψετε», αποφαίνεται ο σοφός μπαμπάς μου. Ένα εκατομμύριο άνεργοι άνθρωποι, 360.000 υποαπασχολούμενοι, 400.000 απλήρωτοι και 100.000 νέοι ψηφοφόροι, που αντί για την Ιστορία αποστηθίζουν τη cyber παπαρολογία των Anonymus, αρκούν για να στρίψουν το τιμόνι και το καράβι να πάει στην κόλαση. Straight to hell, που θα κραύγαζε και ο αιώνιος ήρωάς μου Τζο Στράμερ.

Την ίδια στιγμή που φρικτοί ρήτορες και τελάληδες της δεκάρας υποδαυλίζουν το συλλογικό τους υποσυνείδητο με αναμνήσεις από την πτωχή πλην τίμια Ελλάδα των ΕΣΑτζήδων του Τσαρούχη, του βασιλικού που πάντα θα φυτρώνει στη γλάστρα, του ήλιου του ηλιάτορα, πάλης ξεκίνημα νέοι αγώνες, αναμνήσεις από εποχές που βλέπαμε Τζον Μπόι Γουόλτον, και ανάθεμα ο Γιάννης Αργυρίου αν ήξερε ποιανού τόπου φανέλα ήταν αυτό που φορούσαν πάνω τους οι λεβέντες της Γουέστ Μπρόμγουιτς Άλμπιον. Ελληναρισμός, η ασθένεια των καιρών και το διακύβευμα των εκλογών. Διάστιχτος με βίντατζ μπάσταρδες αναμνήσεις, κακοχωνεμένους στίχους του Σεφέρη και κτηνώδους σύλληψης ιδεολογήματα περί φυλής, μεταναστών, καθαρότητας, γραβιέρας Νάξου και πατάτας Νευροκοπίου.

Θα ακουστώ θρασύς, χαμερπής, αλήτης και τσογλάνι, όμως ποντάρω πως είσαι εραστής της Ευρώπης και της Κοσμόπολης, κοινό μου, κι όχι ρασοφόρος ή μούλικο του Στάλιν ή του Αδόλφου. Πως αγαπάς τον Μποντριγιάρ, τον Καστοριάδη και τη Σόνταγκ, τον Λένον, την Αναγέννηση, τον Κωνσταντίνο Βήτα, την ψυχραιμία και την ποίηση αντί για τους κόκκινους, μπλε, σιέλ ή μελανοχιτωνίτες μπαγαπόντηδες που δαιμονοποιώντας το Μνημόνιο συνεχίζουν ακάθεκτοι είτε να λυμαίνονται κρατικό χρήμα βολοδέρνοντας από δημοσιοϋπαλληλική σε δημοσιοϋπαλληλική καρέκλα είτε να συγκινούνται σφόδρα σταυροκοπούμενοι με τα κατορθώματα του πατέρα Παΐσιου. Σε αυτές τις εκλογές έχουμε να διαβουλευτούμε και να διαλέξουμε ποια Ελλάδα θέλουμε: μια χώρα με μπούργκα ή μια χώρα ελεύθερη, όπου θα ζούμε, θα δουλεύουμε, θα ερωτευόμαστε και θα φιλοτεχνούμε. Σκέψου.

© 2012 adidas AG. adidas, the Trefoil logo and the 3-Stripes mark are registered trademarks of the adidas Group.

SOUL
Secrets Of Urban Life

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές

Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουΐζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης

Συνεργάτες
Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Μάκης Παπασημακόπουλος, Karina Ruby, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου, Χρήστος Παρίδης, Λένα Χουρμούζη, Ρωμανός Σκλαβενίτης-Πιστοφίδης, Γιάννης Σεφεριάδης, Δημήτρης Τζινούδης, Χρήστος Νικολόπουλος

Φωτογράφοι
Τάσος Βρεττός, Πέτρος Νικόλτσος, Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Σπύρος Παλούκης, Ani Jo, Γεωργιάννα Κιόση - Τζουλιάννα Καριπίδου (Arte Di Tr3 Studio), Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος, Βασίλης Μαθιουδάκης

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή, Βιβιάνα Μηλιαρέση
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου

Direct Market Αθήνας: Γιώργος Απέργης
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

Υπεύθυνος Διανομής: Γιάννης Γαρούφαλος

Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ., Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr
www.athensvoice.gr/culture
soulmag.blogspot.com
www.twitter.com/soulmagazine
www.facebook.com/ SOUL2310mag
soulmag.tumblr.com

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

STAFF

Γιάννης Μπούτσελης
Μόνο αν ξέρεις από παζλ, μπορείς να συναρμολογήσεις με τη σωστή σειρά την ιστορία της ζωής του: Νομική Θεσσαλονίκης, ΠΑΟΚ, Βρυξέλλες, Εξάρχεια, BBC, Λονδίνο, Κόρτο Μαλτέζε, νύχτες στο «Romance», ξημερώματα στο «Residents», Τζον Λε Καρέ, Supasonic, Chumbawamba, τσίπουρα, trekking, Ντεπώ, «Μακεδονία», σινεμά, Bodega Bay, Όλγα, Μαργαρίτα, Μάνη, άφιλτρα, η σημασία να οδηγείς Motto Guzzi, Ζαν-Κλοντ Ιζό, πανκ ροκ, μαγειρική, Μπρίστολ, η Θεσσαλονίκη που αντιστέκεται, η Αθήνα που επιμένει.

Karina Ruby
Το κανονικό της είναι Καρίνα Ρούμπινσταϊν. Χειρούργος οδοντίατρος, ερασιτέχνης ντράμερ και επαγγελματίας κωμικός, μιας και ακόμα η Αθήνα τη θυμάται παρέα με τη Λουκία Ρικάκη ως ψυχή στις «Νύχτες Κωμωδίας». Με το SOUL τράκαρε πριν από τέσσερα καλοκαίρια στη Ρόδο, ως υπεύθυνη επικοινωνίας του Eco Film Festival. Τρυφερή, αστείρευτη, δημιουργική, μαγική, ατακαδόρα, καλλιεργημένη, βιβλιόφιλη, επικοινωνιακή, σκυλί στη δουλειά της, φροντίζει μέσω του περιοδικού μας να μας γνωρίζει με μια άλλη Αθήνα πέρα από αυτήν που ξέρουμε. Keep on rocking, girl!

Νώντας Νταμπάνης
Το πρωί, απαντάει στο εσωτερικό 232 ως μέλος του team Direct Marker της Athens Voice. Το καλοκαίρι πάει Μύκονο και σαρώνει, όμως τον φετινό χειμώνα άλλαξε πόστο και από party animal πέρασε στη θέση του high energy dj, που μπορεί και να τον χόρεψες κάποιες νύχτες στο «Rooster». Δεν τον κατάλαβες, γιατί διάλεξε το ψευδώνυμο Dj Yogi. High energy προσωπικότητα και χαμογελαστής πάστας άνθρωπος, ο Νώντας Νταμπάνης είναι ο φίλος που θα ήθελες να έχεις για να περνάτε παρέα ελεύθερη και τρελή ζωή.

Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος
Σύνθημα: Ντούλης. Παρασύνθημα: «έις ξεφύγ' ιντελώς». Παρεπιδημών εκ γενετής και έως σήμερα στον θεσσαλικό κάμπο, δεινός φωτορεπόρτερ και ακούραστος λαρισαίος εργάτης της τέχνης, ο Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος δεν το έχει σε τίποτα να διαβάζει αυτές τις γραμμές κάπου στη Νέα Υόρκη, στην Αυστραλία ή στον Κίσσαβο, αφού το παιδί είναι άπιαστο. Ταξιδιώτης του κόσμου και γητευτής γαμπρών, νυμφών και πεθερικών, το «μάτι» μας στη Λαρισόνα είναι γρήγορο και κοφτερό.

2012

WeSC RUNAR
SHOT BY
ANTON RENBORG
www.wesc.com/footwear

wesc
© WeAretheSuperlativeConspiracy

SAMPLER

Χριστίνα Γεωργιάδου
Γεννήθηκε το '76 στην Αθήνα και τα τελευταία δύο χρόνια φωτογραφίζει ανελλιπώς για το SOUL ηθοποιούς, γειτονιές, συγκροτήματα, δημάρχους και ό,τι άλλο της παραγγείλουμε, με αστρονομική ταχύτητα και ιδιαίτερης αισθητικής ματιά. Είναι από αυτούς τους συνεργάτες που κάθε περιοδικό θα ήθελε να έχει, εφόσον, σε αντίθεση με άλλους «καλλιτέχνες» της συνομοταξίας της, δε σε πρήζει με ανούσιες συζητήσεις ή ερωτήσεις ή γκρίνιες «γιατί», «τι», «πώς» και άλλα που οδηγούν τους αρχισυντάκτες σε πρόθυρα νευρικής κρίσης. Την εκτιμούμε και την εμπιστευόμαστε απεριόριστα.

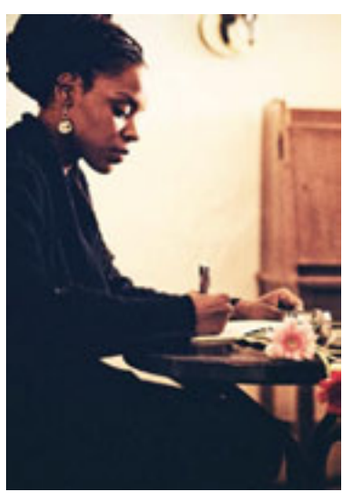
Σωτηρία Ψυχογιού
Τι μπορεί να κρύβει στα τεφτέρια της μια εργαζόμενη στο λογιστήριο της Athens Voice και του SOUL, και μάλιστα από την πρώτη μέρα έκδοσής μας; Αριθμούς, τιμολόγια και τηλέφωνα, θα πει κάποιος, χωρίς να γνωρίζει πως η εν λόγω δεσποινίς κρύβει λατρεία μεγάλη, πέρα από τα έντυπα που υπηρετεί, και για την ιδέα του Παναθηναϊκού, όπως αυτή εκφράζεται μέσα από τις αποκρούσεις του Γκαμπίνο και τα καρφώματα του Διαμαντίδη. Μια γλυκιά ύπαρξη, μια γλυκιά φωνή, και ταυτόχρονα μια κέρβερος που κουμαντάρει τα οικονομικά μας, κάθε φορά που μας ζητά κάτι λογιστικής φύσεως από το τηλέφωνο.

Γιώργος Τζινούδης
Γεννήθηκε στην Κατερίνη τον Νοέμβριο 1980. Οι γονείς του, Σιδέρης και Στέλλα, καθηγηταί οι δυο τους και Άνθρωποι με τα όλα τους, εν τοιαύτη περιπτώσει το «Α» κεφαλαίο οπωσδήποτε, τον εξέθρεψαν σωστά και τον έκαμαν κοτζάμ γομάρι. Είναι απόφοιτος του τμήματος Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και κάτοχος δύο μεταπτυχιακών τίτλων: 1) Θεωρία και Πρακτική στις Σύγχρονες Πλαστικές Τέχνες (Facultad de Bellas Artes, Universidad Complutense de Madrid) και 2) Οργάνωση - Διοίκηση Πολιτισμικών Μονάδων (Ελληνικό Ανοιχτό Πανεπιστήμιο). Από τον Σεπτέμβριο του 2010 είναι κάτοικος Αθηνών, και έχει ο καλός θεούλης. Κατέβηκε, λέει, στην πρωτεύουσα να πιάσει τον ταύρο της Τέχνης, όχι απαραίτητα του Picasso, από τα κέρατα. Ασχολείται με τη ζωγραφική, την ποίηση και την πυγμαχία. Ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί κατά καιρούς σε λογοτεχνικά περιοδικά, ενώ δεν έχει πυγμαχήσει ποτέ σε κανονικό αγώνα. Έχει εργαστεί σε μανάβικο, σε γκαλερί, σε βιβλιοπωλείο, σε σχολή ζωγραφικής και σε πάμπολλα μπαρ. Κατά τα άλλα, του αρέσουν τα καλοψημένα σουβλάκια, οι παγωμένες μπίρες, οι καλλίγραμμες γυναικείες γάμπες, και όσο ζει δεν ελπίζει.

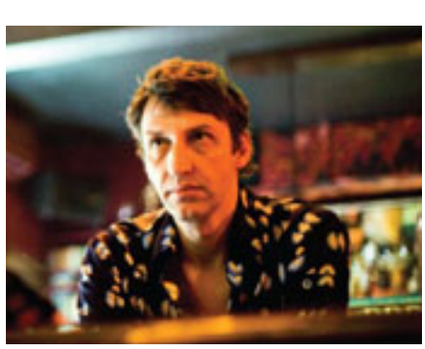
18
INDIE KIDS
Όχι άλλο εναλλακτικό κάρβουνο.

22
AKUA NARU
Μαύρο διαμάντι, τριζάτη μουσική.

24
BRUCE DAVIDSON
Η Αμερική σε άσπρο-μαύρο.

32
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΣΙΟΥΡΑΣ
«τσιν τσιν», Αθήνα!

ΟΝΟ/ΝΥΜΟ: Θανάσης Σουπίδης
BAR: Θερμαϊκός. Λεωφ. Νίκης 21, Θεσ/νίκη
ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΕΡΟΣ: Θεσσαλονίκη
ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ: Βόλτες με τον σκύλο μου
ΜΟΤΤΟ: Ελευθερία!

THE COOLEST BARTENDERS

Στο Θερμαϊκό, το θρυλικό μπαρ στη λεωφόρο Νίκης, θα τον βρεις πίσω από τη μπάρα και ίσως τον αναγνωρίσεις από ένα t-shirt μιας ομάδας baseball από τη Νέα Ζηλανδία, που είναι το αγαπημένο του μπλουζάκι. Ο Θανάσης Σουπίδης περιγράφει τον εαυτό του ως παρορμητικό, χαρούμενο και τυχερό- και έχει πράγματι την τύχη να συναντά κάθε βράδυ διαφορετικούς ανθρώπους, με τους οποίους βρίσκει πάντα κάτι να πει.

Ο Θερμαϊκός είναι ένα αυθεντικό μαγαζί, με τη δική του προσωπικότητα. Διαφορετικές μουσικές, ιδιαίτερη διακόσμηση, όλα αυτά του έχουν εξασφαλίσει μεγάλη πελατεία, κάθε ηλικίας. Εδώ, οι βραδιές είναι όμορφες, αληθινές και αυθόρμητες.

Θεωρώ ταλέντο το ότι μπορώ να συναναστραφώ άνετα με εντελώς διαφορετικούς ανθρώπους και προσωπικότητες. Πάντα θα βρω κάτι να συζητήσω μαζί τους.

Για να φτιάξω ένα cocktail αφιερωμένο στο Jameson πειραματίστηκα με διάφορους συνδυασμούς πριν καταλήξω στη συνταγή με τον ανανά. Και όσο κι αν έχω ψάξει, δεν έχω βρει άλλο cocktail με whiskey και ανανά. Προσωπικά, βέβαια, προτιμώ να πίνω το Jameson σκέτο ή με λίγο πάγο.

Η πιο περίεργη παραγγελία που έχω ακούσει από πελάτη: Μου έχουν ζητήσει να πιουν λικέρ blue curacao - που το χρησιμοποιούμε συνήθως στα ποτά μόνο για να τους δώσουμε χρώμα!

Όταν δεν δουλεύω μου αρέσει να πηγαίνω μακρινές βόλτες το σκύλο μου ή να βλέπω ταινίες στο dvd. Μια πολύ καλή που είδα πρόσφατα ήταν το «Ιστορίες της Νέας Υόρκης». Επίσης παίζω videogames, και ιδιαίτερα shoot'em up.

Έχει τύχει να κάνω πολύ επικίνδυνα πράγματα στη ζωή μου. Μια φορά θυμάμαι είχα ξαπλώσει στη μέση ενός κεντρικού δρόμου. Ευτυχώς, δεν πέρασε αυτοκίνητο.

Δε θα άλλαζα κάτι πάνω μου - τα έχω καλά με τον εαυτό μου. Θα ήθελα όμως να είχα το ταλέντο να παίζω κάποιο μουσικό όργανο, ιδίως κιθάρα.

Το ωραιότερο δεν ξέρω αν είναι, αλλά το πιο χρήσιμο δώρο που μου έχουν κάνει είναι ένα μπρίκι για espresso.

Στον κολλητό μου με εκνευρίζει ότι κοιτάει τον εαυτό του περισσότερο από όσο θα έπρεπε.

PINBALL

ΥΛΙΚΑ
40ml Jameson, 30ml σιρόπι lime, 20ml χυμό lime, ½ φέτα φρέσκος ανανάς, 3 σταγόνες aromatic bitters

ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ
Φλούδα lime

ΕΚΤΕΛΕΣΗ
Βάζουμε στο Boston glass τον ανανά και τον πατάμε με ένα γουδοχέρι για να βγάλει το χυμό του. Στη συνέχεια προσθέτουμε και τα υπόλοιπα υλικά μαζί με πάγο και χτυπάμε καλά. Σερβίρουμε σε ένα ποτήρι martini και γαρνίρουμε με μία φλούδα lime την οποία έχουμε κόψει σε λεπτή λωρίδα και της έχουμε δώσει σχήμα julien.

41
ΑΓΙΑ
Απόδραση στη Λαριζόνα.

58
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΛΛΙΔΗΣ
Η ελληνική του κουζίνα.

46
ΒΙΚΤΩΡ ΚΟΕΝ
Επιστροφή στα πάτρια εδάφη.

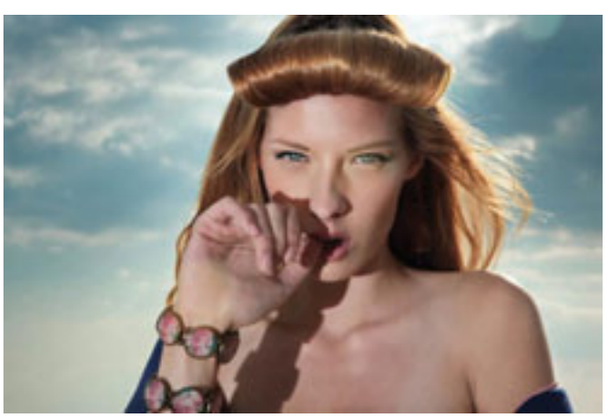
70
ΧΟΥΛΙΓΚΑΝ ΓΙΩΡΓΟΣ
Γκέγκε;

74
ΝΙΚΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ
Ερωτικός, καλτ κινηματογράφος.

52
ΔΩΡΟΘΕΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ
Μια Ελληνίδα θεά!

84
ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΟΠΟΥΣΛΙΔΗΣ
Ένα πορτφόλιο που σφυράει.

adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837 **attr@ttivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** 210 2853 813 **Calin A.E. (Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.calzedonia.gr **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Freddy Store** Golden Hall, 210 6838 539 **Folli Follie Group (Converse, Gas, Harley, G-Star Raw)** Ηφαίστου 49, Κορωπί, 210 9119 00 **Hummel** 210 9969 701, 210 9947 150 **Luxottica Hellas** 210 6669 300 **Nike Hellas** 210 9464 400 **notosgalleries (Lacoste, Denim and Supply Ralph Lauren)** Αθήνα: Αιόλου 99, Πειραιάς: Ηρ. Πολυτεχνείου 35, Θεσσαλονίκη: Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **Prime Timers** Λαμίας 6 & Κων/πόλεως, Ταύρος, 210 5765 920 **Puma Hellas** Κολωνάκι: Κανάρη 17 & Σόλωνος, 210 3610 516, Περιστέρι: Λεωφόρος Κηφισσού 86-88, 210 5758 450, Μαρούσι: Κηφισίας & Σπύρου Λούη, 210 6837 802, Τούμπα: Μικράς Ασίας 1, 2310 915 840, Μοναστηράκι **Reebok** 210 8930 869 **Replay** Fashion Box Ελλάς, 210 2717 757 **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Vans)** 210 3449 300

μια κοινωνική προσφορά του μπάρ Υφήλιος

ANTI - STRESS THERAPY

*ή απλά βγές μια βόλτα

Οδηγίες

1. τοποθέτησε το χαρτί σε μια σκληρή επιφάνεια
2. χτύπα το κεφάλι πάνω στο BANG HEAD HERE
3. επανέλαβε μέχρι να φύγει το στρές*

πρ. Κορομηλά 1

till the last drop

Υφήλιος bar nationale

SEND SPACE

This space is your space! Στείλε μας τις λέξεις και τις εικόνες σου, στείλε μας την παρέα σου, στείλε μας τη ζωή σου παρέα με το περιοδικό. Θα σε δεις.

ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΟΥ, SOULITES, ΠΟΥΛΙΑ
Ευχαριστούμε για την καλή παρέα που μας κρατάτε και την επαφή με τη Θεσσαλονίκη, για όσους ξούμε μακριά της! Φιλιά.
Δέσποινα Κατερτζή, mail

GOOD MORNING RECIPE!
Jessie Papadopoulou, facebook

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΡΑΓΑΣ
Nano Tara, facebook

5.000 δρομείς
700 μέλη της
WIND Running Team
1 μεγάλος αγώνας
24.000€ για το Ελληνικό
Παιδικό Χωριό στο Φίλυρο
7ος ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Αγώνας Δρόμου 5 & 10 χλμ. WIND
Όλοι μαζί τα καταφέραμε και πάλι.
Στον 7ο Διεθνή Μαραθώνιο «Μέγας Αλέξανδρος» τρέξαμε όλοι για καλό σκοπό και συγκεντρώσαμε 24.000€ για το Ελληνικό Παιδικό Χωριό στο Φίλυρο.
Ευχαριστούμε τους 5.000 δρομείς που πάτησαν like περνώντας κάτω από την αψίδα της WIND, τους 700 δρομείς που έτρεξαν με τα χρώματα της WIND Running Team, και τους πάνω από 16.000 που έγιναν «χορηγοί» του αγώνα μέσα από τη σελίδα της WIND στο facebook. Γιατί απέδειξαν ότι όταν είμαστε όλοι μαζί, μπορούμε να πετύχουμε πολλά.
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΧΩΡΙΟ στο Φίλυρο
WIND
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

THE BOY WITH THE THORN IN HIS SIDE
Η μητέρα μου ονομάζεται Μυρτώ, ο πατέρας μου Σάκης, και τυγχάνουν οπαδοί του μεγάλου βρετανικού ήχου, κάτι που όπως βλέπετε με επηρέασε ενδυματολογιώς, εξ ου και η αγάπη για τις τραγιάσκες, κατεξοχήν σήμα των νεαρών δανδήδων της εργατικής brit pop τάξης. Από όλα τα τεύχη του περιοδικού σας αξέχαστο μου μένει αυτό με τον Morrissey.
Ερρίκος Κοροβέσης, mail

INSPIRAL CARPETS
Καλημέρα, παιδιά. Το περιοδικό σας είναι από τα καλύτερα ελληνικά που έχω πιάσει στα χέρια μου. Όμορφα γραμμένα κείμενα, πολύ καλή θεματολογία, απίστευτο layout, πολύ ωραίο χαρτί, αλλά πιο πολύ το άρωμά του καθώς το ξεφυλλίζω κάτι βαρετές μέρες που ψάχνω να βρω λίγο έμπνευση.
Ντάνυ, γραφίστας, Καλαμάτα, facebook

ΑΓΡΙΑ ΚΑΡΔΙΑ
Ακούγοντας το «All is love» των Karen O And The Kids από το soundtrack του «Where the wild things are» και έχοντας το SOUL στο χέρι σου ανεβαίνει η διάθεση όσο σκατά και αν είσαι. Επίσης ο έρωτας βοηθάει.
So Minimal, facebook

ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥΣ ΤΡΩΕΙ ΤΟ ΣΤΡΕΣ
Γεια σας! Είμαι νέος αναγνώστης σας. Πήρα αυτές τις μέρες το περιοδικό. Ελκυστικό, ωραίες φωτός, ωραία θεματολογία. Είμαι μαθητής της Γ' Λυκείου και ενώ αυτές τις μέρες έπρεπε να σκίζομαι στο διάβασμα, ρίχνω «κλεφτές» ματιές. Για αυτό μου ήρθε η ιδέα να τραβήξω αυτή τη φωτό.
Kimonas Kokkinaris, facebook

hummel
Character since 1923
HUMMEL Exclusive Store
Golden Hall: 37A Kifissias Av., Marousi
HUMMEL Shop-in-shop
Attica: 4 Stadiou str., Athens
HUMMEL Online Shop-in-shop:
www.z-mall.gr
HUMMEL Collection is also available at selected stores
www.facebook.com/HUMMEL.GREECE

BANG BANG
...my SOUL shot me down. Τρίτη μέρα της άνοιξης, Πύργος.
Konstantinos Georgousis, mail

ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΑΚΙ
Η άοπλη θέλει πιο πολύ SOUL!
Jijikas, mail

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Παναγιώτης Αστρίνης, mail

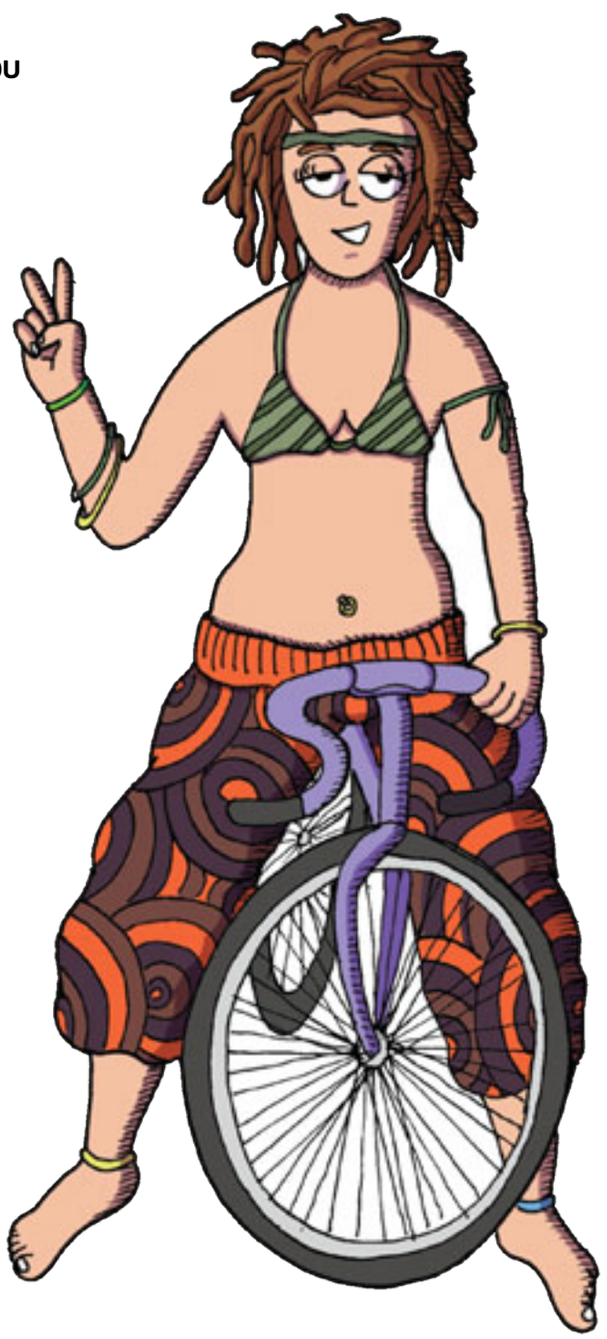

ΤΣΙΟΥ
Μετά από ξεκούραση διαβάζω το SOUL! Πολύ ωραίο περιοδικό! Φιλάκια πολλά από Κορυδαλλό!
Kwstas Goylias, facebook

Με κάθε παντελόνι,
ΔΩΡΟ ένα T- Shirt
Freddy Slounge*
PANTS
THAT EVERY BODY LOVES.
SPICE
THE SLOUNGE
THE SLOUNGE WAY
FREDDY
ART OF MOVEMENT
FREDDY Exclusive Store
Golden Hall: 37A Kifissias Av., Marousi
FREDDY Shop-in-shop
Attica: 4 Stadiou str., Athens
Shopping House: 41, Theomitoros str., Alimos
FREDDY Online Shop-in-shop:
www.z-mall.gr
FREDDY Collection is also available at selected stores
*Η προσφορά ισχύει στα καταστήματα INTERSPORT και στα καλύτερα sport & casual stores.
Πληροφορίες στο www.facebook.com/freddy.greece

Όχι άλλο κουλό κάρβουνο!

Μπαζάρ, ποδηλατοδρομίες, κολεκτίβες νέων καλλιτεχνών, ψαγμένες μπάντες, events, διαδραστικές εκθέσεις, δεν έχει τέρμα το τσίρκο εναλλακτικών δράσεων που διεκδικεί να σε εντάξει στις τάξεις του. Φυλάξου!
Κείμενο, Εικονογράφηση **Γιώργος Μπάκας**

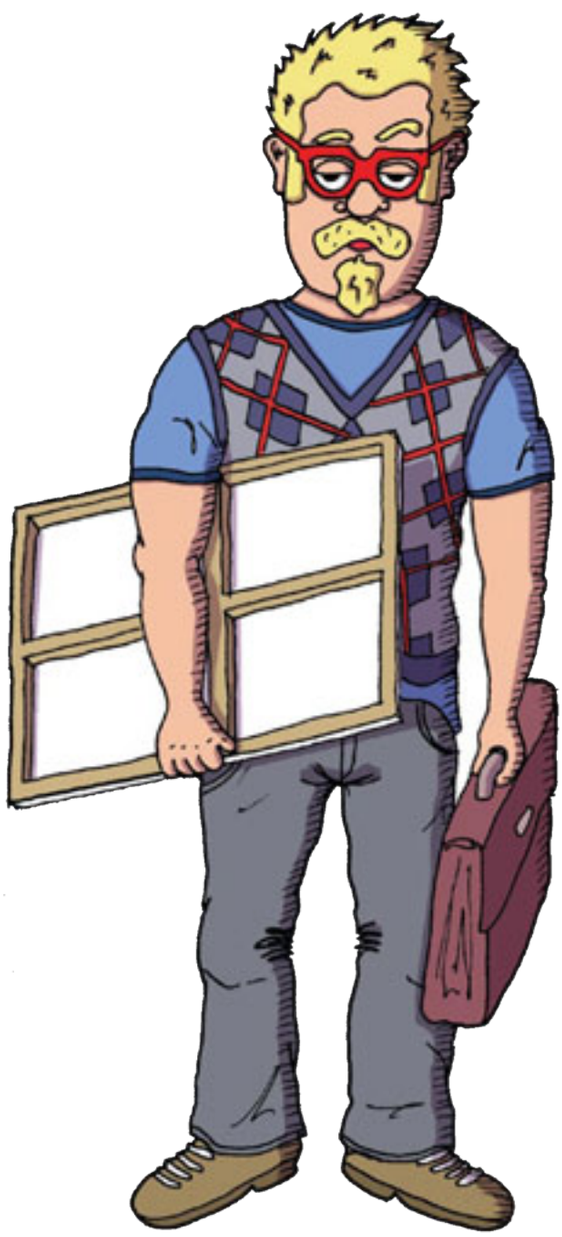
Ποδηλατέρνα

Η Ποδηλατέρνα διαθέτει οικολογική συνείδηση, κοινωνική ευαισθησία και αγάπη προς το περιβάλλον, αλλά όχι την απαραίτητη μόρφωση, ώστε να γνωρίζει πως η λέξη «γυμνός» σημαίνει «αυτός που δε φοράει ρούχα». Η συμμετοχή της στην ετήσια Διεθνή Γυμνή Ποδηλατοδρομία αποτελεί γι' αυτήν εκ των πραγμάτων ένα χάπενινγκ μη συμβολικού χαρακτήρα, του τύπου «κάτι διαφορετικό να σπάσει η ρουτίνα», «έλα, θα 'χει χαβαλέ», «λίγος τζέρτζελος μέχρι να πάμε Σαμοθράκη». Αν ίσχυε το αντίθετο, όπως συμβαίνει στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, θα καβαλούσε τη σέλα όπως τη γέννησε η μαμάκα της και θα έδειχνε το μεσαίο της δάχτυλο στους ασυνείδητους οδηγούς, στέλνοντας ένα ισχυρό, τσαμπουκαλεμένο και ξεκάθαρο μήνυμα: «Βάλτε τα αμάξια στον κώλο σας!». Αντ' αυτού, ποδηλατεί ντυμένη ή με μαγιό, προς μεγάλη απογοήτευση των μαντραχαλάδων που κατεβαίνουν στην πορεία γι' αυτόν και μόνον τον λόγο, και φωνάζει συνθήματα αμφίσημης και αδιευκρίνιστης ερμηνείας, όπως «ποδήλατα στην πόλη, ν' ανοίξουνε οι κώλοι». Όλως παραδόξως, το μένος της Ποδηλατέρνας κατά των οδηγών εκτονώνεται ως επί τω πλείστον στους ασυνείδητους πεζούς που της κλείνουν προκλητικά τον δρόμο, όταν καβαλάει τα πεζοδρόμια, τη στιγμή που κάλλιστα μπορεί να χρησιμοποιήσει τις λεωφορειογραμμές και να ζήσει μια ανεπανάληπτη feel-good περιπέτεια ζωής και θανάτου! Τον χειμώνα, που το ποδήλατο το τρώει η σκόνη στην πίσω βεράντα, θα τη βρεις σε ελευθεριακά στέκια, λετσόμπαρα ή σε διάφορες μεριές της πόλης να παίζει μπόνγκολα, ντιτζιριντού και να πουλάει handmade κοσμήματα από οικολογικά υλικά (πλαστικό, γυαλί, αλουμίνιο).

Κωλεκτίβας

Μπορεί στα μάτια σου να φαίνεται απλό. Μια παρέα αποτυχημένων καλλιτεχνών ένωσαν τις δυνάμεις τους, μπας και κάνουν αισθητή την παρουσία τους στο καλλιτεχνικό γίγνεσθαι της πόλης. Δεν είναι όμως έτσι. Ο Κωλεκτίβας οργάνωσε την ομάδα βασιζόμενος στις αρχές της αυτοδιαχείρισης με κεντρικό γνώμονα την κολεκτιβοποίηση, αφενός για να ακούγεται πιο εντυπωσιακό στα αφτιά μας, αφετέρου για να αποπροσανατολίζει τον ανυποψίαστο επισκέπτη από τη σκληρή αλήθεια, ήτοι την έλλειψη ταλέντου του. Τα κοκάλινα γυαλιά, η ταχυδρομική τσάντα, το vintage ποδήλατο και ένας ενδυματολογικός συνδυασμός χίπστερ - τσοπάνη - μόδιστρου ενισχύουν ομολογουμένως το καλλιτεχνικό προφίλ του. Σε έναν προσεγμένο χώρο, τον οποίο έχει νοικιάσει και δεν έχει πληρώσει από τότε, διοργανώνει καθημερινά experimental συναυλίες, βραδιές αυτομόρφωσης, θεατρικές παραστάσεις, εικαστικά events με σκοπό την προώθηση (των έργων του) και την ανταλλαγή της ελεύθερης καλλιτεχνικής έκφρασης έξω από κυκλώματα και δημοσιοσχετίστικες αντιλήψεις. Δυστυχώς για τους γύρω του, δε στέκεται εκεί. Ο Κωλεκτίβας συνεχίζει με πείσμα να μεταδίδει τη σούπερ γαμαοσύνη του, καταπιανόμενος με νέα αντικείμενα που τον τοποθετούν βαθύτερα στην καλλιτεχνική ανυπαρξία και στη μαύρη λίστα της υπόληψή μας. Τριγυρνάει με αναλογικές φωτογραφικές μηχανές απαθανατίζοντας ενσταντανέ της πόλης με τη «δική του ματιά». Μουτζουρώνει λευκούς καμβάδες με φειδωλές δυσδιάκριτες πινελιές, δίνοντας ασύμφωνους τίτλους όπως «Φαγωμένο Κριτσίνι», «Ήσουν», «Αλογόμυγα No.12». Εκδίδει fanzines και free press με δικά του ακατάληπτα κείμενα, στοχασμούς και πολιτικές τοποθετήσεις. Δημιουργεί πειραματικά μουσικά πρότζεκτ, μολονότι άμουσος, ενώ δικαιολογεί τις κακές εμφανίσεις του μπροστά σε ένα αμήχανο και νευρικό κοινό κάνοντας λόγο για «disturbing performance».

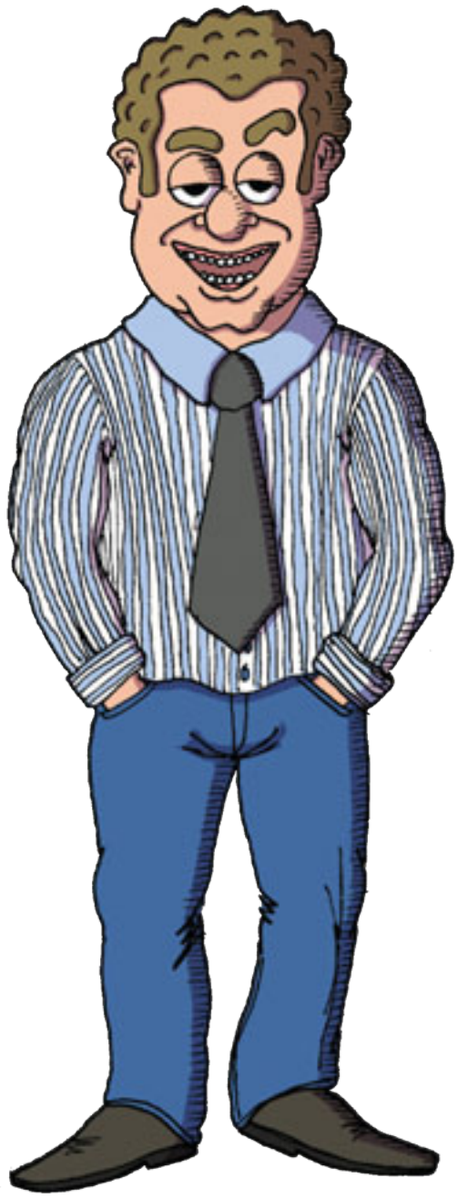

Αντι-γουόρχολ

Μαικήνα και με τ' άλλα, κατάφερε να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα και να σώσει την πόλη από την καλλιτεχνική μιζέρια, την ατεχνία και την έλλειψη αισθητικής αντίληψης. Γόνος εύπορης οικογένειας, κολεγιόπαιδο, σπουδαγμένος και κοσμογυρισμένος από τα πολλά μάστερ, ο Αντι-γουόρχολ αποφάσισε να φτιάξει μαζί με άλλους ευαισθητοποιημένους και φιλότεχνους ανθρώπους τον δικό του χώρο. Έναν χώρο μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, ο οποίος θα συγκεντρώνει χρήματα που θα επανεπενδύονται στην προσπάθεια να αναγνωριστεί επιτέλους η γαμάτη προσωπικότητά του από κάθε καρυδιάς καρύδι. Να μπορεί να εμφανίζεται σε κοινωνικές εκδηλώσεις, σε γκαλερί, σε τηλεοπτικές εκπομπές, χωρίς να αντιμετωπίζεται με αδιαφορία, όπως συνέβαινε στο παρελθόν. Να δείξει σε όλους εκείνους που τον χλεύαζαν πως, με ένα αξιοσέβαστο ποσό από το χρηματοκιβώτιο του μπαμπά και με λίγη βοήθεια από φιλότεχνα κορόιδα που θέλουν να αναδειχτούν δίπλα του, τίποτα δεν είναι ανέφικτο. Ο Αντι-γουόρχολ διοργανώνει βαρετές εκθέσεις, δίνει ανυπόφορες διαλέξεις και πειραματίζεται με ό,τι πειραματικό συμβαίνει αυτή τη στιγμή στον πειραματικό χώρο της πειραματικής τέχνης, της αρχιτεκτονικής και του design. Εκτός από έναν κομπλεξικό ελιτισμό που τρέφει παρέα με ένα μεγάλο κοπάδι από Μπαζαρ-γάνες και Παπαρίστας (βλ. παρακάτω), ο Αντι-γουόρχολ κουβαλάει και ένα πομπώδες, αυτάρεσκο υφάκι, δήλωση πετυχημένου ανθρώπου που για να τον πλησιάσεις θα πρέπει να δώσεις τα καλλιτεχνικά σου διαπιστευτήρια. Δύσκολα θα συνειδητοποιήσει πως οι φιλοφρονήσεις που οικοδόμησαν το υπερτροφικό «Εγώ» του προέρχονται από έναν μικρόκοσμο ατάλαντων καλλιτεχνών που τρομάζουν να δουν τι υπάρχει πέρα από τη μύτη τους και αυνανίζονται με τα δικά τους έργα.

Κυνηγός Ταλέντων

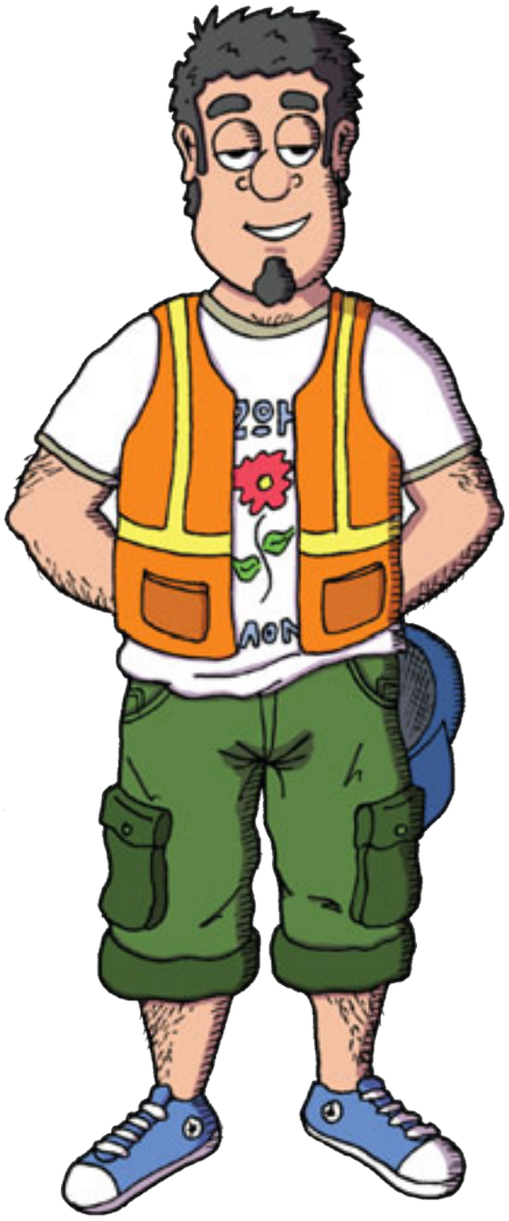
Ο κατά κόσμον «μάγκας», «λαμόγιο», «κουφάλα», «αριβίστας», ο έχων τον τρόπο να ελίσσεται, να δημιουργεί τις κατάλληλες διασυνδέσεις, ο άνθρωπος που θα μπορούσε να ξεγελάσει και τον ίδιο τον διάβολο, προκειμένου να εμπλουτίσει τον τραπεζικό του λογαριασμό. Πονηρό και αδίστακτο πνεύμα, ο Κυνηγός, είτε κατέχει μια ισχυρή θέση κύρους και επιρροής (βουλευτής, υπουργός, διευθυντής/προϊστάμενος δημόσιας υπηρεσίας) είτε βρίσκεται στον πάτο της ιεραρχίας του πολιτικού και δημόσιου συστήματος (δημοτικός/νομαρχιακός σύμβουλος, δημόσιος υπάλληλος), θα καταφέρει να ανακαλύψει τα υποκείμενα εκείνα που θα εργαστούν δωρεάν για λογαριασμό του, χωρίς να χύσει σταγόνα ιδρώτα. Κάπως έτσι ανακάλυψε τους Παπαρίστας, με τους οποίους διατηρεί μια όμορφη μακροχρόνια σχέση σεβασμού, αλληλοσυμπάθειας και σφετερισμού εργασίας. Κάθε φορά που σκαρφίζεται ένα φιλανθρωπικό/φιλοζωικό/κοινωνικό χάπενινγκ για να τραβήξει πάνω του τα φώτα της δημοσιότητας χάριν πολιτικών σκοπιμοτήτων, κάθε φορά που του ανατίθεται η διοργάνωση κάποιου πολιτιστικού event, ο Κυνηγός καλεί τους Παπαρίστας να τεθούν στις υπηρεσίες του. Αυτοί αναλαμβάνουν τη διοργάνωση, την προώθηση, ψάχνουν να βρουν τους χορηγούς, στήνουν τις εκδηλώσεις, σκουπίζουν, πλένουν, σφουγγαρίζουν και παρίστανται σύσσωμοι στα εγκαίνια για να θαυμάσουν και να χειροκροτήσουν τον μέντορά τους. Να τον ακούσουν να ομολογεί συγκινημένος πως έβαλε όλη του την ψυχή σε αυτό το δύσκολο project και πως δε θα τα κατάφερνε με τίποτα χωρίς τη σημαντική στήριξη της γυναίκας και των παιδιών του.

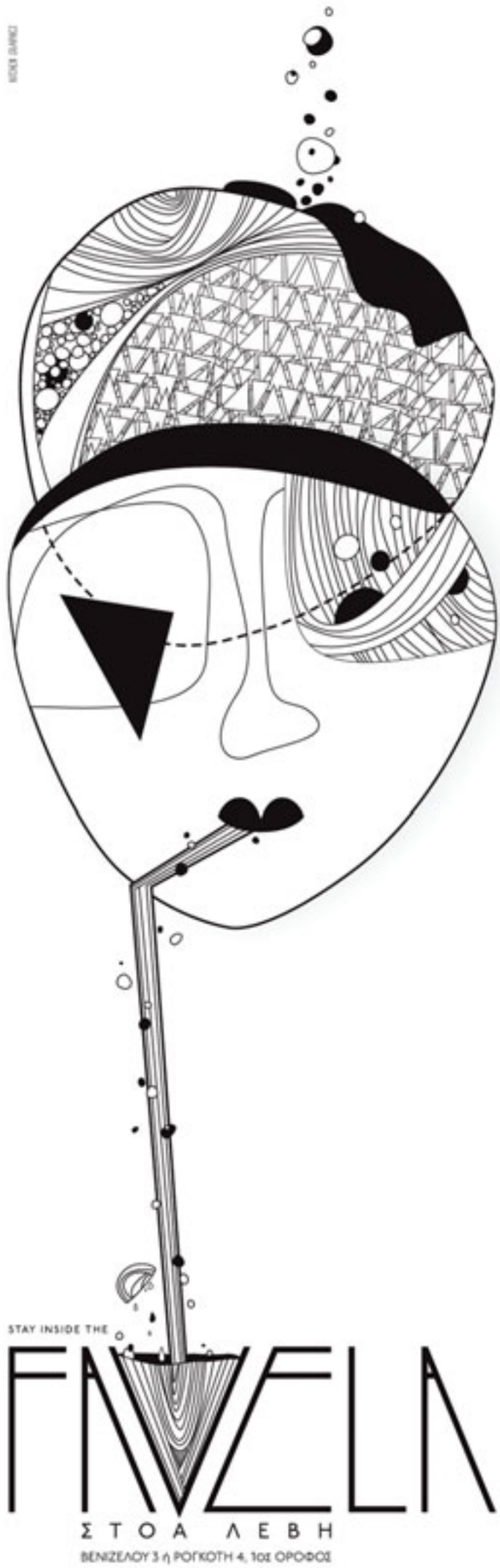
Μπαζαρ-γάνα

Η Μπαζαρ-γάνα ανήκει στη νεόπλουτη γενιά της σύγχρονης Ελλάδας που βίωσε το αμερικάνικο όνειρο της αφθονίας και του άγριου καταναλωτισμού, έζησε το απόλυτο παραμύθι τρώγοντας το απόλυτο παραμύθι και ένα ωραίο πρωινό προσγειώθηκε σε μια χρεοκοπημένη ελληνική πραγματικότητα των 500 ευρώ, των μαζικών απολύσεων και του 20% ανεργίας. Νεόπτωχη σήμερα, αγωνίζεται να ανακαλύψει ή να δημιουργήσει νέα, φθηνά trends που θα της εξασφαλίσουν χρήματα, ένα αξιοπρεπές στιλ και θα της προσδώσουν μια ψαγμενιά, αν το πλασάρει ως εναλλακτική και επαναστατική πρόταση, ως το next big thing στον χώρο του shopping. Κάπως έτσι ανακάλυψε τα παζάρια, τα κατ' ευφημισμόν «bazaar», όπου αυτή και άλλοι ομο-άφραγκοι φίλοι της πουλάνε DIY t-shirts, τσάντες, αξεσουάρ, κοσμήματα, κεριά, σαπουνάκια, γλυκά, «υψηλής αισθητικής αξίας μοναδικά αντικείμενα» και ό,τι άλλο μπορείς να φανταστείς, αλλά όχι να αγοράσεις. Τι έμενε για να δουλέψει το μάρκετινγκ και να τσιμπήσει ο κόσμος; Να χαρίσει την καλλιτεχνική της σφραγίδα σε ό,τι handmade παπαριά φτιάχνει και να το πλαισιώσει με μύωπες μουστακαλήδες χίπστερ, εναλλακτικά τυπάκια που «ασχολούνται με τη γραφιστική», με την «εσωτερική διακόσμηση» και το στήσιμο «καλλιτεχνικών events». Να βρει εναλλακτικούς χώρους για να στηθούν οι πάγκοι και να καλέσει αντισυμβατικά experimental ambient post rock γκρουπάκια για να το επενδύσουν μουσικά. Το απολαυστικό όλης αυτής της μετάλλαξης είναι πως η Μπαζαρ-γάνα αναγκάστηκε χάριν των νέων επαγγελματικών της δραστηριοτήτων (χόμπι) να πετάξει το σνομπ ελιτίστικο υφάκι που διατηρούσε επί χρόνια, να φορέσει ένα ψεύτικο κοινωνικό χαμόγελο και να συναναστραφεί με ανθρώπους «μακριά από την αισθητική της».

Παπαρίστας

Θα τον δεις να μαζεύει τα σκουπίδια που πετάνε οι Ελληναράδες τα καλοκαίρια στις παραλίες, και ας έχει να πάει διακοπές χρόνια. Θα τον δεις να σβήνει με αυταπάρνηση πυρκαγιές που απειλούν αυθαίρετες βίλες, και ας έχει να πληρώσει το νοίκι του εδώ και τρεις μήνες. Θα τον δεις να γυαλίζει καύκαλα από χελώνες, να ξεψειρίζει σκύλους, να λιμάρει τα νύχια της καφέ αρκούδας και να μαθαίνει στα άλογα να παίζουν σκάκι. Θα τον δεις να πρωτοστατεί σε events διεκδίκησης, όπως Θεσσαλονίκη: Πρωτεύουσα Ανεργίας 2012, Ελλάδα: Κακέκτυπο Ευρωπαϊκής Χώρας 2013, Αθήνα: Top Προορισμός για Drug Dealers 2014. Όπως κατάλαβες, ο Παπαρίστας έχει ανακαλύψει το (μη) επάγγελμα του μέλλοντος στην Ελλάδα, ένα (μη) επάγγελμα χωρίς οικονομικές αποδοχές, που του προσφέρει όμως τη δυνατότητα να γνωρίσει και άλλους αργόσχολους Παπαρίστες και να τριγυρνάνε με φωσφοριζέ καπελάκια και γιλέκα σε απλήρωτες χαμαλοδουλειές. Μπορεί αυτό να μην του προσφέρει την ποιότητα ζωής που πάντα ονειρευόταν, μπορεί να τον αποκαλούν οι φίλοι του κορόιδο, ενίοτε και «μαλάκα», αλλά δεν πτοείται επ' ουδενί. Αρκεί που η (μη) δουλειά του τον κάνει να νιώθει παραγωγικός και περήφανος που συμβάλλει στο να γίνει η χώρα ένας καλύτερος τόπος για ανθρώπους που θα πλουτίζουν προσλαμβάνοντας Παπαρίστες. Σημαία του ο εθελοντισμός παντός τύπου, η ανιδιοτέλεια και ο αλτρουισμός «σε μια χώρα που πλήττεται από τον σταρχιδισμό και την κερδοσκοπία», ανεξάρτητα εάν την τελευταία την ενισχύει με τη δράση του, εμμέσως πλην αποτελεσματικώς. Ο Παπαρίστας θα σου δηλώσει επανειλημμένα πως δεν το κάνει για το «ευχαριστώ», πως η αφοσίωση και ο ζήλος του πηγάζει από την αγάπη του για την πατρίδα και μόνο, όμως στο τέλος της ημέρας, όταν θα αρχίσει να τον σφάζει η μέση και οι κάλοι θα γίνουν σαν μπαλόνια, μια στάλα μαλάκας... θα νιώσει.

STREAM-ING

Ροή πληροφορίας, εικόνας, και food for thought για τον Απρίλιο. Των Δημήτρη Καραθάνου, Δημήτρη Αθανασιάδη, Βάγιας Ματζάρογλου

Akua Naru: Old school is cool

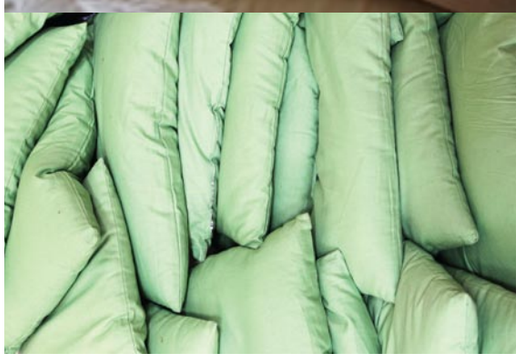
Ένα υπερμέγεθες boombox, ένα διάστικτο με γκράφιτι αρχαϊκό minibus της VW, ένα λικνιζόμενο γυναικομάνι με dreadlocks και adidas, το εκμαυλιστικό τέμπο, οι δρόμοι της Κολωνίας, τα πάρκα, τα πικάπ, τα spray cans, το break dance. Πόσα υλικά χρειάζονται για να ακροαστείς πειστικό hip hop με διαχρονικότητα και μήνυμα; Η Akua Naru δε σου ζητά κάτι παραπάνω από το να βυθιστείς μαζί της στη νοσταλγία του old school και να χώσεις το κεφάλι σου σαν στρουθοκάμηλος στην αναπόληση του πρώιμου ραπ. Το «The World Is Listening» είναι μια mellow αναδρομή στην ιστορία του ιδιώματος, ιδωμένη υπό γυναικεία οπτική και έκδηλη λατρεία στις εμβληματικές φιγούρες του, που επιτείνεται από ένα παντοδύναμο ρεφρέν, το οποίο επικαλείται την Queen Latifah, την Jean Grae, τη Shantè, τη Lauryn Hill, τη Heather B., τις Salt-n-Pepa, τη Missy Elliott, τη Lil' Kim. Πρόκειται για το δεύτερο σινγκλ ενός άλμπουμ με τίτλο «Journey Aflame», που κυκλοφόρησε χωρίς ιδιαίτερο ντόρο πέρυσι, αλλά έκτοτε αυξάνει το κοινό του σταθερά και απολαμβάνει της ευμένειας των underground κριτικών, από τη Νέα Υόρκη ώς τη Μόσχα. Προηγήθηκε το «The Backflip», τραγούδι που προωθήθηκε με ένα εξίσου ανεπιτήδευτο, χαμηλού προϋπολογισμού βίντεο στο YouTube, με συμμετοχή των Digflo, του κουλ σεξτέτου δηλαδή που συνοδεύει την Akua Naru στις ζωντανές εμφανίσεις της. Σκέψου κοινότητα, σκέψου δύναμη, θετικότητα, σκέψου στίχους που καταφάσκουν στη ζωή χωρίς να επικαλούνται συμμορίες, γκάνια και bitches, σκέψου το οργανικό beat του Vadim και της Yarah Bravo, ψάξου με αυτή την μποέμισα του hip hop που πέρασε από το New Haven στη Φιλαδέλφεια, την Κίνα και την Γκάνα, προτού στήσει το ραπ αντίσκηνό της στην Κολωνία. Έχε υπ' όψιν ότι στο σάιτ της Akua μπορείς να κατεβάσεις και τα δύο σινγκλ δωρεάν.

akuanaru.com

Babsi Daum

CAMP: Siga-Siga

Με τίτλο της μια καθημερινή φράση που κυριαρχεί στην καθομιλουμένη και που σε εποχές στασιμότητας ακούγεται προκλητική, η νέα έκθεση Siga-Siga (σιγά-σιγά) που στεγάζεται στο CAMP φιλοξενεί την εικαστική παρέμβαση 14 σύγχρονων καλλιτεχνών από την Αυστρία. Όντας κάποιοι εξ αυτών μέλη του οίκου καλλιτεχνών της Βιέννης, Kuenstlerhaus, που γιόρτασε τα 150 χρόνια δημιουργικής του πορείας, συναντώνται με το φιλότεχνο κοινό της Αθήνας μέχρι τις 30 Μαΐου. Εξετάζοντας τις έννοιες χρόνος και ταχύτητα στη σύγχρονη εποχή, η έκθεση Siga-Siga ξεχωρίζει με το ιδεολογικό της πλαίσιο. Στις μέρες που η ταχύτητα παίζει πρωταρχικό ρόλο και ο χρόνος γίνεται σχετικός, η ανυπακοή στις ταχύτητες προβοκάρει. Σωστά; Φωτογραφία, ζωγραφική, video, media art, animation, αντικείμενα και εγκαταστάσεις στοιχειοθετούν την έκθεση, αποτελώντας τη δήλωση των 14 δημιουργών στην πρόσκληση να σχολιάσουν τον χρόνο και την ταχύτητα αναφορικά με την κεκτημένη καλλιτεχνική δυναμική του ενάμιση αιώνα κατά τον οποίο το Kuenstlerhaus λειτουργεί. Τοποθετούμενοι εύστοχα, με σκωπτική διάθεση, παιγνιώδες ύφος και σοβαρότητα, ωθούν τον επισκέπτη να οξύνει την παρατηρητικότητά του αλλά και να επανεξετάσει κραταιές αντιλήψεις. Καρπός πολύχρονης συνεργασίας των ανθρώπων του CAMP με τη Βιέννη, η έκθεση Siga-Siga είναι τμήμα των εκδηλώσεων Back To Athens. Εξερευνήστε την, περιηγηθείτε και αναζητήστε τις απαντήσεις σιγά-σιγά. Με την ησυχία σας.

Επιμέλεια έκθεσης: Eva Hradil

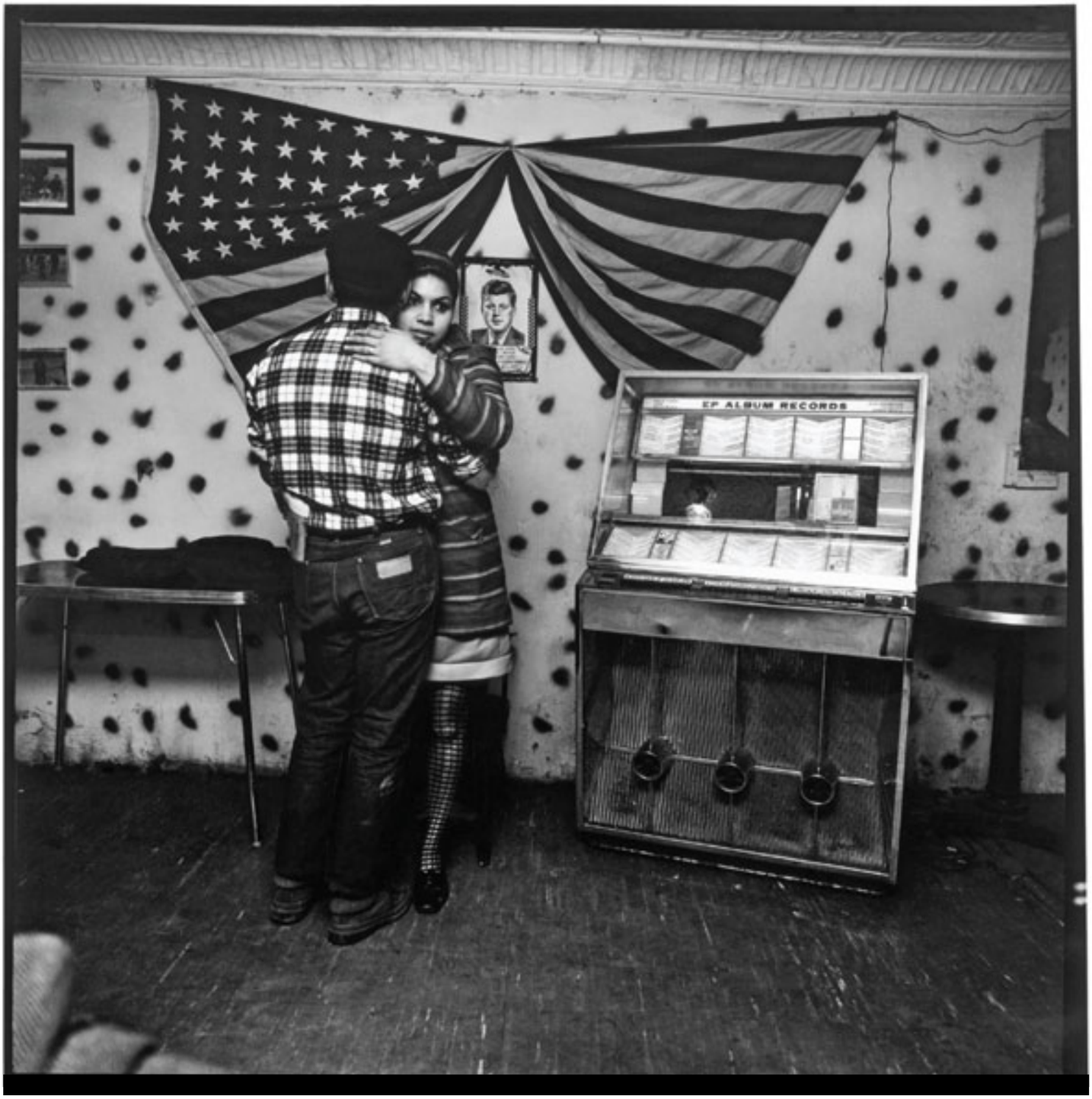
Συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Amina Broggi, Maria Bussmann, Babsi Daum, Christian Eisenberger, Anna Gerlitz, Georg Lebzelter, Gue Schmidt, Deborah Sengl, Hubert Sielecki, Horst Stasny, Evelin Stermitz, Robert Svoboda, Christoph Urwalek, Natalia Weiss

CAMP Contemporary Art Meeting Point
Ευπολίδος 4 & Απελλού 2, Πλατεία Κοτζιά,
Αθήνα, Τ: 210 3247 679

campoint.gr

Amina Broggi

Bruce Davidson: Monster Magnum

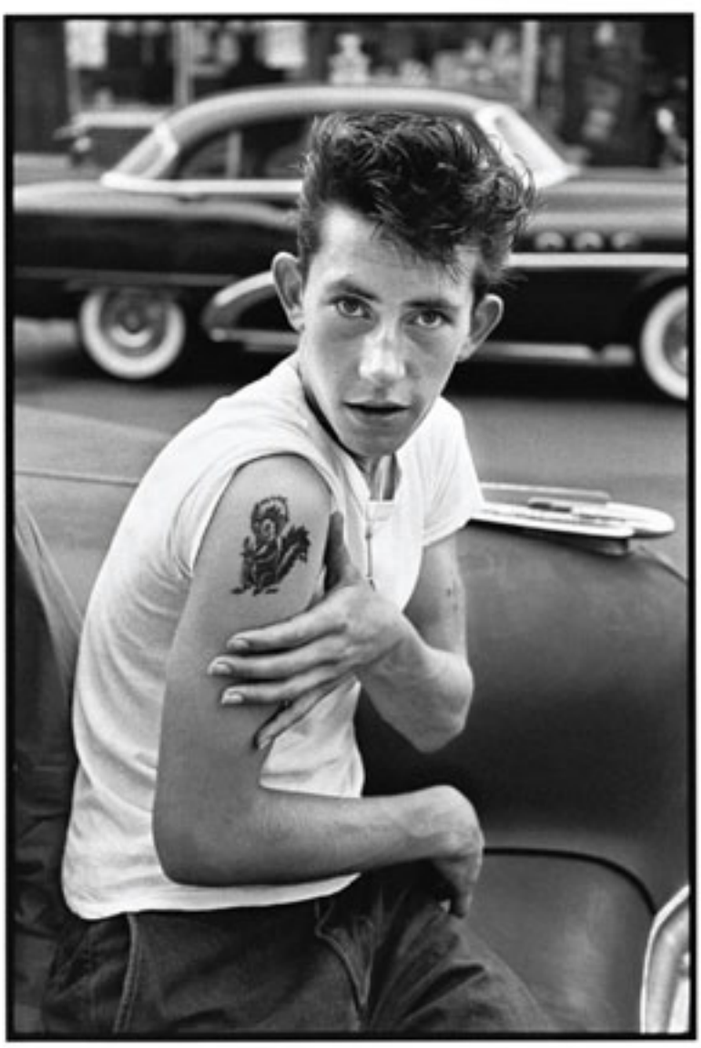
«Τα περισσότερα παιδιά στην ηλικία μου είχαν σκύλο. Εγώ είχα φωτογραφική μηχανή». Παιδί χωρισμένων γονιών, ο Bruce Davidson ξεκίνησε τη λαμπρή σταδιοδρομία του το 1940, με μια πρωτόγονη κάμερα που του δωρίστηκε στα έβδομα γενέθλιά του, μια μηχανή που τον γοήτευσε σε τέτοιο βαθμό, ώστε έπεισε τη μητέρα του, χαμηλόμισθη εργάτρια σε βιομηχανία τορπιλών, να του φτιάξει έναν σκοτεινό θάλαμο στο υπόγειο του σπιτιού τους, στο Ιλινόις. Σήμερα, ο δημιουργός κλείνει τα 79. Ανήκει στο πρακτορείο Magnum από το 1958, έχει τιμηθεί επανειλημμένως, συγκαταλέγεται στους τιτάνες της αμερικανικής μεταπολεμικής φωτογραφίας, μαζί με τον Lee Friedlander και την προσωπική φίλη του Diane Arbus. Ζει με τη γυναίκα του σε ένα μεγάλο διαμέρισμα στο Upper West Side της Νέας Υόρκης, εκεί όπου ένα αχανές δωμάτιο στεγάζει τις αναρίθμητες κούτες με τα αρνητικά, το καλλιτεχνικό απόσταγμα μιας πενηντάχρονης σταδιοδρομίας που τον τοποθετούσε σταθερά στις κοινωνικές ζώνες πυρός, συχνά με το ένα πόδι στις κλούβες της αστυνομίας. Διαδηλώσεις κατά των διακρίσεων στην Αλαμπάμα το '63, ντοκουμέντα της ζωής στα γκέτο της 100ης Ανατολικής Οδού, συμμορίες του Μπρούκλιν, οικογένειες του ισπανικού Χάρλεμ, μπίρες, χοροί, σαρανταπεντάρια δισκάκια και κοκόρια με βαζελίνη στο Prospect Park, τατουαζίδικα στο Coney Island, πορείες, πικετοφορίες, διαδηλώσεις, ταραχές: στο Μοντγκόμερι, τη Σέλμα, το Νάσβιλ, σε όλο το μήκος του αμερικάνικου νότου, με εικόνες άφθαρτες σαν την πυροσβεστική αντλία που στρέφει κατά πρόσωπο ο διοικητής της αστυνομίας «Μπουλ» Κόνορ σε άοπλα παιδιά στο Μπέρμιγχαμ. Ταξίδεψε με περιοδεύοντα τσίρκα για να συλλάβει την απόκοσμη μοναξιά τους, απορροφήθηκε από την αφιλόξενη τοπιογραφία του νυχτερινού Λος Άντζελες και το απεικόνισε αφειδώς, παρά τις προειδοποιητικές πινακίδες «προσοχή στα κογιότ και τους κροταλίες», πλεύρισε βαρόνους ναρκωτικών, περιστασιακούς εραστές, γκέι και στρέιτ, ρακένδυτους και υπέρκομψους, πουλιά, ζώα, αγάλματα. Το Magnum τον προσέλαβε αμέσως μόλις ο συνιδρυτής του, Henri Cartier-Bresson, είδε δουλειά του, και ο Davidson τον μνημονεύει σαν καταλυτική επιρροή, μαζί με τον Robert Frank και την Diane Arbus, η οποία του είχε πει: «Οι εικόνες σου είναι καλύτερες από τις δικές μου, όταν οι άνθρωποι δεν κοιτάζουν τον φακό. Οι δικές μου είναι καλύτερες από τις δικές σου, όταν οι άνθρωποι κοιτάζουν». Σαν ένας από τους πρώτους αυτουργούς της candid λήψης, ο Bruce Davidson ασπάζεται την αλήθεια αυτής της διαπίστωσης. Όταν τον ρωτάνε τι του έχει διδάξει μια ολόκληρη ζωή στη φωτογραφία, απαντά: «Συχνά αυτό που κάνει μια εικόνα να ξεχωρίζει είναι υποσυνείδητο. Μπορεί να είναι μια έκφραση, μια λεπτομέρεια, η τσάκιση ενός ρούχου. Πρέπει να επιτρέπεις στον εαυτό σου να αφεθεί στο κύμα. Όταν ήμουν παιδί και έπαιζα μπέιζμπολ, καμιά φορά μπορούσες να ακούσεις τον ήχο που κάνει το μπαστούνι όταν στέλνει με δύναμη και ακρίβεια την μπάλα - τότε ήξερες ότι είχες κάνει ένα φοβερό χτύπημα. Το ίδιο ισχύει και στη φωτογραφία. Ακούς το κλείστρο να κλείνει και ξέρεις από πριν ότι έχεις αιχμαλωτίσει κάτι το σπουδαίο». Οι εκδόσεις Steidl γιορτάζουν το έργο του Bruce Davidson με ένα πεντάτομο λεύκωμα που κυκλοφορεί αυτό τον μήνα.

steidville.com

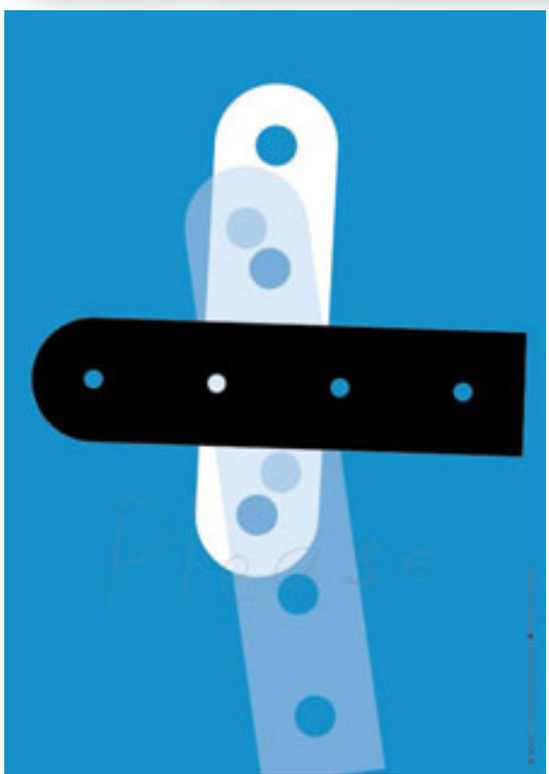

Fuse: Σπίρτο να πυρποληθώ!

Τον παλιό καλό καιρό, όταν οι δουλειές στον Τύπο ήταν ανθηρές, οι διαθέσιμες σελίδες άφθονες και μπορούσες μια ωραία πρωία να σηκώσεις το ακουστικό και να καλέσεις με υπεραστικό οποιονδήποτε σου καπνίσει, είχαμε την τύχη και το προνόμιο να μιλήσουμε με αυτό τον μαέστρο του ντιζάιν, τον Neville Brody - πρέπει να ήταν γύρω στο 2004 με 2005. Ήδη από τότε υπήρχαν μυριάδες λόγοι για να είμαστε περήφανοι για τη γνωριμία του: τα εξώφυλλα των Cabaret Voltaire, των Depeche Mode, των Nine Inch Nails, των Level 42, των Throbbing Gristle, των 23 Skidoo και τόσων άλλων. Το επί πενταετίας (1981-86) art direction του συγχωρεμένου «The Face», του επιδραστικότερου ίσως περιοδικού της γενιάς των σημερινών 30κάτι. Η ακόλουθη μετακίνησή του στο «Arena», η οποία επρόκειτο μελλοντικά να τον απογειώσει σε πραγματικά στρατοσφαιρικές διαστάσεις: τον ριζοσπαστικό ανασχεδιασμό του «Guardian» και του «Observer». Την κυκλοφορία της δίτομης ανθολογίας των εργασιών του από την Thames & Hudson, που επρόκειτο να γίνει το πιο μοσχοπουλημένο βιβλίο γραφιστικής όλων των εποχών με 120.000 αντίτυπα. Την έκθεση στο Victoria & Albert, το 1998, η οποία προσέλκυσε 40.000 επισκέπτες. Υπήρχαν οι δουλειές για το BBC, για τα βρετανικά ταχυδρομεία, για τη σαμπάνια Dom Pèrignon, για τον πρώτο ανασχεδιασμό των «Times» από το 1932, η μόνιμη παρουσία του στη συλλογή του νεοϋορκέζικου MoMA, καθώς και οι 24 οικογένειες γραμματοσειρών που επινόησε και εισήγαγε στον κόσμο της τυπογραφίας. Ω ναι, ήμασταν περιχαρείς για τη συνέντευξη εκείνη - αν σε συναρπάζει το graphic design, δε θα βρεις ευκολότερα συνομιλητή του μεγέθους του Brody. Από τότε κιόλας, βέβαια, ως συνεπής ντανταϊστής μπολιασμένος με pop art και πανκ πνεύμα, όπως ήταν πάντοτε, ο Brody κρατούσε ψηλά στην ατζέντα των προτιμήσεών του το «Fuse», το δικής του επινόησης υβρίδιο, ένα μείγμα περιοδικού, εγχειριδίου γραφιστικής και κλαδικού εντύπου, του οποίου οι προεκτάσεις άγγιζαν την αρχιτεκτονική, το φιλμ, το διαδραστικό και διαδικτυακό ντιζάιν, και με την αφορμή του οποίου πραγματοποιήθηκαν από το 1991 ώς σήμερα τρία σχετικά συνέδρια, στο Λονδίνο, το Σαν Φρανσίσκο και το Βερολίνο. Στο «Fuse» έχουν συνεισφέρει όλοι όσοι έχουν κάτι να πουν για το ντιζάιν, ο Erik Spiekermann, ο Peter Saville, ο Stefan Sagmeister, ο Adrian Shaughnessy, ο Jonathan Barnbrook, ο Tobias Frere-Jones. Καιρός ήταν, λοιπόν, να συγκεντρωθεί όλο αυτό το υλικό από την Taschen, να πακεταριστεί σε ένα κουτί 420 σελίδων, με τα εξαντλημένα τεύχη του περιοδικού, μαζί με 10 συλλεκτικά πόστερ και πρόμο κωδικούς για αποκλειστικές γραμματοσειρές, και να διοχετευτεί στην αγορά σαν αλμανάκ ακραία επινοητικού ντιζάιν αλλά και χωνευτήρι πρωτοποριακής σκέψης για όσους καταγίνονται με την οπτική επικοινωνία.

taschen.com/fuse

Marabou: We got the groove

Το διαχρονικό στέκι της Πανόρμου δεν έκανε ποτέ σκόντο στις γεύσεις, τους ήχους, τα αρώματα και τη φιλοσοφία του για εναλλακτική διασκέδαση. Το «Marabou», εδώ και 30 χρόνια, έχει αγαπηθεί και ζει, μόλις δύσει ο ήλιος, μαζί με τους θαμώνες του τις μικρές και μεγάλες ιστορίες της νυχτερινής ζωής. Τώρα που μύρισε καλοκαιράκι, το «Marabou» ανεβαίνει στην cool ταράτσα με το νησιώτικο ταπεραμέντο και τα κομψά τραπεζάκια του χαζεύοντας αφ' υψηλού την Πανόρμου, φλερτάροντας με την ποιητικά ταξιδιωτική διάθεση του Καββαδία. Μουσικές που κάνουν τον γύρο του κόσμου ρίχνοντας άγκυρες στα καλύτερα της funk, soul, reggae δισκογραφίας, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δε θα ακούσεις εκλεκτική rocknrolla με καρδιά ή αφρικάνικα τύμπανα με ψυχή. Το groove είναι η λέξη κλειδί στο «Marabou» και τα dj sets του έχουν τον τρόπο να «ξεκλειδώνουν» τους γοφούς για να χορέψεις μέχρι το πρωί. Μουσικάρες μουσικάρες αλλά και κοκτεϊλάρες κοκτεϊλάρες. Η ψαγμένη μπάρα του και η άψογα ενημερωμένη κάβα του το αποδεικνύουν. Αλλάζοντας σχεδόν ανά τέσσερις μήνες τον ανεξάντλητα ευφάνταστο κατάλογό του, το «Marabou» και η bartending ομάδα του συνδυάζουν το αλκοόλ με φρέσκα υλικά εποχής και δημιουργικότητα προτείνοντας μοναδικές μίξεις. Δοκίμασε ένα «Aviation», ένα «Mary Pickford» ή μια «Tommy's Marguerita» και αιχμαλώτισε την αρωματική τους γεύση στον ουρανίσκο. Happy hour μέχρι τις 21.00, real fun μέχρι να δεις τον ήλιο της Αθήνας, 20something κεφάτες παρέες, τόσα χρόνια αγαπημένο «Marabou».

Πανόρμου 113, Αμπελόκηποι, Τ: 210 6910 797

marabou-cocktail-bar.gr

2 πετάλια δρόμος: Σούζα η τηλεόραση!

Κάθε επεισόδιο και μια βόλτα, κάθε βόλτα και μια διαφορετική πόλη. Στις αρχές του μήνα, η εκπομπή «2 πετάλια δρόμος» έκανε την πρεμιέρα της στην ΕΤ3 και η άνοιξη στο τηλεοπτικό τοπίο άνθισε επιτέλους με εικόνες και ρεπορτάζ που καταγράφουν με αγάπη την παγκόσμια ποδηλατική κουλτούρα. Ο Κώστας Γκαζής, ο Κώστας Ντάνης και ο Λευτέρης Κωνσταντόπουλος επισκέπτονται, παρέα με προσκεκλημένους από τον χώρο του θεάματος και της τέχνης, μέρη τουριστικού και «ποδηλατικού» ενδιαφέροντος. Ελλάδα αλλά και Ευρώπη, κέφι αλλά και πληροφορία, δράση και ψυχαγωγία. Πριν ανέβεις στη σέλα σου και κόψεις βόλτες στην πόλη ή στα πέριξ, άλλαξε ταχύτητες στο τηλεκοντρόλ σου, συντονίσου με την ΕΤ3 και μάθε, εκτός από τα τελευταία δρώμενα της ποδηλατικής κοινότητας, χρήσιμες τεχνικές συμβουλές και λεπτομέρειες για τις τελευταίες αφίξεις σε αξεσουάρ και εξαρτήματα. Η τηλεοπτική τριάδα είναι η καλύτερη παρέα για τα μεσημέρια του Σαββάτου, η εκπομπή «2 πετάλια δρόμος» στροφάρει σε εβδομαδιαία συχνότητα και προσπερνά τις επαναλήψεις και τα αναμασημένα σίριαλ. Ο αναβάτης σε πρώτο πλάνο, η περιηγητική διάθεση στους δέκτες, ο λατρεμένος ποδηλατόκοσμός μας στην οθόνη.

facebook.com/2petaliadromos

Αναστασία Μαζαράκη: La Pomme D'Eve

Παιδί της τάσης του αστικού ρομαντισμού, μια θεσσαλονικιά σχεδιάστρια σκάει στα ξαφνικά κηρύττοντας την αισθητική του «Unique like you». Πάμε πρόβα; «Η σειρά La Pomme D'Eve γεννήθηκε για να καλύψει ένα κενό στα γυναικεία ρούχα: τη μοναδικότητα. Κάθε γυναίκα έχει τη δική της προσωπικότητα, που είναι ιδιαίτερη και μοναδική, και αυτό έχει να κάνει με την κουλτούρα, την παιδεία της, τις μουσικές που ακούει, τις ταινίες που έχει δει... Τα ρούχα της επίσης είναι κάτι μοναδικό. Φαντάσου να πήγαινες σε μια εκδήλωση ή ένα πάρτι και να έβλεπες κάποια με το ίδιο ρούχο. Θα ήταν μια δυσάρεστη κατάσταση. Όχι για όλους, αλλά κάποιους σίγουρα θα τους ενοχλούσε. Κάθε ρούχο που σχεδιάζω και ράβω είναι μοναδικό. Δεν υπάρχουν πολλά διαφορετικά νούμερα ή παραλλαγές. Unique like you. Μοναδικά όπως εσείς»: Η Αναστασία Μαζαράκη μόλις ανέλυσε τη σχεδιαστική φιλοσοφία της σειράς γυναικείων ρούχων La Pomme D'Eve που υπογράφει.

Εκτός από το «unique», ο όρος που επανέρχεται στο σχεδιαστικό της λεξιλόγιο είναι «mix». «Τα ρούχα μου είναι μια μεταμόρφωση, ένα remix. Τα remixed t-shirts είναι καθημερινά t-shirts από εξαιρετικής ποιότητας βαμβακερό, που μεταμορφώνονται σε φορέματα ή tops, τόσο πολύ ώστε είναι πάρα πολύ δύσκολο κανείς να διακρίνει την αρχική τους προέλευση. Με έμφαση πάντα και προσοχή στο γυναικείο σώμα και τις ιδιαιτερότητές του, ακολουθούν και τα υπόλοιπα κομμάτια της σειράς, φούστες/tops/παλτό/πουκάμισα, άλλοτε με ρομαντική διάθεση και άλλοτε πιο μίνιμαλ και κοφτά, αλλά πάντα θηλυκά».

Προς το παρόν, διαθέτει τις δημιουργίες της μέσω ίντερνετ, όμως έχει στα σκαριά το ατελιέ της στο κέντρο της πόλης. «Πιστεύω πως αυτοί οι δυο κόσμοι, ψηφιακός/πραγματικός, συγκλίνουν κάποια στιγμή, αλλά νικητής σίγουρα είναι η πραγματική ανθρώπινη επαφή. Είναι αυτή η μαγεία της πρόβας, της αίσθησης του υφάσματος πάνω σου, οι μικροδιορθώσεις που μπορούν να γίνουν... Αυτό είναι αναντικατάστατο».

Κατά τα άλλα, η Αναστασία γεννήθηκε στη Νεάπολη, μένει Μαρτίου. Τελείωσε fashion designer στη Σχολή Δημητρέλη το 1992, «όπου όλα γίνονταν στο χέρι: σχέδιο, εφαρμογή, πατρόν και styling. Είχα εξαιρετικούς δάσκαλους και πολύ ταλαντούχους συμμαθητές και ο συναγωνισμός ήταν μεγάλος. Αυτό με βοήθησε ώστε να εκφράσω με ορμή τη δική μου άποψη για τα γυναικεία ρούχα. Μαγικές στιγμές. Ακόμη μυρίζω το χαρτί και τα μολύβια».

Ποια είναι η γενικότερη στιλιστική τάση για την Άνοιξη-Καλοκαίρι 2012; «Urban Romantic. Ελαφριά υφάσματα και άνετα σχέδια που τονίζουν τη θηλυκότητα σε χρωματισμούς του μπλε και του μπεζ. Η σύγχρονη γυναίκα που κινείται μέσα στο αστικό περιβάλλον πρέπει να παραμένει γυναίκα, χωρίς να θυσιάζει την άνεσή της».

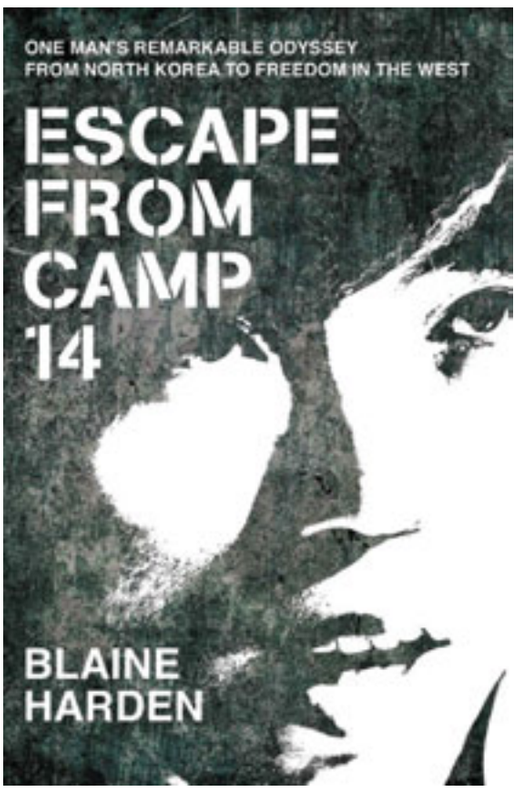
Ποιο σχεδιαστή θα φορούσες εσύ, Αναστασία; «Coco Chanel, τα original που έχει σχεδιάσει η ίδια». Και πώς διάλεξες αυτό το όνομα για το label σου; «La Pomme D'Eve, το μήλο της Εύας. Συμβολίζει τη μοναδικότητα, τη θηλυκότητα και την "αμαρτία" του να είσαι ξεχωριστή». Ποια γυναίκα θα ήθελες να ντύσεις; «Την Εύα». Τέλεια!

lapommedeve.eu

Shin Dong-Hyuk: Απόδραση από τη Βόρεια Κορέα

Γεννήθηκε φυλακισμένος στο «Στρατόπεδο 14» της Βόρειας Κορέας το 1982, καθώς οι καταδικασθέντες γονείς του δεν είχαν ξεσκονίσει όπως έπρεπε το πορτρέτο του δικτάτορα Κιμ Γιονγκ Ιλ. Την ανατριχιαστική ιστορία του Σιν Ιν Γκεούν, που κατάφερε να αποδράσει από το φασιστικό κολαστήριο της Βόρειας Κορέας το 2005 και, εισερχόμενος παρανόμως στην Κίνα, να λάβει πολιτική ασυλία στη Νότια Κορέα, θα τη βρεις πλέον στα ράφια των βιβλιοπωλείων. Ο 30χρονος Σιν Ντονγκ Χιουκ, όπως ονομάζεται πλέον, ανέσυρε τις αποτρόπαιες μνήμες του στον συγγραφέα και δημοσιογράφο Μπλέιν Χάρντεν: τις δημόσιες ανθρώπινες εκτελέσεις των συγκρατουμένων του, που έπρεπε να παρακολουθεί από τα παιδικά του χρόνια ως παραδειγματισμό, την ανάγκη του να τρέφεσαι με αρουραίους, την οδύνη του να οδηγήσεις τους ίδιους σου τους γονείς στη θανατική καταδίκη από φόβο, τον απολυταρχικό χαρακτήρα του σταλινισμού στο ζενίθ του. Να μαθαίνεις την αίσθηση της οσμής από τη δυσωδία των πτωμάτων, να αντιλαμβάνεσαι ως σημεία του ορίζοντα τους ηλεκτροφόρους φράχτες ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης, να ζεις ώς τα 23 σου εξασκώντας τα ζωώδη ένστικτά σου.

Στο βιβλίο «Απόδραση από το Στρατόπεδο 14: η αξιοσημείωτη Οδύσσεια ενός άνδρα από τη Βόρεια Κορέα προς την Ελευθερία στη Δύση», για τον μοναδικό από τους 200.000 κρατουμένους που κατάφερε να ξεφύγει από τα κοινωνικά κρεματόρια, η έκφραση «κατάθεση ψυχής» δεν είναι το σύνηθες κλισέ, είναι η ιστορική μνήμη ενός καθεστωτικού παραλογισμού. Επισήμως, Λαοκρατική Δημοκρατία της Κορέας.

blaineharden.com
steidville.com

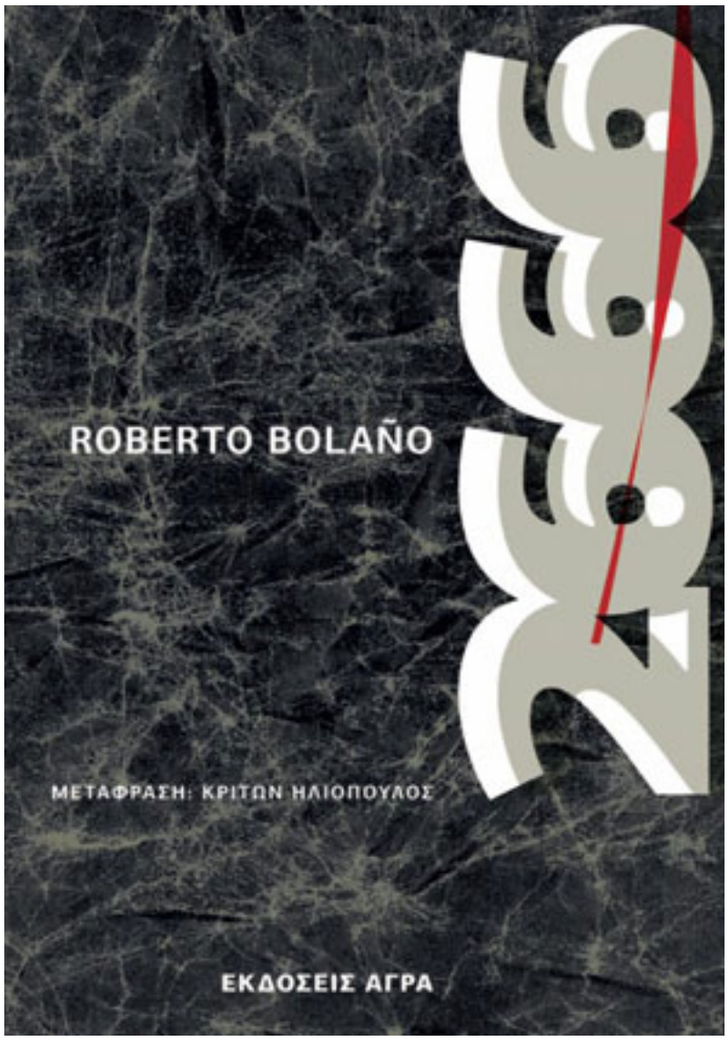

Homeland: Απέραντο φρενοκομείο

Συνέχεια από το προ-προηγούμενο: Δύσκολο να φανταστείς ότι μπορεί να προκύψει μια ηρωίδα πιο «χαλασμένη» από την ντετέκτιβ Σάρα Λουντ του «Forbrydelsen» (SOUL 62), όμως να που συμβαίνει. Και πότε ακριβώς επικράτησε αυτό το μοντέλο με τους διαταραγμένους πρωταγωνιστές στις σειρές; Ό,τι και αν έχουμε δει ώς σήμερα πάντως, δεν προετοιμάζει για την τηλεοπτική ροπή προς την τρέλα, η οποία γνωρίζει την αποθέωσή της στην περίπτωση της Carrie Mathison, μιας πρακτόρισσας της CIA όχι απλώς κοινωνιοπαθούς, αλλά κλινικά διαγνωσμένης διπολικής, που κουράρεται με λίθιο, κλοζαπίνη και λοιπά αντιψυχωσικά, σε μια απόπειρα να μετριάσει τα συμπτώματα της υφέρπουσας σχιζοφρένειάς της. Από τον πιλότο της σειράς μάς γίνεται σαφές πως η Carrie είναι για τα σίδερα, έλα όμως που πρέπει να διαχειριστεί τις τύχες του έθνους της, αρχικά στη Βαγδάτη, όπου προκαλεί διπλωματικό επεισόδιο, αργότερα από την έδρα της CIA στο Λάνγκλεϊ, όντας η μοναδική που τρέφει την υποψία ότι ο πεζοναύτης Nicholas Brody, αιχμάλωτος της Αλ Κάιντα επί οχτώ χρόνια, άρτι απελευθερωθείς πλέον και υποδεχόμενος με τιμές ήρωα στην πατρίδα του, έχει αυτομολήσει και ετοιμάζει τρομοκρατικό χτύπημα για λογαριασμό της Τζιχάντ. Να υποθέσουμε πως συμπεραίνεις ότι πρόκειται περί τυπικής αμερικανιάς; Λοιπόν, δεν είναι στο παραμικρό. Μπορεί το σίριαλ να υπογράφεται από μέλη της ομάδας που δημιούργησε το «24», όμως ούτε ο μισαλλόδοξος ιμπεριαλισμός της περιόδου Μπους ούτε η ρηχότητα των χαρακτήρων έχουν θέση εδώ. Άφθονες γκρίζες ζώνες, ψύχραιμος φιλελευθερισμός, εμβόλιμες αμφισβητήσεις της επίσημης πολιτικής γραμμής, («είμαι στο τσακ να πάω στους "New York Times" με το μεγαλύτερο σκάνδαλο από την εποχή του Άμπου Γκράιμπ», ακούμε κάποια στιγμή), μέχρι και το δίκαιο της άλλης πλευράς αρθρώνεται καθαρά. Η Ουάσινγκτον του «Homeland» μοιάζει με το Λος Άντζελες του Ελρόι, με το Λονδίνο του Λε Καρέ. Στις όχθες του ποταμού Πότομακ συνυφαίνονται δολοπλοκίες παγερές σαν στιλέτο. «Τι κι αν σου έλεγα ότι πρόδωσα τον μοναδικό μου φίλο;» «Θα έλεγα ότι βρίσκεσαι στην κατάλληλη πόλη». Σε αυτό το σκηνικό μυστηρίου και αμείωτης έντασης, το γεγονός που προκαλεί τη μεγαλύτερη εντύπωση είναι ότι τίποτα δεν αποθηκεύεται για μελλοντική χρήση, κάθε γέφυρα καίγεται, όλες οι εκτάσεις παραδίδονται στην πυρά, στο τέλος ενός πρώτου κύκλου που διέθετε αρκετό σασπένς, για να καθηλώσει επί τρεις και τέσσερις σεζόν, όλα τα σεναριακά ευρήματα εξαντλούνται και επιστρέφουμε στο σημείο μηδέν ζητώντας κι άλλο. Το «Homeland» κέρδισε Χρυσή Σφαίρα Καλύτερης Τηλεοπτικής Σειράς και Γυναικείου Ρόλου για την ερμηνεία της Claire Danes. Η δεύτερη σεζόν ξεκινά στις 30 Σεπτεμβρίου.

sho.com/site/homeland

Roberto Bolaño: Ένας άγριος

Όταν ο Bolaño πέθανε, σε ηλικία μόλις 50 ετών, το 2003, ήταν ήδη αναγνωρισμένος ως ο σπουδαιότερος ισπανόφωνος συγγραφέας από την εποχή του Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες. Η φήμη του στη χώρα μας ξεκίνησε να διαδίδεται μεταθανάτια, παρ' όλα αυτά, ταχύρρυθμα, με τρεις εκδοτικούς οίκους μεγάλου βελνεκούς να κυκλοφορούν το ένα βιβλίο του πίσω από το άλλο, ξεκινώντας από το «Τελευταία νύχτα στη Χιλή» και φτάνοντας στο «Πουτάνες φόνισσες» και το περίφημο «Οι άγριοι ντετέκτιβ». Τώρα, με τρεις επιπλέον μεταφράσεις να επίκεινται, οι εκδόσεις Άγρα ρίχνουν επιτέλους στην ελληνική αγορά το ογκωδέστατο (1166 σελίδες), παραδεκτά μεστότερο έργο του χιλιανού συγγραφέα, «2666». Αρχικά προορισμένο να κυκλοφορήσει σε πέντε ξεχωριστούς τόμους προκειμένου να εξασφαλίσει οικονομικά τους απογόνους του, το «2666» εκδόθηκε τελικά αυτοτελώς με απόφαση των κληρονόμων του Bolaño. Ξεκινώντας από την αναζήτηση ενός δυσθεώρητου πρώσου συγγραφέα, του Μπένο Φον Αρτσιμπόλντι, από τέσσερις παθιασμένους καθηγητές γερμανικής φιλολογίας, οι οποίοι ψάχνουν τα ίχνη του στη Σάντα Τερέσα, μια πόλη της ερήμου στα σύνορα Μεξικού και ΗΠΑ, όπου εκατοντάδες γυναίκες έχουν βρεθεί δολοφονημένες, ο Bolaño περιπλανάται στην υφήλιο, συνδέει αναμεταξύ τους όλα τα λογοτεχνικά είδη, από το αστυνομικό μέχρι την πολεμική μαρτυρία, την επιστημονική φαντασία και το ρεαλιστικό ρεπορτάζ, για να καταλήξει με αυτό που η διεθνής κριτική χαρακτήρισε «total μυθιστόρημα», του διαμετρήματος που τοποθετεί τον δημιουργό του στην ίδια κλίμακα με τον Θερβάντες, τον Μέλβιλ, τον Προυστ, τον Πίντσον. Η έφεση του Bolaño στους αναχωρητικούς χαρακτήρες μπορεί να εντοπιστεί στα χνάρια του δικού του βίου, καθώς, ώσπου να παντρευτεί και να εγκατασταθεί μόνιμα στην Ισπανία το 1990, διαβιούσε περιπλανώμενος, κάνοντας δουλειές του ποδαριού από μέρος σε μέρος και δουλεύοντας την ποίησή του τις νύχτες, ταυτόχρονα με την πολύχρονη έξη του στην ηρωίνη, έναν εθισμό πιθανότατα μοιραίο. Η επαγγελματική κάρτα του Roberto Bolaño ανέγραφε «Ποιητής και Περιπλανώμενος», όμως η λογοτεχνία του μπαίνει στα σπίτια μας για να μείνει, ενώ η Σούζαν Σόνταγκ αποτυπώνει την αφηγηματική του στόφα με μια κουβέντα: «Ο ισπανόφωνος συγγραφέας που άσκησε μεγάλη επιρροή και θαυμάστηκε περισσότερο από κάθε άλλον στη γενιά του».

agra.gr

Δημήτρης Χασιούρας

Τσιν τσιν, Αθήνα!

Συνέντευξη **Γιάννης Μπούτσελης** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Από τις θεσσαλονικιώτικες νύχτες με το αγόρι να παίζει δίσκους στην «Κεντρική Στοά», στο Μοδιάνο, έως το αθηναϊκό, ιδιοκτησίας του πλέον, μπαρ «τσιν τσιν», ο Δημήτρης Χασιούρας παραμένει ένας ωραίος τύπος που ξέρει και από πουκάμισα, και από μουσική, και από αισθητική, που για τα μπαρ είναι πάντα το ζητούμενο.

Η πορτοκαλόμαυρη απλίκα σε κοιτάζει προκλητικά από τον βαθυκόκκινο τοίχο. Στον βγαλμένο από την καρδιά των 70s δερμάτινο καναπέ, τέσσερις 30ρηδες παίζουν με τις τελευταίες γουλιές από πρασινωπά κοκτέιλ. Μοιράζονται με τα μάτια τις νότες του Ibrahim Ferrer που γλιστράνε πάνω στον καπνό και το ημίφως. Αριστερά, τρεις παρέες στριμώχνουν τον βαρύ κλασικό μπουφέ. Πάνω του ισορροπούν τζιν τόνικ σε δαντελωτά κρυστάλλινα highball, ρούμια και βότκες σε χαμηλά και, πιο αραιά, γυάλινες τουλίπες με κόκκινο κρασί. Η μπάρα στη δεξιά πλευρά είναι γεμάτη. Θα χοριστείς λίγο για να κάνεις τα πέντε μέτρα που σε χωρίζουν από τη no-nonsense μπαργούμαν. Δεν ανησυχείς, ξέρεις ότι είσαι καλά. Μεσοβδόμαδα, λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Άφησες πίσω σου τη σκόνη της αθηναϊκής κρίσης, διέσχισες τον σκοτεινό πεζόδρομο κι ήρθες αποφασισμένος να χωρέσεις σε αυτά τα 40 τετραγωνικά. Καλώς ήρθες στο «τσιν τσιν». Το πιο φιλόξενο, ζεστό, «σπιτίσιο» μπαρ αυτής της γωνιάς στη μητρόπολη του νότου που χτίστηκε για να χωρέσει τις μουσικές ενός περίεργου Βορειοελλαδίτη.

It's better to travel

«Με λένε Δημήτρη Χασιούρα, παίζω μουσική, πονάει το κεφάλι μου, θα μου περάσει όπου να 'ναι - φαντάζομαι. Τι άλλο να σου πω; Αυτά». Ψηλόλιγνος, ευγενικός και πολύ ντροπαλός, ο Δημήτρης μοιάζει με σαραντάρη έφηβο που έκανε από νωρίς συμφωνία με τον χρόνο να μην τον ενοχλήσει πολύ. Αυτοπροσδιορίζεται «πολύ Ναουσαίος, αρκετά Θεσσαλονικιός και λιγότερο Αθηναίος».

Πέντε βραδιές την εβδομάδα, θα τον βρεις στη γωνιά του ντι τζέι, στην άκρη της μπάρας να ψάχνει ποιο από τα 30.000 κομμάτια που έχει γύρω του θα φωτίσει τα επόμενα δυο-τρία λεπτά της νύχτας. Καμιά φορά σηκώνει το βλέμμα του από τα ντεκ για να καλωσορίσει κάποιον, να μιλήσει, να δει ότι όλα πάνε καλά. Ήρεμος, με ένα σχεδόν υπόγειο χαμόγελο ακόμα και αργά, όταν όλο το μπαρ χορεύει στους groovy ρυθμούς της μουσικής του.

Ο Δημήτρης έφυγε από τη Νάουσα στα 18 του και μέχρι το 2000, που κατηφόρισε στην Αθήνα, έζησε σε Παρίσι και Θεσσαλονίκη, όπου σπούδασε γενική γλωσσολογία και γαλλική φιλολογία. Έβαλε μουσική για πρώτη φορά το 1995, στην «Κεντρική Στοά», στο Μοδιάνο. Δεν το είχε ξανακάνει. Αυτό ήταν. Κόλλησε. Από το 2000, μετέφερε τη μουσική του στο «Γκαζάκι», στην Αθήνα: βρετανικά ροκ και ποπ, ιταλικά, αγαπημένα γαλλικά, διεθνές ρεπερτόριο, καμπαρέ, κλασική μουσική, παλιά ελληνικά. Μέσα σε ένα εξάμηνο είχε ήδη κερδίσει φίλους. Ψαγμένοι τριαντάρηδες και άνθρωποι του θεάτρου, όπου κάποιες φορές έκανε τη μουσική επιμέλεια.

«Συνήθως κάποιος ξεκινάει επειδή θέλει να έχει ένα μπαρ. Όλα τα άλλα -και η μουσική- είναι μια αναγκαιότητα. Εγώ το πήγα λίγο ανάποδα. Δεν ήθελα σώνει και καλά να έχω μπαρ. Ήθελα να βάλω μουσική και έπρεπε να βρεθεί ένας χώρος για να το κάνω αυτό, πέρα από το σπίτι μου». Πήρε το μπαρ «Καφεΐνα», στον πεζόδρομο Κιάφας, και ρίχνοντας πολύ προσωπική δουλειά το ξανάνοιξε τον Δεκέμβρη του 2009. «Είχα και μια σχετική άγνοια κινδύνου», θυμάται. «Δεν έκανα εγκαίνια, να φανταστείς δεν πήρα κανέναν τηλέφωνο για να έρθει. Μου τηλεφωνούσαν φίλοι μου και τους έλεγα "είμαι σε ένα μπαρ και βάζω μουσική". Μετά με ρωτούσαν "καλά, γιατί δε μας είπες ότι έχεις μαγαζί;". Με αγχώνουν αυτά, ξέρεις», λέει και χαμογελά.

Το πρώτο πράγμα που μπήκε στο μαγαζί ήταν η χαρακτηριστική πλέον απλίκα. «Την είχα πάρει πέντε χρόνια πριν από ένα παλαιοπωλείο στο Βερολίνο. Την είχα κουβαλήσει με μύρια πάθη χωρίς να ξέρω τι θα την κάνω». Γύρω από τη μουσική και την απλίκα έδεσαν όλα τα υπόλοιπα - όπως ο παλιός καθρέφτης των 70s που του θύμιζε τα πράγματα που πουλούσε ο πατέρας του στο χρωματοπωλείο του στη Νάουσα. Μετά ήρθε ο μπουφές. «Βάζοντας την πρώτη μέρα μουσική, είδα ότι με δυο καναπέδες και τρεις πολυθρόνες, ήρθανε όσοι ήρθανε, κάθισαν και άραξαν. Κι εγώ βάζοντας μουσική ένιωθα ότι τους ενοχλώ». Μέσα σε λίγες ώρες ο ένας καναπές παραχωρούσε τη θέση του σε έναν βαρύ κλασικό μπουφέ σαν αυτούς που είχαν κάποια σπίτια το 1950. Ακολούθησε ένα χαλί «σεβεντίλα», ένα πιάνο, ένα έπιπλο-ραδιόφωνο και οι χαρακτηριστικές βαθυκόκκινες ταπετσαρίες με το μαύρο μοτίβο. Τα χρώματα σε ταβάνι και άλλους τοίχους είναι μάλιστα με φασματογράφο από το ίδιο κόκκινο και το μαύρο της ταπετσαρίας.

«Τα ποτήρια, όπως και άλλα πράγματα στο μαγαζί, τα παίρνω από υπαίθριες αγορές, όταν δω κάτι που μου αρέσει. Όχι ντε και καλά για να το έχω, αλλά για να το βάλω στο μαγαζί, να το χαρούμε, να σπάσει, να πάρουμε άλλο». Πόσο πιθανό είναι να πιει κανείς τρία ποτά και το ποτήρι να είναι στο ίδιο στιλ; «Ε, αυτό δεν υπάρχει, είναι μάλλον απίθανο».

Το δόλωμα

«Να βάζω μουσική για τον κόσμο, αυτό θέλω, αυτό μου αρέσει», προσθέτει καθώς περνά με άνεση από ένα μπαρόκ κομμάτι του Albinoni σε μια ξεγυρισμένη τριπχοπιά των Portishead. Δεν υπάρχει συνταγή για τις αλλαγές. Και οι ανατροπές είναι συνεχείς. «Μπορεί, ας πούμε, να παίξω Francoise Hardy, μετά κάτι ελληνικό του 1930 και να γυρίσω σε Radiohead. Βασικό στοιχείο στη μουσική που παίζουμε είναι να έχει χιούμορ. Αν με ρωτήσεις τι μουσική παίζω, δεν ξέρω να σου πω ακριβώς αν είναι τζαζ, ποπ, αυτό που λέμε διεθνές ρεπερτόριο κλπ. Θα έλεγα μάλλον ότι είναι μουσική με χιούμορ».

Το βλέπεις και τις άλλες μέρες. Τις indie Πέμπτες με τον παλιό του φίλο Θοδωρή να παίζει από Fall και Tim Buckley μέχρι Dengue Fever και Django Django. Τις «ελεύθερο θέμα» Παρασκευές, που χορεύεις πριν καλά καλά παραγγείλεις. Και τα «σπιτικό πάρτι» Σάββατα, που ο Δημήτρης εναλλάσσεται στα ντεκ με την Αντζελίνα, τη «νονά» του μπαρ. «Με την Αντζελίνα είχαμε αρχίσει να ακούμε πολύ γιαπωνέζικη μουσική των 70s, πρωτότυπα αλλά και διασκευές σε γνωστά κομμάτια, οπότε μας βγήκε σαν παιδικό αστείο αυτό το "τσιν τσιν". Κόλλησε και με το γνωστό τραγούδι από το "Δόλωμα", διασκευή του γαλλικού τραγουδιού του Κλοντ Φρανσουά. Πάμε όμως μετά εκδρομή στην Πάτρα και μιλάμε με έναν κύριο που έχει ένα μπαρ. Και μας λέει ότι παλιά δούλευε σε ένα κλαμπ στην Κιάφας εδώ απέναντι, όπου έπαιζαν οι Παλόμα Μπεκιού. Το έλεγαν... "τσιν τσιν". Ε, δε χρειάστηκε άλλη σκέψη».

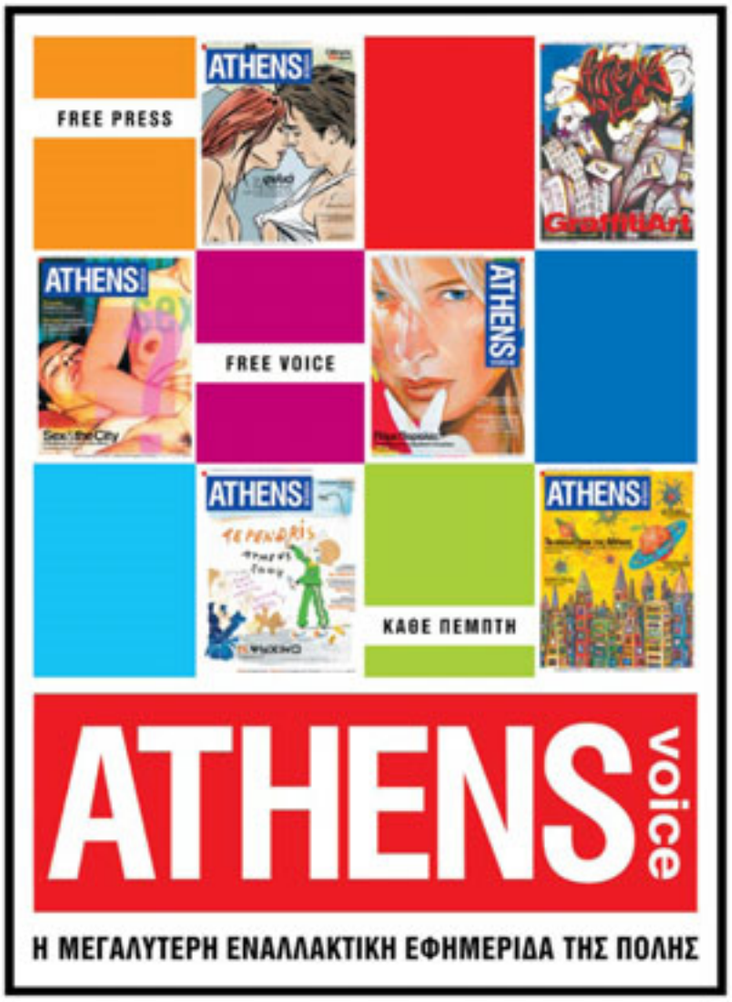
Δεν εντυπωσιάζεται όταν του λες ότι από το μπαρ περνούν γνωστοί άνθρωποι της τέχνης, όπως η Λυδία Φωτοπούλου, ο Λάζαρος Γεωργακόπουλος, η Άννα Μάσχα, η Ελένη Ράντου, ο Νίκος Καραθάνος, ο Φοίβος Δεληβοριάς, ο Γιάννης Νάστας (που με τους Xaxakes έπαιξε για τους θαμώνες του «τσιν τσιν»), ο Λένος Χρηστίδης. Κάποιοι είναι φίλοι του Δημήτρη από παλιά, άλλοι θέλουν απλώς να νιώσουν άνετα. «Δεν έρχεται κανείς εδώ για να πει μετά "βγήκα και με είδαν" - δεν είναι ένας χώρος που βρίσκεται μέσα στον χάρτη της κοσμικής ζωής. Δεν έχουμε καμιά τέτοια πρόθεση. Ίσα ίσα, εδώ έρχεται κανείς, αναγνωρίσιμος ή μη, περισσότερο για να κρυφτεί παρά για να φανεί. Ούτε η συμπεριφορά μας απέναντι σε ανθρώπους που είναι πιο αναγνωρίσιμοι είναι διαφορετική. Θέλουμε να σεβαστούμε την ιδιωτικότητα του καθενός».

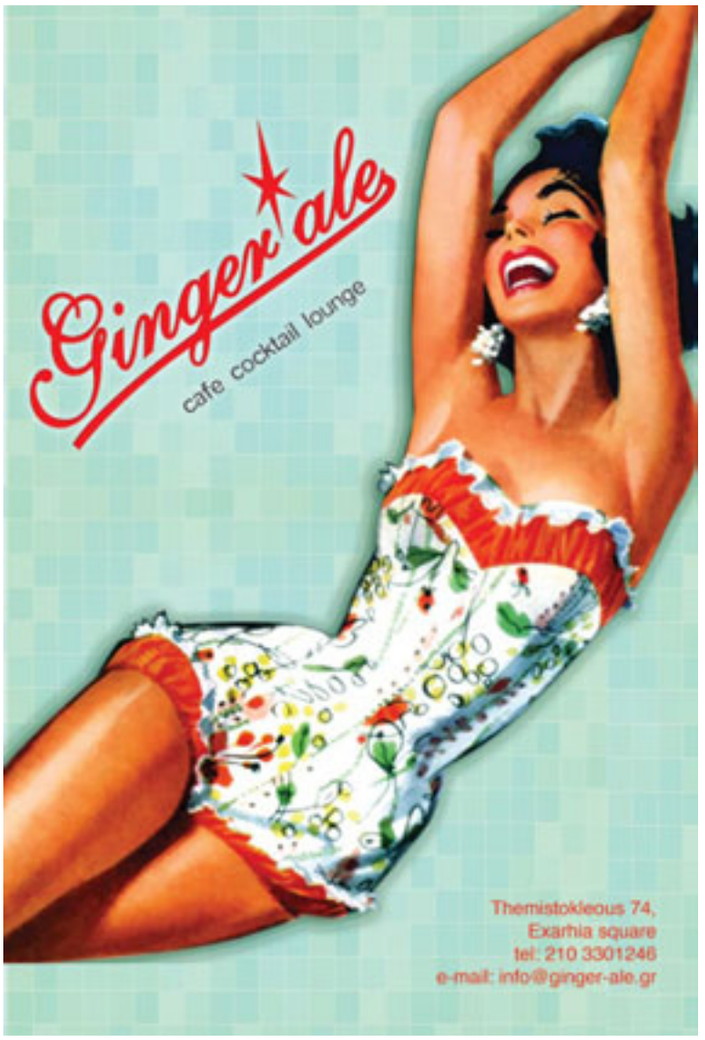
Το «τσιν τσιν» είναι η μουσική, είναι όμως και οι άνθρωποί του. «Είμαι πολύ τυχερός, γιατί έχω ανθρώπους που μπορούνε και υποστηρίζουν αυτό το πράγμα που μας αρέσει. Είμαστε φιλικοί, χωρίς να είμαστε δουλικοί, αλλά ούτε και να κρατάμε κάποια πόζα. Προφανώς κάπου ταιριάζουν οι ιδιοτροπίες μας. Το βασικό είναι ότι είμαστε πάρα πολύ φίλοι όλοι μεταξύ μας. Πάμε εκδρομές, βρισκόμαστε έξω από εδώ μόνοι μας, είναι η παρέα μου», τονίζει ο Δημήτρης.

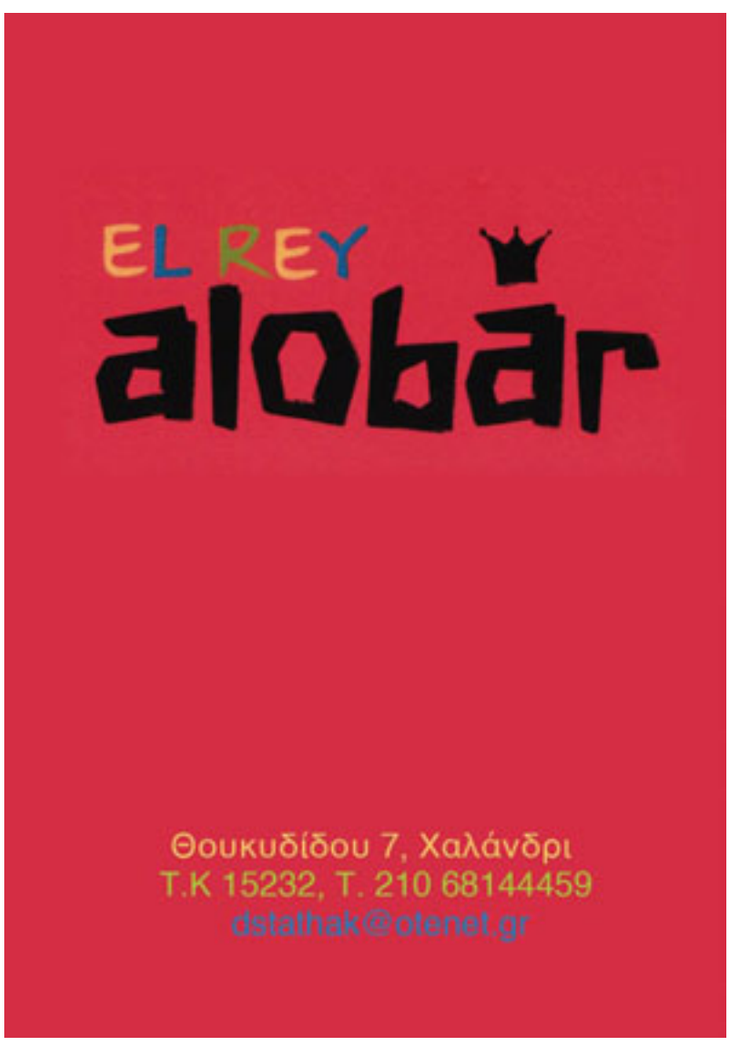
Το μπαρ άνοιξε μέσα στην κρίση, συνεχίζει πηγαίνοντας κόντρα και φιλοδοξεί να αντέξει. «Εντάξει, κάποιος που έπινε, για παράδειγμα, τρία ποτά θα πιει τώρα δύο. Σε εμάς, που είμαστε ολιγαρκείς, δεν υπάρχει πρόβλημα. Το θέμα μας είναι να είμαστε εμείς καλά για τους 30 ή τους 50 που θα έρθουν εδώ πέρα».

Ο Δημήτρης διστάζει να παραδεχτεί ότι το «τσιν τσιν» είναι μια από τις λίγες πετυχημένες ιστορίες στην πόλη. «Η επιτυχία για μένα είναι ότι έχουμε πολύ καλές σχέσεις, βλέπω παλιούς φίλους, κάνω καινούργιους, βοηθάω να γνωριστούν άνθρωποι μεταξύ τους, μαθαίνω καινούργια τραγούδια, θα τα πω και σε άλλους, θα μου πούνε κι εκείνοι τα δικά τους. Αυτή είναι η επιτυχία».

Είναι ήδη 3 το πρωί και δε φεύγει κανείς. Ο Θωμάς, που σερβίρει, μοιράζει σε όλο το μαγαζί το μυστηριώδες σφηνάκι «τσιν τσιν». Η μπαργούμαν τραγουδά σε φανταστικό μικρόφωνο και ο Δημήτρης συνεχίζει με Andrews Sisters. Χαλάρωσε και χόρεψε. Σήμερα swinging in Athens. Για αύριο δεν ξέρεις.

FREE PRESS
ATHENS
FREE VOICE
ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ
ATHENS voice
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ginger ale
cafe cocktail lounge
Themistokleous 74,
Exarhia square
tel: 210 3301246
e-mail: info@ginger-ale.gr

EL REY
alobar
Θουκυδίδου 7, Χαλάνδρι
Τ.Κ 15232, Τ. 210 68144459
dstathak@otenet.gr

Beer restaurant
έν αίθρία
Τολμηρές
πρωτοποριακές
γεύσεις
απ' το μεσημέρι!
Νυχτερες απ' όλο
τον κόσμο
Βρυούλων 4
Πλ. Πατριάρχου
Ν. Φιλαδέλφειας
Reserve: 210 2582751

Make SOUL, not art!

Volume 3

Τρεις καλλιτέχνες εμπνέονται από παλαιότερα εξώφυλλα του περιοδικού που ξεφυλλίζεις και φτιάχνουν έργα με ψυχή, αποδεικνύοντας πως αυτό που κρέμεται κάθε μήνα στα περίπτερα δεν είναι ένα απλό έντυπο, αλλά ίσως και κάτι παραπάνω.

Επιμέλεια πρότζεκτ **Δημήτρης Αθανασιάδης**

Στέλιος Καράς

«Τα pop φανταχτερά χρώματα του Andy Warhol τα χρειαζόμαστε αυτήν την εποχή».

Σοφία Παπαδοπούλου

Η Σοφία Παπαδοπούλου ζει στην Αθήνα. Είναι αρχιτέκτων και illustrator. Χρησιμοποιεί το εξώφυλλο του τεύχους 63 και παρουσιάζει μια ακτινογραφία. «Στην ουσία, αυτό που δηλώνει το εικαστικό είναι ότι, ανεξάρτητα από το πόσο όμορφος ή άσχημος είναι κάποιος, κάτω από το δέρμα που μας καλύπτει είμαστε ίδιοι. Σάρκα και οστά. Με ίδια κατάληξη. Χώμα και σκόνη».

vallinpapas.blogspot.com
calartistic.blogspot.com

Ισαάκ Τσορακίδης

Ποπ κουλτούρα-Αίμα και καραμέλα

Ο Ισαάκ Τσορακίδης είναι αυτοδίδακτος στη ζωγραφική (ηλεκτρονική και μη). Το έργο του είναι φτιαγμένο στο Photoshop.

Make SOUL, not art

Coming Soon

Νέοι καλλιτέχνες, συνεχίστε να πειράζετε τα εξώφυλλά μας! Αλλάξτε τους τα φώτα, φτιάξτε τα κολάζ, δείτε τα dada, κάντε με αυτά τέχνη και απογειώστε τα! Και μετά, στείλτε τα στο **info@soulmag.gr,** γιατί μια μεγάλη έκθεση είναι ήδη στα σκαριά αφιερωμένη στη SOULart, από όπου κι αν προέρχεται.

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

01

02

03

04

05

06

07

08

01 Γυναικεία μπλούζα **Wrangler, VF Hellas**
02 Ανδρικό εσώρουχο, **Intimissimi**
03 Ανδρικό αθλητικό παπούτσι **ZX 800 DB, adidas Originals**
04 Ακουστικά **WeSC, Prime Timers**
05 Γυναικείο άρωμα **Red Door/Elizabeth Arden, Notos Galleries**
06 Γυαλιά ηλίου **Persol, Luxottica**
07 Ανδρικό πουκάμισο **Denim & Supply Ralph Lauren, Notos Galleries**
08 Ανδρικό t-shirt **Wrangler, VF Hellas**

09 T-Shirt **Converse, FF Group**
10 Τζιν φούστα, **Replay**
11 Παπούτσι **Chuck Taylor Converse, FF Group**
12 Παπούτσια **Workout, Reebok**
13 Γυναικεία μπλούζα, **attr@ttivo**
14 Τριάδα δακτυλιδιών από την **Glance Collection, Swatch**
15 Γυναικεία παπούτσια, **Puma**
16 Ρολόι από την **Glance Collection, Swatch**
17 Σορτς, **Nike**

ΑΝΟΙΞΗ 2012 / DESIGN & THE CITY **HOME MAGAZINE** ΤΕΥΧΟΣ 24 / FREE PRESS

HOME mag

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ATHENS VOICE ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΖΗΣ
Το νόημα της παράδοσης

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ DESIGN
Shopping για όλους

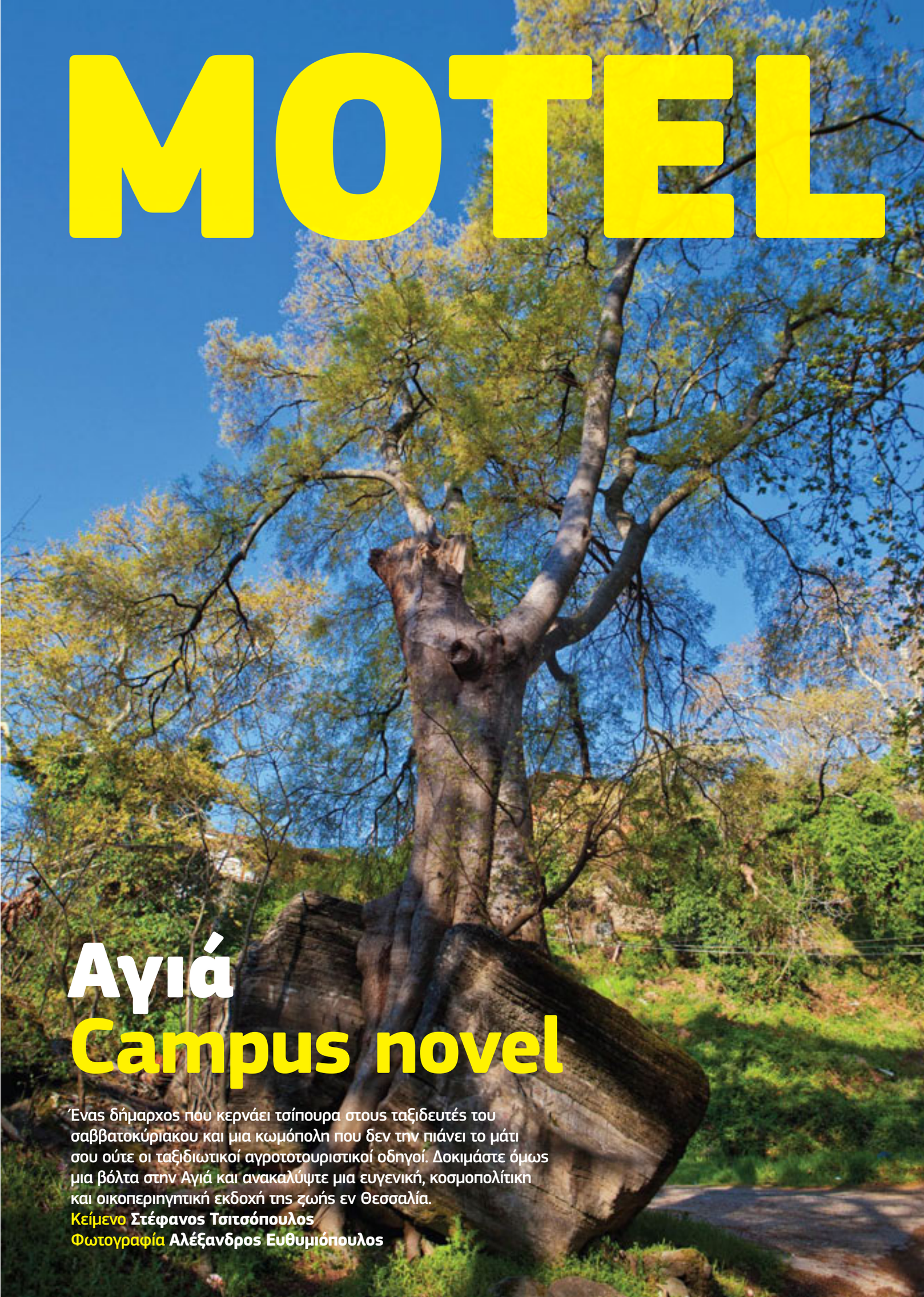
I ♥ ATHENS
Η Άνοιξη ταιριάζει στην Αθήνα

MADE IN GREECE
Είμαστε Έλληνες και ξέρουμε από καλό έπιπλ

★ ΟΔΗΓΟΣ ΑΓΟΡΑΣ **ΑΘΗΝΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ**

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΕΥΧΟΣ ΑΝΟΙΞΗ 2012

MOTEL

Αγιά Campus novel

Ένας δήμαρχος που κερνάει τσίπουρα στους ταξιδευτές του σαββατοκύριακου και μια κωμόπολη που δεν την πιάνει το μάτι σου ούτε οι ταξιδιωτικοί αγροτοτουριστικοί οδηγοί. Δοκιμάστε όμως μια βόλτα στην Αγιά και ανακαλύψτε μια ευγενική, κοσμοπολίτικη και οικοπεριηγητική εκδοχή της ζωής εν Θεσσαλία.

Κείμενο **Στέφανος Τσιτσόπουλος**
Φωτογραφία **Αλέξανδρος Ευθυμιόπουλος**

Αρχοντικό Πετράκη.

Αρχοντικό Φαβρ, για τους ντόπιους Αρχοντικό Μαντάμ.

Αρχοντικό Αλεξούλη.

Ερωτ' εράν.

Το σπίτι του Μποστ στο Μεταξοχώρι.

Αγιά, καμέλια, πέτρες παντού.

«Φέτος ο χειμώνας ήταν long». Σάββατο βράδυ, περασμένα μεσάνυχτα, και η ατάκα του Γιώργου στο μπαρ «Ερωτ' εράν», στον πεζόδρομο της Αγιάς, δικαιούται να αναμειγνύει λαρισαϊκή προφορά και λέξεις που χρησιμοποιούν στον Μισισιπή. Βρισκόμαστε στον κάμπο της Λαριζόνα και η περιήγησή μας στα μαγικά πέριξ τελειώνει με ποτά και εύχαρι διάθεση. Πριν πέσει η νύχτα και, όταν όλα τα έλουζε το θεσσαλικό φως, η εκδρομή μας με άφησε άφωνο. Μιάμιση ώρα μακριά από τη χλωμή θεσσαλονικιώτικη άνοιξη, η αντίστοιχη της Αγιάς εκρήγνυται λες και ο Πλάστης είναι πυροτεχνουργός: ολάνθιστες κερασιές, γλυκές καμέλιες, θεοκίτρινες μαργαρίτες, μαβιές άγριες ορχιδέες, ροζ κουτσουπιές, άσπρες παπαρούνες, ματωμένες τουλίπες σε γλάστρες σπιτιών κάνουν την περιοχή βοτανολογικό αυτοφυή Παράδεισο.

Το Δώτιο πεδίο, όπως το κατέγραψε ο Όμηρος, η πατρίδα του Φιλοκτήτη αλλά και η χαρά για «τσίπρα» (δε λέμε για τον Αλέξη, αλλά για τα τσίπουρα), προκαλούν κυριολεκτικά μέθη αισθήσεων και νου, απανωτές εκρήξεις-ενθυμήσεις ιστοριών που χάνονται στα βάθη των αιώνων και τα σπαθιά τους διασταυρώνονται με διαδρομές του Μεγαλέξανδρου, αλλά και τρύπες από σφαίρες οπλοπολυβόλων που χάσκουν τεράστιες, παράσημα του Εμφύλιου. Φροντισμένη και αναπαλαιωμένη, με έναν πεζόδρομο καλαίσθητο και ιδιωτικές οικίες ή δημόσια κτήρια, όπου μαστοράντζες ειδικές, υπό την καθοδήγηση του εξπέρ μηχανικού Ρούλη Σουλιώτη, μεγαλούργησαν με την πέτρα και το ξύλο, η Αγιά, η Σωτηρίτσα, η Ανατολή, η Σκήτη, το Μεγαλόβρυσο κάτι τέτοια σαββατοκύριακα σαν κι αυτά της φετινής άνοιξης προσομοιάζουν του Παράδεισου.

Σαν μέλισσα που ρουφάει το άνθος, έτσι μοιάζει το Μεταξοχώρι, όπως ανηφορίζεις κατά κει από την Αγιά. Πατρίδα των ήχων του Θανάση Παπακωνσταντίνου αλλά και του αιωνόβιου δέντρου που οι ρίζες του έσκισαν στα δύο τον βράχο, είναι ένα χάρμα. Γάργαρα νερά που τρέχουν ορμητικά, καθώς ακόμα τα χιόνια λιώνουν από την Όσσα, τοιχογραφίες στην εξωτερική όψη του Προφήτη Ηλία, ανηφόρες και κατηφόρες που ενώνονται από πέτρινα μονοπάτια, με το γιγάντιο σπίτι του μακαρίτη Μποστ να ατενίζει τον κάμπο απέναντι σαν ευθυτενής περήφανος πολεμιστής, φτιάχνουν ένα σκηνικό απείρου κάλλους που θέλεις να το περπατήσεις πόντο πόντο.

Ήλιος ζεστός και στα τραπεζάκια έξω του παραδοσιακού καφενείου της Ερασμίας, γνωστής και ως Έρη, οι άνδρες της Αγιάς μιλάνε για εκλογές ή αλυσοπρίονα. Γυναίκες λιγοστές, καθότι Πάσχα ερχόταν και τους ξαπόστειλαν από το σπίτι για να τινάξουν, να συγυρίσουν, να ασβεστώσουν, να καθαρίσουν τον χειμώνα. Η παλιά κατοικία του Ελβετού Φαβρ, που έκανε εμπόριο μεταξοσκώληκα, και, όταν εγκαταστάθηκε στην Αγιά, έφερε και τη γυναίκα του, γαλλίδα χορεύτρια, που αλλαξοπίστησε στεφάνι για χάρη ντόπιου κηπουρού, το αρχοντικό Πετράκη, τραυματισμένο και ραγισμένο από τον χρόνο, είναι μέρη, άνθρωποι και ιστορίες που μόνο αν σε ξενα-

γεί ντόπιος μπορείς να μάθεις και να νιώσεις.

Η εκκλησία της Παναγίας με το τουμπέκι, το βαθύ μαρμάρινο πιάτο που εντός του κονιορτοποιούσαν το σιτάρι για να το κάνουν κόλλυβα, οι σκύλοι που γνέφουν φιλικά, τα παλιά φαναρτζίδικα, το «Ξενοδοχείον ύπνου», το σπίτι της Καλυψώς Αλεξούλη που προορίζεται για λαογραφικό μουσείο και καμιά δεκαριά ακόμα βόλτες στην πόλη μαρτυρούν πως η Αγιά ήταν ανθηρό αστικό κέντρο εμπορίου και πολιτισμού. Κάτι που μοιάζει να μην το ξέρουν ή να αδιαφορούν να το μάθουν έφιπποι σε παπάκια ή ξερά εντούρο μηχανάκια νεαροί της περιοχής, που το μόνο που τους νοιάζει είναι ο σαματάς και το μαρσάρισμα. Παραβλέψτε το! Κι αν πάτε στη Σωτηρίτσα, προτιμήστε για φαγητό την ταβέρνα «Ελιά». Μοσχαράκια κοκκινιστό με χυλοπίτες, μπιφτέκι σπεσιαλιτέ και παϊδάκια του θανάτου!

Φέτος ο χειμώνας ήταν πολύ long, για να μνημονεύσουμε τον Γιώργο και να επιστρέψουμε στο μπαρ «Ερωτ' εράν». Καταπληκτικός διάκοσμος, μεγάλες μουσικές της Νέας Ορλεάνης στα ηχεία, ρούμια, βενεδικτίνες και τσουγκρίσματα. Οι νύχτες προβλέπονται επίσης να είναι πολύ long. Αλλά η άνοιξη θα είναι σούπερ κουλ και θεσπεσίως μάτζικ. Δοκιμάστε μια βόλτα στην Αγιά. Σε καλό θα σας βγει και στα καλύτερα θα σας βγάλει.

Κι επειδή ζέστανε για τα καλά, μετά τη βόλτα ρίξτε και μια βουτιά στην παραλία του Ρακοπόταμου, στην Παλιουριά ή στον Αγιόκαμπο. Θα με θυμηθείτε.

Adelicious!

Τώρα που διαθέτουμε μια σούπερ σταρ με φωνάρα οπερατικών αποχρώσεων και σωματότυπο διαστάσεων XXL, είναι καιρός να γραφτεί ένας έπαινος για τη χυμώδη πιτσιρίκα από το Τότεναμ που ξαναγράφει την ιστορία της soul.
Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**

Η αγιογραφία μπορεί να γραφτεί με αμέτρητους τρόπους, όμως στο τέλος θα καταλήγει πάντοτε στην ίδια διαχρονική παραβολή: «I did it my way». Η Adele δε διέθετε καμία προϋπόθεση επιτυχίας. Δε διέθετε κάλλος, αυτοπεποίθηση, σεξαπίλ. Δεν έριξε στην αγκαλιά της μαζικής αγοράς ένα δοκιμασμένο προϊόν: η μουσική της γνέφει σε μια εποχή που οι σημερινοί φανατικοί ακροατές της ήταν πολύ νέοι για να τη νοσταλγούν. Δεν κρατούσε το μικρόφωνο με στιλ, δε φιγουράρισε φορέματα περιωπής, δε φλερτάρισε διασήμους, δε φωτογραφήθηκε μεθυσμένη έξω από νυχτερινά κλαμπ.

Οι εκ των προτέρων αντιλήψεις μας για την περίπτωσή της αφορούσαν ένα κορίτσι σεμνό σε σημείο σεμνοτυφίας, (στο ντεμπούτο της δεν κοιτούσε καν τον φακό), μια μπουλούκα ευλογημένη με σπάνια φωνή, εξόφθαλμα πάχη και καρδιά αρκετά τσακισμένη στην ηλικία των 19, ώστε να βγάλει έναν δίσκο με δώδεκα γοερά καψουροτράγουδα το 2008. Από εκεί ώς τα αλλεπάλληλα κονσέρτα στο Royal Albert Hall, το εξώφυλλο στη «Vogue» με τη αναγεννησιακή περιβολή και το απύθμενο ντεκολτέ μέχρι το υψωμένο κωλοδάχτυλο στα Brit Awards, προέκυψε μια φαινομενικά αδιανόητη εκτόξευση στη δόξα, που από το «19» μέχρι το «21» την έστειλε στο νούμερο 1 όλων των κατηγοριών, σε διάστημα τριών ετών. Ποιος θα το φανταζόταν; Πώς να κερδίσει κάτι που ούτε να διανοηθεί δεν μπορούσε ότι θα το διεκδικήσει από την Amy Winehouse;

Στην αυστηρά μετρήσιμη εποχή μας, μπορείς να αποδώσεις το φαινόμενο Adele με νούμερα: 6 εκατομμύρια πωλήσεις με το πρώτο άλμπουμ. 20 εκατομμύρια μέχρι στιγμής, μέσα σε τρεις μήνες, με το δεύτερο. Νούμερο 1 σε 30 χώρες. Το «21» έμεινε 21 εβδομάδες στο νούμερο 1 της Βρετανίας, όντας το πιο μοσχοπουλημένο άλμπουμ του 21ου αιώνα, χαρίζοντας στην ερμηνεύτριά του καταχώριση στο βιβλίο Γκίνες. Η Adele ξεπερνά σε νούμερα την Gaga. Σπάει ρεκόρ που τα έχουν θέσει και διατηρήσει μόνο οι Beatles. Τέλος, τον Φεβρουάριο πήρε σπίτι της 6 Grammy, τα περισσότερα που έχουν επιδοθεί σε γυναίκα καλλιτέχνη μεμιάς. Η Adele ανέβηκε στο πόντιουμ 6 φορές για να σκουπίσει τα βραβεία στις κατηγορίες Άλμπουμ της Χρονιάς, Ποπ Άλμπουμ της Χρονιάς, Σινγκλ της Χρονιάς, Τραγούδι της Χρονιάς, Βίντεο της Χρονιάς και Ερμηνεία της Χρονιάς.

Μπορείς επίσης να αποκρυπτογραφήσεις την καλλιτεχνική αποθέωση μέσα από τη μουσική. Πάρε το παροξυσμικό «Rolling In The Deep», για παράδειγμα, ένα τραγούδι τόσο αβανταδόρικο, που μπορείς να το ακούσεις από όπου περνά το διάβα σου, και κατά οποιαδήποτε ώρα της ημέρας, το θριαμβικό ρεφρέν του να πάλλεται ταυτόχρονα σε πίστες της Ιεράς Οδού, κλαμπ της περιοχής Σφαγείων, γυροπιτάδικα της Τούμπας, τζελατερίες της Κέρκυρας, σε τηλεοράσεις, ραδιόφωνα, γυμναστήρια, δοκιμαστήρια, ίντερνετ καφέ, κυλικεία γηπέδων, γκέι μπαρ. Η Adele χωράει παντού.

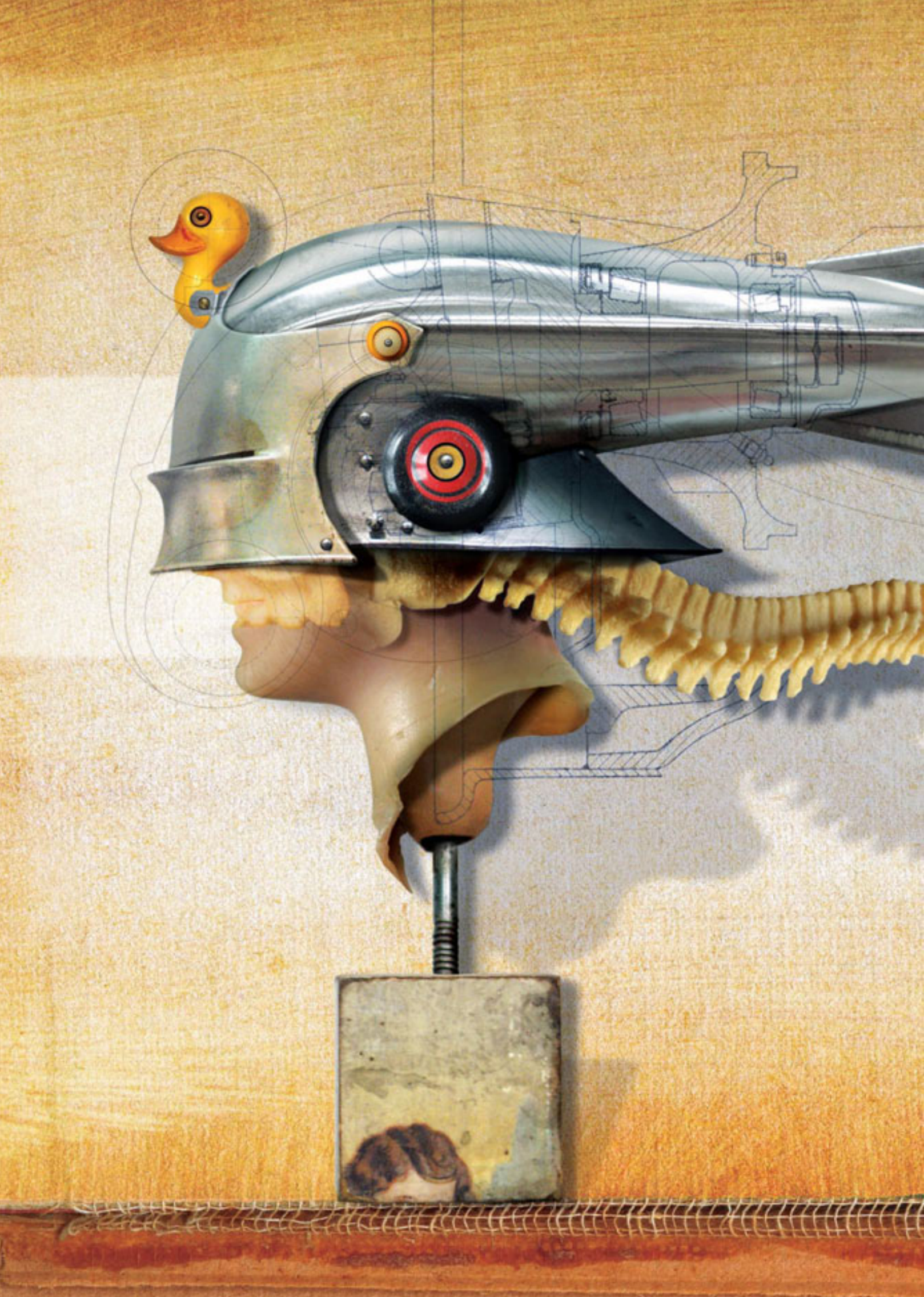
One size fits all

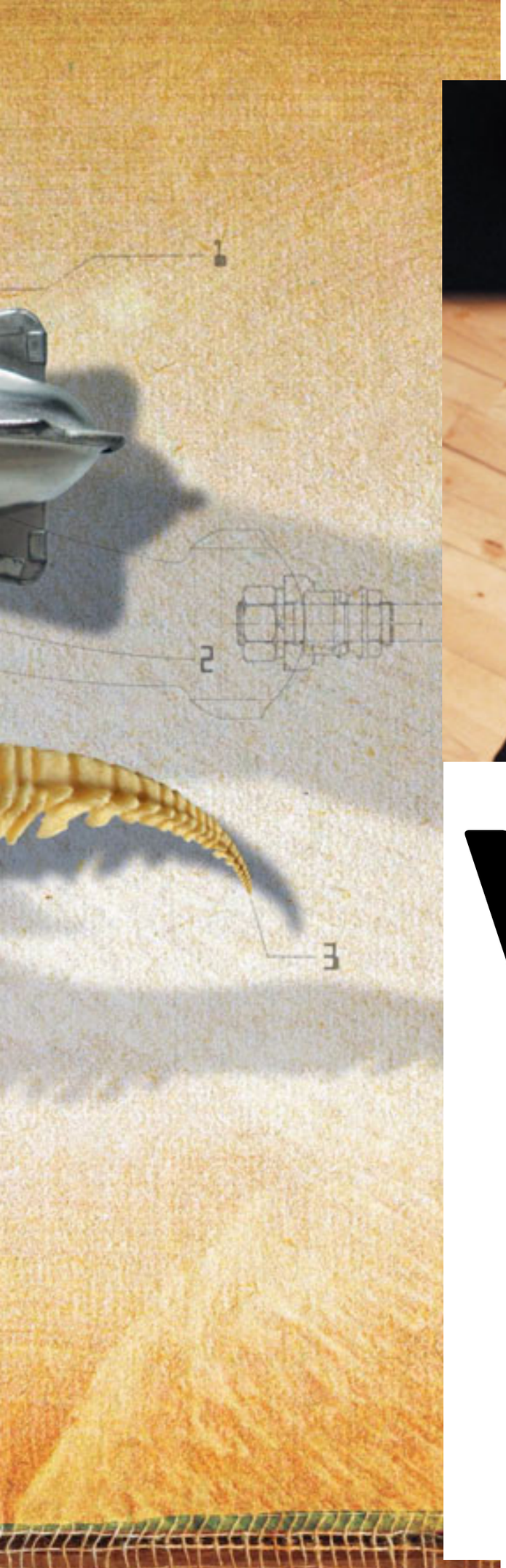
Γεννήθηκε στο Τότεναμ, μεγάλωσε στο Μπρίξτον, πρωτοπήγε σε συναυλία βρέφος (Cure στο Φίνσμπουρι Παρκ), ακολούθησε τις Spice Girls, πέρασε την αμερικάνικη ροκ φάση (Slipknot, Korn), έστελνε ερωτικά γράμματα στον Mike Skinner (The Streets). Στην ηλικία των δεκατεσσάρων, άκουσε Etta James. «Μπορώ να το κάνω και εγώ αυτό», είπε. Γράφτηκε στο Brit School του Κρόιντον, ηχογράφησε ντέμο, τα ανέβασε στο MySpace, δέχτηκε ορισμένα μέιλ, ένα από αυτά ήταν της XL, η επωνυμία δεν της έλεγε τίποτα, έπειτα ενθουσιάστηκε γιατί έμαθε πως ήταν η εταιρία των White Stripes. Το καλοκαίρι του 2007 εμφανίστηκε στο «Later... with Jools Holland» με τον Paul McCartney, έναν χρόνο αργότερα είχε φτάσει στην Αμερική και το «Saturday Night Live», και η Σάρα Πάλιν της χτυπούσε την πόρτα στο καμαρίνι για να αποδώσει τα δέοντα.

Δουλεύει με την ίδια ομάδα από την εφηβεία της, ο κιθαρίστας Μπεν ήταν στην μπάντα από την αρχή, ο δημοσιοσχετίστας της ήταν νεανική γνωριμία σε κλαμπ, («πρέπει να με ακούσεις»), ο μάνατζερ Dickins κέρδισε τη δουλειά γιατί την κάνει «να διπλώνεται στα γέλια».

Μένει άλαλη για συναπτές μέρες, πίνει 30 ποτήρια χλιαρό νερό με μέλι καθημερινά, έπειτα ανεβαίνει στο πάλκο και μιλά ακατάσχετα για να καταπολεμήσει το στρες της σκηνής, ερωτεύεται απαρατήρητη από τα μίντια, απλώνεται με τις πιτζάμες σε VIP σουίτες και βλέπει επαναληπτικά «EastEnders», πηγαίνει στου David Letterman, ηχογραφεί με τον Rick Rubin, μιλάει με τη μαμά της, τουιτάρει συχνά. Είναι μια τυπική Εγγλέζα, η Adele Adkins. Είναι, τέλος, η μοναδική ελπίδα της γενιάς μας να αποκτήσει το δικό της «Dusty in Memphis».

«Dark Peculiar Toys», Toy No. 15, 25΄΄x 25΄΄, 2006.

Viktor Koen

Μαύρα παράξενα παιχνίδια

Τα «Μαύρα Παράξενα Παιχνίδια» είναι η επόμενη πράξη μιας τεράστιας καριέρας και η επιστροφή ενός παγκόσμιου καλλιτέχνη στη Θεσσαλονίκη έπειτα από οχτώ χρόνια. Τι μας φέρνει τον Μάιο ο Βίκτωρας Κοέν;
Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**

«Είμαι χρόνιος συλλέκτης παιχνιδιών. Πηγαίνω σε παζάρια και τσακώνομαι με τα πιτσιρίκια για το ποιος θα λαφυραγωγήσει πρώτος τα καλάθια. Οπότε, ποια καλύτερη δικαιολογία για να τα αγοράζεις από το να τα χρησιμοποιείς στη δουλειά σου;» Τα παιχνίδια του Βίκτωρα Κοέν είναι μόχθος ζωής, ένα απροσμέτρητο έργο που φλερτάρει ταυτόχρονα με το τρομώδες, το παιγνιώδες και το γκροτέσκο, μια ψηφιακή μυθολογία που αντλεί από την εικονογραφία των υπερηρώων, την αισθητική του πεδίου μάχης και μια κυβερνοπάνκ αίσθηση του χιούμορ, για να βγάλει προς τα έξω μια στιγμιαία αληθοφάνεια που συντείνει σε ένα εντελώς προσωπικό σύμπαν ημιπραγματικού σουρεαλισμού.

Πρόκειται για ένα μνημειώδες στιλ που έχει αναδείξει τον δημιουργό του σε όνομα παγκοσμίου μεγέθους, με τη δουλειά του να φιλοξενείται τακτικά στους «New York Times», το «Newsweek», το «Sports Illustrated», το «Wired», το «Esquire», το «Forbes». Σήμερα, ο Βίκτωρ Κοέν κάνει εξώφυλλα για το «Economist», αύριο αφίσες για τον υπόγειο της Νέας Υόρκης, την επαύριο εικονογραφήσεις για το BBC. Το πελατολόγιό του συμπεριλαμβάνει την Delta Airlines, την IBM, την Penguin Books, τη Random House, τη Harper Collins, το «National Geographic», το «Rolling Stone», τους «Los Angeles Times», την «Boston Globe».

Είναι ένας καλλιτέχνης που διαμορφώνει μαζική κουλτούρα; «Όταν οι "New York Times" πουλάνε 18 εκατομμύρια φύλλα καθημερινά και εσύ βλέπεις ανθρώπους στο μετρό να διαβάζουν μια σελίδα με το όνομά σου, η δύναμη οπωσδήποτε σε μεθά. Πώς να το περιγράψω; Κάνω ένα εξώφυλλο για το "Business Week", το βλέπω στο JFK, προσγειώνομαι στο Χίθροου και είναι εκεί. Στο Ελευθέριος Βενιζέλος, το ίδιο. Το βλέπω στα γιαπωνέζικα, τα κορεάτικα, κάνει τον γύρο του κόσμου μέσα σε λίγες ώρες, και γεμίζω ευθύνη, γιατί είναι σημαντικό να σου εμπιστεύονται κάτι που θα αφομοιωθεί από ολόκληρο τον πλανήτη».

Πέρα από την εντυπωσιακή καριέρα του ως freelance καλλιτέχνης, ο Κοέν ανήκει στο διδακτικό σώμα του τμήματος εικονογράφησης του Parsons School of Design της Νέας Υόρκης, ενώ παράλληλα είναι καθηγητής μεταπτυχιακού στο School of Visual Arts. Όλα αυτά, από ένα παιδί το οποίο στην Α' Δημοτικού σχεδίαζε περίτεχνους κροκόδειλους που επιτίθονταν σε κανό, όταν οι συμμαθητές του έφτιαχναν καλικαντζούρες. «Ο δάσκαλός μου στη Θεσσαλονίκη ήταν σίγουρος ότι θα γίνω καλλιτέχνης». Παρ' όλα αυτά, όταν ήρθε η ώρα, ο νεαρός καλλιτέχνης δεν έγινε δεκτός σε ελληνική σχολή Καλών Τεχνών. Οπότε, «έφυγα επιτόπου στο Ισραήλ. Σπούδασα στην Bezalel Academy of Arts and Design στην Ιερουσαλήμ, και απέκτησα το μεταπτυχιακό μου στο School of Visual Arts στη Νέα Υόρκη. Είναι απλά τα πράγματα: πηγαίνεις εκεί που σε θέλουν».

«Dark Peculiar Toys», Toy No. 19, 25΄΄x 25΄΄, 2006.

«Dark Peculiar Toys», Toy No. 16, 25΄΄x 25΄΄, 2006.

«Damsels In Armor», Damsel No. 23, 24´´x 35´´, 2003.

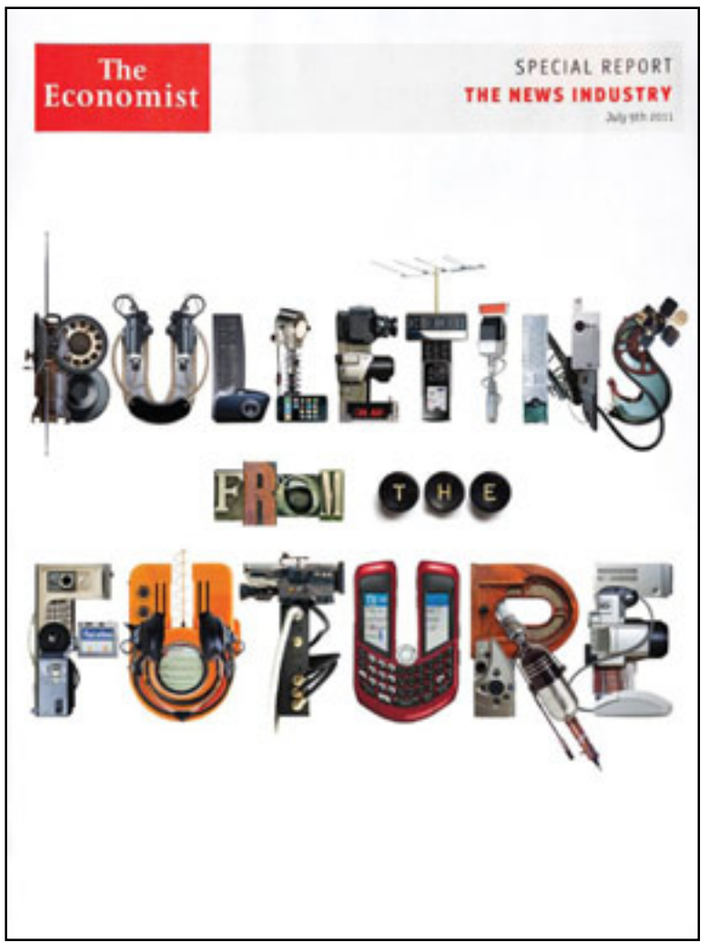
«Dark Peculiar Toys», Toy No. 1, 25´´x 25´´, 2006.

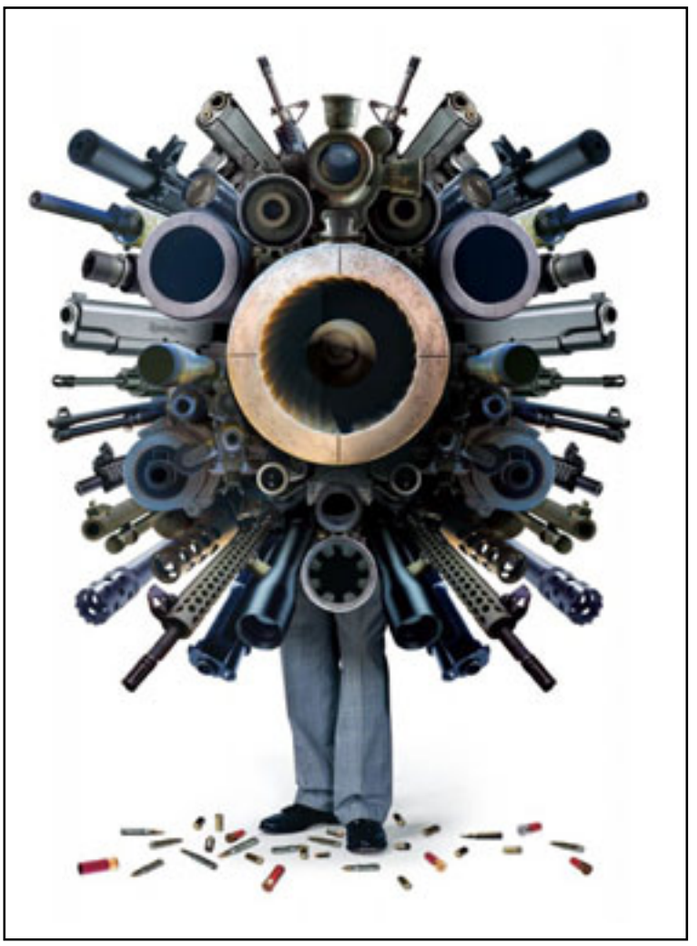

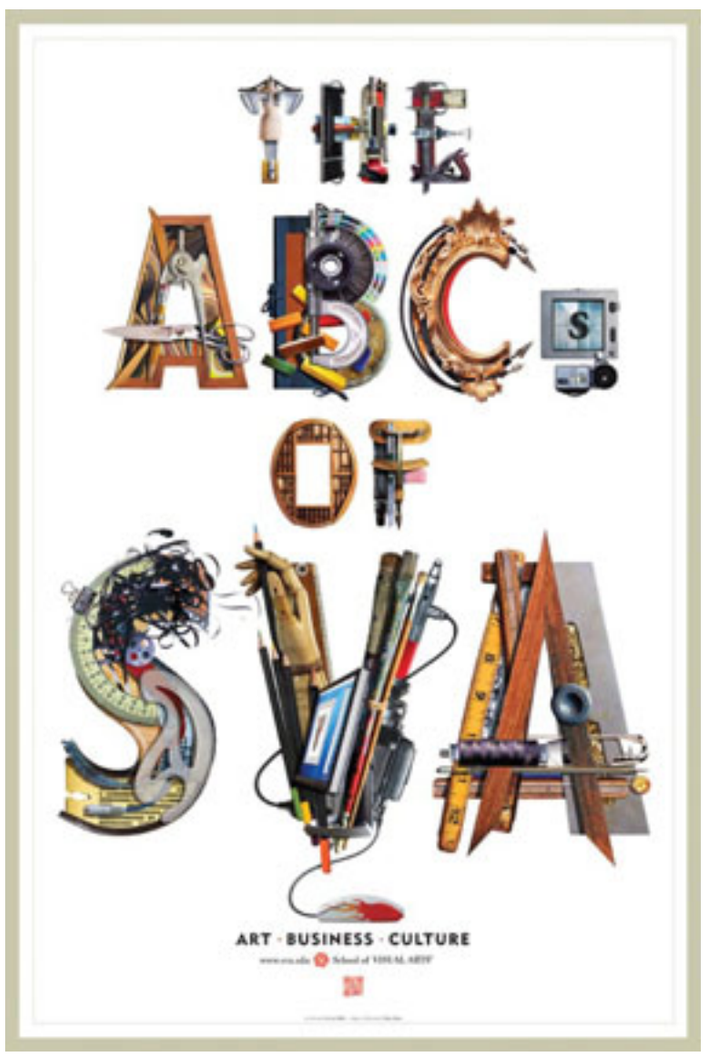
«Warphabet», Warphabet A, C, Y, 9´´ x 9´´, 2011.

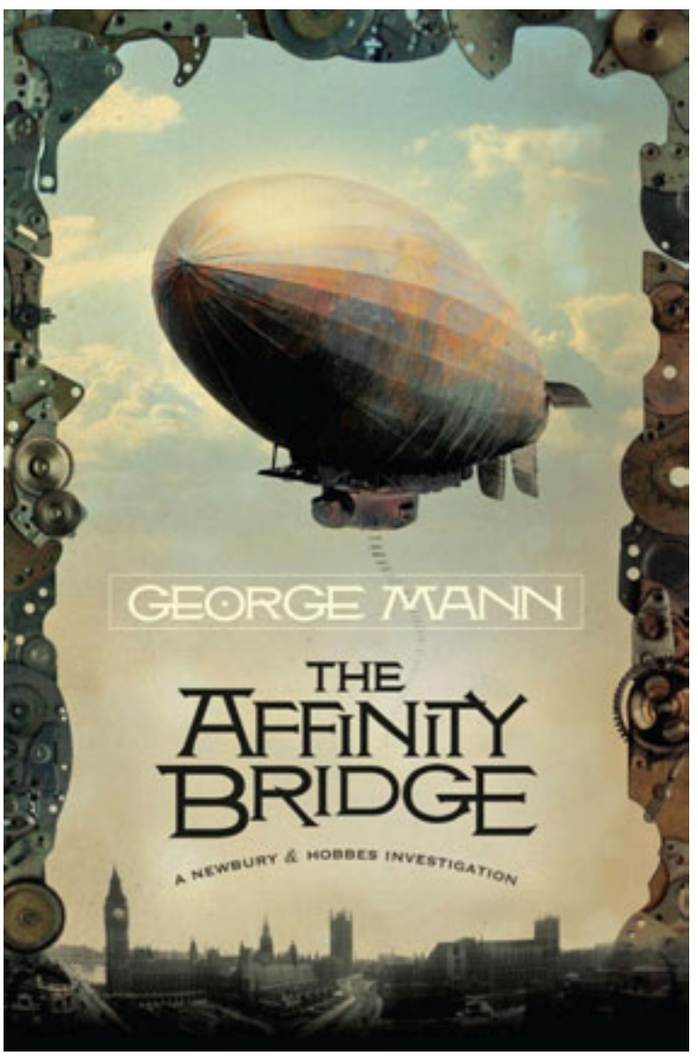
«The Economist», Εξώφυλλο και εικονογράφηση θέματος, Ιούλιος 2011.

«New York Times», Εικονογράφηση, Νοέμβριος 2011.

School of Visual Arts, 2012. Art Direction: Steven Heller.
Design και εικονογράφηση poster: Viktor Koen

TOR Books. Design και εικονογράφηση βιβλίου, Μάιος 2009.

«Toyphabet». Toyphabets A, M, X, Δ, 5.5΄΄ x 5.5΄΄, 2006.

Bringing it all back home

Έχοντας ταξιδέψει με τη δουλειά του σε τέσσερις ηπείρους, μετρώντας 32 ατομικές και 126 ομαδικές εκθέσεις, ο Βίκτωρ Κοέν επιστρέφει στη γενέτειρά του για πρώτη φορά μετά το 2004, οπότε είχε παρουσιάσει τη σειρά «Δεσποσύνες εν όπλοις». Η επικείμενη ρετροσπεκτίβα, η οποία εκτίθεται στο Kalos & Klio Showroom από τις 10 Μαΐου έως τις 8 Ιουνίου, περιλαμβάνει υλικό από τις συλλογές «Warphabet», «Toyphabet», «Dark Peculiar Toys», καθώς και τα «Warheads», τρεις ευμεγέθεις εκτυπώσεις που συνοδεύουν τα πέντε διαφορετικά αλφάβητα που επινόησε ο δημιουργός, υπό τον γενικό τίτλο «Metamorphabets». Βασισμένα στην τυπογραφία, την οποία ο Κοέν χαρακτηρίζει δεύτερη φύση του, τα στοιχεία των «Metamorphabets» αναμειγνύουν φωτογραφία, ψηφιακή επεξεργασία και σύνθεση στον υπολογιστή. Αποτελούνται από θραύσματα και bit εκατοντάδων εικόνων, που όχι μονάχα ανταποκρίνονται στην πρόκληση να διατηρήσουν τη σαφήνεια του τυπικού αλφαβήτου, αλλά παράλληλα σχηματίζουν αλλοπρόσαλλες φόρμες με έντονα συμβολιστικά στοιχεία, δημιουργώντας μια καινούργια, δική τους γλώσσα. Τα «Metamorphabets» έγιναν εξώφυλλο στο Book's Review των «New York Times» και παρουσιάστηκαν στην γκαλερί Type Director's Club, ενώ οι κριτικοί απέδωσαν στον Κοέν τον χαρακτηρισμό «γραφέας του Photoshop». Η σχέση του δημιουργού με την τεχνολογία, πάντως, χαρακτηρίζεται διαλεκτική. «Το μηχάνημα δεν είναι παρά το μέσο. Ο υπολογιστής είναι η μοναδική πλατφόρμα που μπορεί να κουβαλήσει τη δουλειά μου στους ώμους, να βγάλει προς τα έξω τις εικόνες που θέλω να εκφράσω. Είναι ωραίο να λερώνεσαι με ψηφίδες, ωστόσο δε λησμονώ την κλασική μου παιδεία. Όταν ξεκίνησα τα "Metamorphabets", το πιο προηγμένο εργαλείο ήταν το Photoshop 2.1, τώρα έχουμε φτάσει στην έκδοση 6.1. Ακόμα και να είχαμε μείνει σε εκείνη την εποχή, θα μου αρκούσε. Είμαι ψηφιακός παλιομοδίτης. Δεν ερωτεύομαι καθετί καινούργιο».

Δηλώνει άνθρωπος ακραίας εκμετάλλευσης του χρόνου. «Ο καλλιτέχνης πρέπει να παράγει σε μόνιμη βάση και η δουλειά του να κυκλοφορεί έξω. Είμαι εργάτης, κυνηγάω το μάξιμουμ δημιουργίας, το να μιλάω για την τέχνη δε μου λέει κάτι. Προτιμώ να τη φτιάχνω για να τη βλέπεις». Προκειμένου να συντονιστεί με τον πυρετώδη τρόπο ζωής του, ο Κοέν δουλεύει από τις 5.30 το πρωί, εφαρμόζοντας μια ιδιότυπη εργασιακή ρουτίνα, βάσει της οποίας διεκπεραιώνει τις μηχανικές δουλειές νωρίς, όταν θέλει να είναι ανοιχτός σε εξωτερικά ερεθίσματα, και ανεβάζοντας τη δημιουργικότητά του όσο προχωρά η μέρα.

Παραμονές της έκθεσης, ο Κοέν πραγματοποιεί επίσης ένα masterclass εικονογράφησης στη Θεσσαλονίκη, από τις 6 ώς τις 10 Μαΐου, σε διοργάνωση της ΑΚΤΟ, που προσφέρει το εργαστήριο σαν scholarship σε 6 μαθητές της, καθώς και σε 6 επαγγελματίες του χώρου. Για τον υφηγητή, το masterclass είναι μια ευκαιρία να βοηθήσει τους συμμετέχοντες να «δουν έξω από το κουτί, να προσπαθήσουν να γίνουν ανταγωνιστικοί με βλέμμα προς το εξωτερικό». Άλλωστε, η βαριά βιομηχανία του Έλληνα, κατά τον Βίκτωρα Κοέν, είναι η ευφυΐα. Έχοντας και ο ίδιος μεντορική σχέση στο παρελθόν με καθηγητές του, βρίσκει την επαφή με μαθητές συγκινητική. «Πολλά έχουν αλλάξει με μια κουβέντα που μας είπε κάποιος. Δε θέλω να χάσω την ευκαιρία να την αρθρώσω με τη σειρά μου προς όφελος άλλων». Προπάντων, πιστεύει πως από τη συναλλαγή κερδίζει και ο ίδιος. «Κλέβω ενέργεια από τα νιάτα και την ανταλλάζω με σοφία».

Τα «Μαύρα Παράξενα Παιχνίδια» φιλοξενούνται στο Kalos & Klio Showroom (Τσιμισκή 96, Τ: 2314 007 167) από τις 10 Μαΐου ώς τις 8 Ιουνίου.

viktorkoen.com

Δωροθέα Μερκούρη

La pupa

«La pupa» θα πει χρυσαλλίδα. Αυτό ακριβώς που είναι δηλαδή η ωραιότερη Ελληνίδα της τελευταίας εικοσαετίας.

Συνέντευξη **Δημήτρης Αθανασιάδης** Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**

Ρούχα, **Apostolos Mitropoulos.** Σουτιέν, **Intimissimi.** Boxer, **Cosabella.** Παπούτσια, **Dolce &Gabbana.**

Πότε κατάλαβες πως δε θα γίνεις γιατρός ή δικηγόρος, αλλά θα ανεβοκατεβαίνεις στα catwalks; Η σχέση μου με τον κόσμο της μόδας προέκυψε τυχαία. Δεν ήταν αυτό που ήθελα να κάνω ή το όνειρό μου. Η μεγάλη μου αγάπη ήταν ο κόσμος του σινεμά και του θεάτρου. Το πρώτο που θυμάμαι την εποχή που τελείωνα το λύκειο είναι να αναφέρουν οι καθηγητές στον πατέρα μου πως «η κόρη σας έχει καλλιτεχνική φλέβα». Την ίδια περίοδο, όπως όλα τα παιδάκια, συχνάζαμε στο Κολωνάκι, το οποίο δεν ήταν αυτό που είναι σήμερα, και καθόμουν σε ένα πεζοδρόμιο, όπου με κοίταξε η Αντιγόνη Δέλιου, με σταμάτησε και μου έδωσε την κάρτα της - είχε το πρώτο μεγάλο γραφείο στην Αθήνα που εκπροσωπούσε μοντέλα, από το οποίο πέρασαν τα μεγαλύτερα ονόματα στην Ελλάδα. Ξεκίνησε ως χόμπι, δεν πήγα να αρχίσω μια σοβαρή καριέρα ως μοντέλο.

Έχοντας συμπληρώσει δύο δεκαετίες στις πασαρέλες τι αισθάνεσαι πως έχεις διδαχτεί; Η μόδα είναι ένας ξεχωριστός κόσμος. Όπως και ο κόσμος του κινηματογράφου. Όλοι ζουν σουρεαλιστικά, δε ζουν στην πραγματικότητα. Κάποιοι το κάνουν πολύ δημιουργικά και μπορεί να το κάνουν την ίδια στιγμή με εμπορική επιτυχία, που είναι μεγάλη τύχη να είσαι καλλιτέχνης σχεδιαστής και ταυτόχρονα να πουλάς πάρα πολύ. Η μόδα έχει και πάρα πολλή πλάκα, σε βοηθάει να ζήσεις σε ένα διαφορετικό χρώμα τη ζωή.

Με μιντιακούς «ετυμολογικούς» όρους είσαι ένα fashion icon. Ποιο ήταν το δικό σου πρότυπο, όταν ξεκινούσες; Είχα movie icons. Από τις κλασικές ταινίες του Χόλιγουντ, ειδικά τα μιούζικαλ, τη Ντάιαν Λέιν του «Cotton Club», τη Λάιζα Μινέλι στο «New York, New York», την Μπάρμπαρα Στρέιζαντ στο «A Star Is Born» για τη φωνή της, τη Τζίντζερ Ρότζερς, την Άνα Μανιάνι στο «Rose Tattoo». Οι γυναικείες φιγούρες που θαύμαζα πάντα ήταν από τον χώρο σινεμά και του χορού, όπως η Κάρλα Φράτσι, αφού ξεκίνησα να χορεύω από ηλικία πέντε ετών.

Από τη μόδα στο σινεμά. Τελευταία σου συμμετοχή το «Taglionetto», όπου και πρωταγωνιστείς. Πώς θα την περιέγραφες; Είναι μια πολύ ιδιαίτερη ταινία, με μια γυναίκα που κάνει αυτά που περίμενες να δεις να κάνει ένας άντρας. Η ηρωίδα θα έπρεπε να είναι άντρας, αλλά βρίσκεται σε ένα γυναικείο σώμα. Είναι μια διαταραγμένη γυναίκα.

Πώς αντιδράς σε ένα paparazzo που προσπαθεί να σε απαθανατίσει; Τον χαιρετάω και τέλος. Τη δουλειά του κάνει, δεν κάνει κάτι κακό. Είναι κάτι το οποίο συμβαίνει, αν είσαι δημόσιο πρόσωπο. Το να το αποφύγεις και να κλειδώνεσαι μέσα στο σπίτι σου δεν είναι λύση.

Ένα motto που σε αντιπροσωπεύει και θα το σήκωνες στο στάτους σου; Πρόσφατα ήμουν σε ένα πανέμορφο βιβλιοπωλείο στο Ρίο Ντε Τζανέιρο και στο ταμείο υπήρχε μια ατζέντα που έγραφε «I'm non an Athenian or a Greek. But a citizen of the world». Δεν είναι υπέροχο; Το είπε ο Σωκράτης.

Πρόσφατα «μεταμφιέστηκες» ως Amy Winehouse για τις ανάγκες του οίκου Gaultier. Πώς σου φάνηκε; Όταν μου έγινε η πρόταση από τον Gaultier να είμαι στο couture show του, δεν ήξερα πως θα μεταμφιεσθώ σε Amy Winehouse. Τα σόου του έχουν πάντα ένα ιδιαίτερο θέμα, αφού και ο ίδιος έχει μεγάλη φαντασία και δημιουργικότητα. Νόμιζα ότι θα είναι εντελώς κάτι άλλο. Όταν όμως είδα πως θα είμαι η Amy Winehouse, κάτι που το έμαθα 2 μήνες μετά αφότου μου έγινε η πρόταση, αφού δεν ήθελαν να διαρρεύσει κάτι, άρχισα να φαντάζομαι τη μεταμφίεση και καθόμουν στον καθρέφτη προσπαθώντας να μπω στη διαδικασία αυτή. Μου αρέσει πολύ η μεταμφίεση, αλλά σήμερα δυστυχώς δεν αγαπούν πολύ τις μεταμφιέσεις. Λίγοι καταφέρνουν να περάσουν στο κοινό τους αυτό που θέλουν. Εμένα αυτό που θα μου προτείνουν πάντα είναι: «να είσαι όμορφη, κουκλάρα, θα σε θέλουν όλοι, εσύ δε θα θέλεις κανένα και θα είσαι μια bitch». Πρόσφατα για τις ανάγκες μιας μεγάλης ρώσικης τηλεοπτικής σειράς υποδύθηκα και τη θρυλική τραγουδίστρια Dalida.

Μια άλλη «μεταμφίεση» που θα ήθελες να κάνεις; Θέλω να παίξω τη ζωή της Σοφία Λόρεν.

Το πρώτο πράγμα που κάνεις, όταν η δουλειά τελειώνει; Αδειάζω. Κάθομαι σπίτι μου και σκέφτομαι το επόμενό μου βήμα. Αυτή την περίοδο δουλεύω ένα σενάριο με φίλους σεναριογράφους. Ένα άλλο πρότζεκτ που δουλεύουμε είναι με την εικαστικό Λυδία Βενιέρη γύρω από τη μεταφορά ενός comic book της στον κινηματογράφο.

Vodafone
Συνέχισε να προστατεύεις το παιδί σου,
ακόμα και στο διαδίκτυο.
power to you
SOUL
62
Μάκης
Παπαδημητρίου

Παίξαμε σε παράσταση, αποδεικνύοντας πως τα όμορφα περιοδικά από όμορφα παιδιά διαβάζονται. Το SOUL ήταν το περιοδικό που ξεφύλλιζαν στο κρεβάτι ο Αλέξανδρος -Ντάννυ- Ζαφειριάδης και η Λίζα -Ντέμπορα- Νεοχωρίτη, το ένα από τα δύο πρωταγωνιστικά δίδυμα της παράστασης «Νορμάλ Διαστροφές». Ο σκηνοθέτης Γρηγόρης Αποστολόπουλος και το έτερο δίδυμο των ηθοποιών, Ορέστης -Μπέρνυ- Παλιαδέλης και Τίνα -Τζόαν- Λεωνορά, αγαπήθηκαν, μισήθηκαν, πολέμησαν, φιλήθηκαν, εξομολογήθηκαν, πάνω στη σκηνή του «Sofita Bar Theatre» και σε ένα κείμενο του Ντέιβιντ Μάμετ για τη ζωή και τη μοναξιά που κατατρέχει τα παιδιά των μητροπόλεων. Υποκλινόμαστε!
Φωτογραφία **Κώστας Αμοιρίδης**

Νορμάλ διαστροφές

«Η ενασχόληση με την κουζίνα του σπιτιού πρέπει να είναι σαν ένα καλό πάρτι: στο τέλος της βραδιάς να έχουν απομείνει πολλά αποτσίγαρα στο πάτωμα και, άντε, μερικές φωτογραφίες. Δεν κρατάω ποτέ αρχείο, σπάνια προσχεδιάζω τα πιάτα μου - όλα είναι εμπνεύσεις της στιγμής». Να όμως που τώρα ο ξακουστός σεφ καταγράφει το γαστριμαργικό του πάρτι σε έναν κομψό τόμο, με τίτλο «Η νέα ελληνική κουζίνα σε 88 συνταγές». Δοκιμάζουμε.

Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία **MAKOS**

Βασίλης Καλλίδης

taste-maker

Σπούδασε σεφ στη Θεσσαλονίκη, αλλά η προσέγγισή του στη μαγειρική διαμορφώνεται από διάφορα συστατικά. Από τα αμέτρητα ταξίδια του στις διεθνείς κουζίνες, από τη θητεία του στα γνωστότερα εστιατόρια της Αθήνας, από τις περαστικές μυρωδιές της καθημερινότητάς του, από τις εικόνες που αντικρίζει από το ρετιρέ του στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας, από τις ιδέες που σκαρώνει μόλις δένει την ποδιά του κάθε απόγευμα στην κουζίνα του «Άνετον», του εστιατορίου στο Μαρούσι του οποίου είναι σεφ και συνιδιοκτήτης. Ο Βασίλης Καλλίδης λογίζεται ανάμεσα στους πλέον ταλαντούχους και ευρηματικούς σεφ της γενιάς του. Η κυκλοφορία ενός συνταγολογίου με την υπογραφή του αποτελεί σημαντική προσθήκη στη βιβλιογραφία της ελληνικής κουζίνας.

Γιατί 88 συνταγές; Σημαίνει κάτι το νούμερο; Αρχικά ήταν 89. Όμως, μιας και το οχτώ είναι ο αγαπημένος μου αριθμός, το θεώρησα συμβολικό. Ένδειξη τύχης.

Δεν ταξινομείς, δε χρονομετράς, αποφεύγεις όλα όσα σε αναγκάζουν να μπαίνεις σε φόρμες, μανιέρες, μετρήματα και ζυγίσματα. Παράλληλα, σπάνια κρατάς αρχείο με τις συνταγές σου. Γιατί; Όντως, δε διατηρώ αρχείο. Φωτογραφίζω τα πάντα, αλλά δε μου αρέσει ο γραπτός λόγος. Κάθε πιάτο που φτιάχνεται τελειώνει για εμένα. Στο σπίτι δεν έχω καν το βιβλίο μου. Οι συνταγές αυτές προέρχονται από το μενού του «Άνετον», από τις γευστικές αναμνήσεις φίλων και γνωστών.

Αναφέρεις ότι όσα γκουρμέ εστιατόρια και αν επισκεφτεί κανείς, τίποτα δε θα τον κάνει πιο ευτυχισμένο από μια τηγανιά πατάτες, από μια μακαρονάδα με κεφαλοτύρι και κιμά. Γιατί μπαίνει τότε κανείς στον κόπο να δημιουργήσει πιο εξεζητημένα πιάτα; Εσύ μπορεί να ορκίζεσαι στο φουαγκρά που έφαγες κάποτε σε ένα σατό στη Νορμανδία. Όμως εγώ, εφόσον γράφω για μένα, για τις δικές μου εμπειρίες, και έχοντας ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο για να δοκιμάσω φαγητά, μπορώ να πω με σιγουριά ότι αυτό που κερδίζει την καρδιά είναι το απλό φαγητό, αυτό που φτιάχτηκε με λίγα, διαλεχτά υλικά. Με βάση αυτή τη φιλοσοφία προσπαθώ να στήνω τις συνταγές μου.

Ποια είναι η μεγαλύτερη επιρροή στη μαγειρική σου; Η Θεσσαλονίκη; Η Αθήνα; Τα ταξίδια; Το σπιτικό φαγητό; Η μαγειρική με τον πατέρα και τη μητέρα μου ήταν το χώμα που φυτεύτηκαν οι σπόροι. Η καύσιμη ύλη του μυαλού είναι τα ταξίδια μου. Είναι χάρτινες φωτογραφίες, που τις καίω μέσα στον εσωτερικό μου κλίβανο, και το καύσιμο που παράγεται είναι τα πιάτα και η μαγειρική μου γενικότερα. Τα ταξίδια είναι η ζωή μου ολόκληρη.

Οι συνταγές του βιβλίου σου είναι ιδιαίτερες, όχι τόσο λόγω των ονομασιών, αλλά κυρίως εξαιτίας του συνδυασμού των υλικών. Παράλληλα, ελάχιστες χρειάζονται χρόνο παρασκευής μεγαλύτερο της μισής ώρας. Μπορούμε όντως να φτιάξουμε μύδια και κυδώνια αχνιστά με φύλλα λεμονιάς και πράσινο κάρυ σε δεκαπέντε λεπτά; Αν είσαι λίγο καπάτσος, ο χρόνος αρκεί. Αν είσαι άχρηστος και τεμπέλης, θα κάνεις δύο ώρες. Σαν πρώτο άκουσμα, πράγματι οι συνταγές δεν είναι και τόσο απλές. Ο γαλέος ποσέ με μπισκ γαρίδας και σπαράγγια δεν είναι κάτι που σκέφτεσαι ότι μπορείς να ετοιμάσεις γυρνώντας από το γραφείο σου. Όμως αυτό που θέλω να περάσω μέσα από το βιβλίο είναι ότι, αν πάρεις τα υλικά επί μέρους, μπορείς να φτιάξεις τον γαλέο σε ένα δεκάλεπτο, έστω και χωρίς την μπισκ γαρίδας. Μέσα σε δέκα λεπτά, μπορείς να φας ένα πολύ ωραίο γκουρμέ φαγητό. Δεν είναι θαυμάσιο; Αν έχεις κέφια, αν έχεις καλέσει τους κουμπάρους για το σαββατοκύριακο, μπορείς να κάνεις την μπισκ και να το απογειώσεις.

Πώς σου φαίνεται το γεγονός ότι η κρίση μαζεύει τον κόσμο στα σπίτια και τα παρεΐστικα τραπεζώματα είναι στο φόρτε τους; Το βρίσκω συγκλονιστικό. Επιτέλους, ανάψανε οι πολυέλαιοι, τα φωτιστικά, πεταχτήκανε οι καναπέδες, καίνε οι φούρνοι. Αν το δεις αυτό λίγο αλμοδοβαρικά, είναι πολύ κινηματογραφικό, δημιουργεί μια ατμόσφαιρα εξαιρετική. Η πόλη ζωντανεύει. Μπορεί, βέβαια, να ζωντανεύει εσωτερικά, στα σαλόνια, αλλά τα άδεια τετραγωνικά της κουζίνας μας, αυτής της κουζίνας που η Κάρι Μπράντσο ισχυριζόταν πως χρησιμεύει μόνο για να αποθηκεύεις παπούτσια, είναι και πάλι κατοικήσιμα.

Ως συνιδιοκτήτης εστιατορίου, δε βρίσκεις ένα επιχειρηματικό ντεζαβαντάζ σε αυτή την τάση; Ίσα ίσα. Ενώ πέρυσι ήμασταν άδειοι, φέτος μειώνοντας τις τιμές κατά 50% και αλλάζοντας το μενού, υιοθετώντας φτηνά και πάρα πολύ απλά πιάτα, εκμεταλλευόμενοι στο έπακρο τις σούπερ εξαιρετικές πρώτες ύλες που υπάρχουν στην Αθήνα, αυτή τη στιγμή σε πληροφορώ πως το waiting list για να βρεις τραπέζι στο μαγαζί μου είναι δύο εβδομάδες. Και αυτό γιατί με 22-25 ευρώ το άτομο, τρως και γκουρμέ, και ανάμεσα σε κόσμο, και σε πολύ μοδάτο εστιατόριο.

Ποια γεύση της Θεσσαλονίκης σου λείπει περισσότερο; Θα έλεγα τα τρίγωνα Πανοράματος, όμως πλέον τα βρίσκω και στην Αθήνα, οι αποστάσεις άλλωστε έχουν εκμηδενιστεί. Αυτό που μου λείπει κυρίως είναι τα φαγητά της μητέρας μου. Τα γεμιστά, για παράδειγμα. Όσο πιστά και να προσπαθώ να τα αναπαραγάγω, κάτι δεν κάνω καλά. Και δεν είναι μόνο η γεύση, το φαγητό το έχω απομυθοποιήσει. Η οικογένεια μού λείπει, η στοργή. Επειδή είμαι πολύ κουρασμένος, μου λείπει απλώς το να κάθομαι στο τραπέζι της μητέρας μου, να ακουμπάω στον μουσαμά του τραπεζιού και να βλέπω τους γονείς μου να κινούνται, να ζουν. Ορίστε, δάκρυσα τώρα!

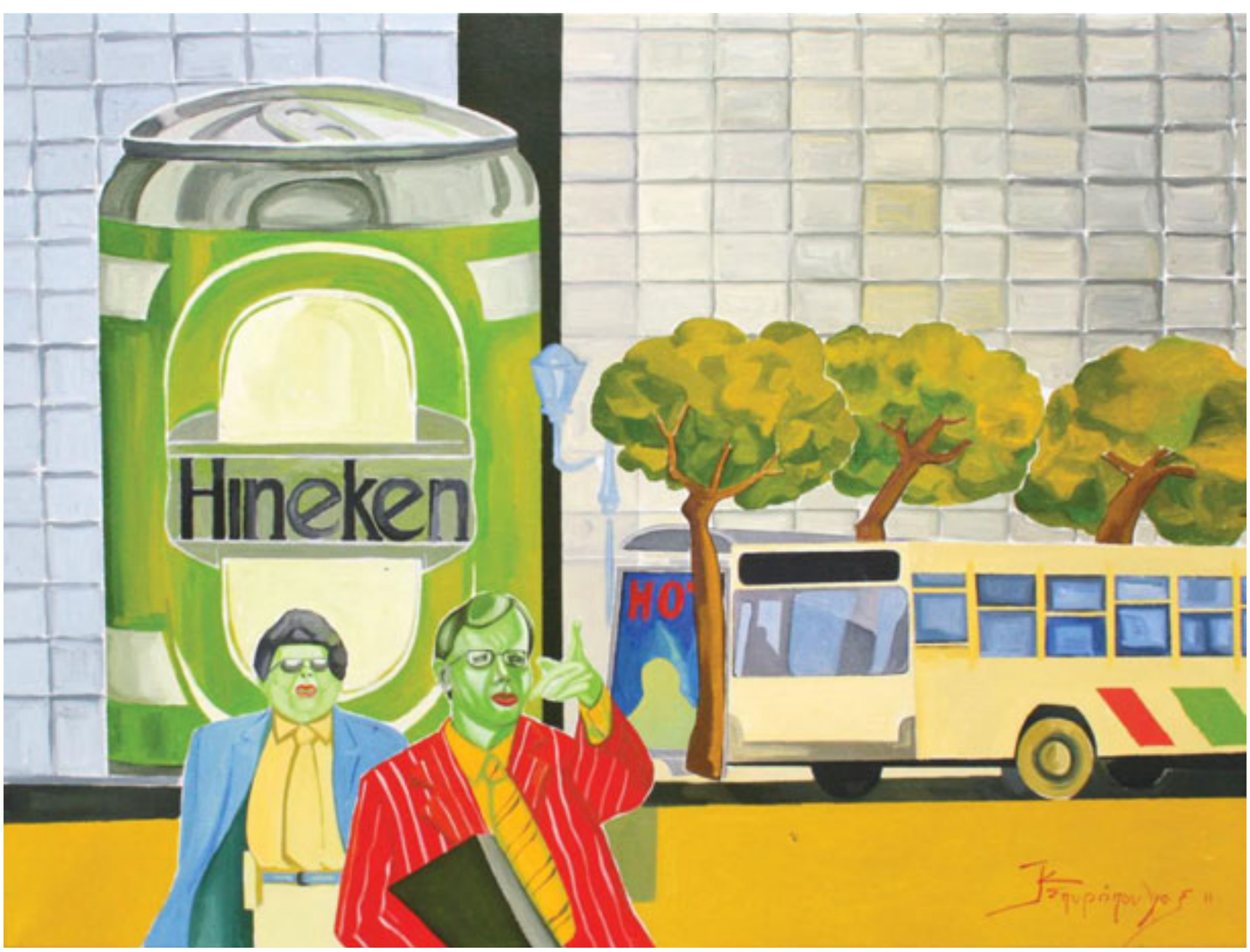
Τι μουσική ακούς, όταν μαγειρεύεις; Τη χορωδία γυναικών της βουλγαρικής τηλεόρασης. Αυτό είναι το σάουντρακ της κουζίνας μου: Le mystère des voix Bulgares.

Το βιβλίο του Βασίλη Καλλίδη «Η νέα ελληνική κουζίνα σε 88 συνταγές» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη.

JAPAN
OSAKA · TOKIO · KYOTO
74

Κώστας Σπυρόπουλος
Pop's anatomy

Καθηγητής Ιατρικής στο Πανεπιστήμιο Πατρών και ζωγράφος, με την τελευταία του έκθεση να φιλοξενείται πρόσφατα στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης, ο Κώστας Σπυρόπουλος, ως γνήσιος αναγεννησιακός άνθρωπος, ισορροπεί μεταξύ επιστήμης και τέχνης, μεταξύ ορθολογισμού και συναισθήματος. Τι είναι αυτό που κυνηγάει; Συνέντευξη **Βάγια Ματζάρογλου**

«Συνδιάσκεψη», 60 X 75 cm, ακρυλικό σε καμβά.

«Οικογενειακή γαλήνη και όνειρα», 100 X 100 cm, ακρυλικό σε καμβά.

«Τα φάρμακά μου και το αυτοκίνητό μου», 100 X 100 cm, ακρυλικό σε καμβά.

Γιατρός και ζωγράφος. Με ποια ιδιότητα ξεκινήσατε; Αν αναφερθώ στα πρώτα παιδικά χρόνια, θα πω ότι ξεκίνησα σαν ζωγράφος, αν όμως αναφερθώ στα μετέπειτα, θα πω ότι ξεκίνησα σαν γιατρός. Πάντως, έτσι κι αλλιώς, ο χαρακτήρας μου είναι αντιφατικός.

Πώς βρεθήκατε να σπουδάζετε στο Heron Art Institute του Πανεπιστημίου της Ινδιανάπολης των ΗΠΑ; Ανήκα στο staff της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Ιντιανάπολης και παρακολούθησα απογευματινά μαθήματα στο Heron Art Institute.

Ονομάσατε την πρόσφατη έκθεσή σας στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης «Αιέν αριστεύειν... στο σύγχρονο αστικό τοπίο». Γιατί; Για να τονίσω την απόλυτη αντίθεση μεταξύ της διαρκούς προσπάθειας για πνευματική και σωματική αριστεία και της σημερινής δικτατορίας της μετριότητας και της ήσσονος προσπάθειας.

Στους πίνακές σας μπορεί να δει κανείς στοιχεία από pop art, διαφήμιση, graffiti, figuration libre, comics... Πώς θα ορίζατε την τεχνοτροπία σας; Με τη ζωγραφική μου προσπαθώ να ανοίξουν μάτια και όχι να λυθούν γλώσσες. Τα όσα μπορούμε να πούμε για την Τέχνη δεν έχουν τελειωμό. Είναι συναρπαστική η προσπάθεια του κάθε ζωγράφου μέσα από πολλούς επηρεασμούς να βρει τη σωστή ισορροπία. Μερικοί ζωγράφοι ή κριτικοί προσπάθησαν κατά καιρούς να διαμορφώσουν κανόνες. Ακολουθώντας τους, οι μέτριοι δεν μπόρεσαν να πετύχουν τίποτα, ενώ οι μεγάλοι, αψηφώντας τους, μπόρεσαν να βρουν μια νέα αρμονία. Ίσως και για το δικό μου έργο βρεθεί κάποιος ισμός.

Γιατί «γουορχολίζετε» τόσο συχνά εντάσσοντας εμπορικά σήματα και λογότυπα, έστω και παραφρασμένα; Ποιος ο ρόλος της ειρωνείας στα έργα σας; Όταν, μετά το 1920, ονόμαζαν χωρίς διάκριση τον μετά τον ιμπρεσιονισμό καλλιτέχνη «κυβιστή», «φουτουριστή» ή «μοντερνιστή», αυτό ισοδυναμούσε με το να τον πουν τρελό ή τσαρλατάνο. Χρησιμοποιώ διάφορα σύμβολα, όπως χρησιμοποιώ το σχέδιο και το χρώμα, που πάρα πολλοί άξιοι ζωγράφοι επί αιώνες χρησιμοποιούσαν πριν από μένα. Σήμερα, το κοινό δέχεται τα πάντα ή, να το πω καλύτερα, ένα μεγάλο μέρος του κοινού αλλά και των ειδικών. Καμιά μορφή εικαστικής εκκεντρικότητας δεν προκαλεί ούτε ξαφνιάζει τους τεχνοκριτικούς. Το παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι θα συνεχίσει να παίζεται στην τέχνη του σήμερα, αλλά και αύριο και πάντα.

Οι πίνακές σας, συνεπικουρούμενοι και από τους τίτλους τους, αφηγούνται ολοκληρωμένες ιστορίες. Ποιοι είναι οι πρωταγωνιστές αυτών των ιστοριών; Πρωταγωνιστής είναι η καθημερινή ζωή και οι άνθρωποι, που με τη δραστηριότητά τους γράφουν την ιστορία της.

Πόση βαρύτητα δίνετε στο χρώμα; Προσπαθώ να διερευνήσω τη βαρύτητα που θα έπρεπε να έχει.

Ποιο είναι το συναίσθημα που θέλετε να δημιουργήσετε στον θεατή; Στην πραγματικότητα η Τέχνη δεν υπάρχει. Υπάρχουν μόνον οι καλλιτέχνες. Μερικές φορές η Τέχνη καταντάει σκιάχτρο και φετιχισμός. Δε νομίζω ότι οι λόγοι για τους οποίους θα αρέσει ή δε θα αρέσει ένα έργο μου είναι άλλοτε σωστοί και άλλοτε όχι. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, δε θέλω να δημιουργήσω συγκεκριμένα συναισθήματα στον θεατή, αλλά αντίθετα να αντιπαραθέσω τα δικά μου ενάντια στη δική μου λογική και φαντασία.

Πότε προλαβαίνετε να ζωγραφίζετε; Υπάρχει χρόνος στο 24ωρό σας; Όταν υπάρχει η θέληση, ο χρόνος βρίσκεται.

Ποιες είναι οι καλλιτεχνικές επιρροές σας; Από όλους όσοι ασχολήθηκαν με ειλικρίνεια με την Τέχνη και δίχως να το επιδιώξουν έγιναν δάσκαλοι όλων στο παρελθόν αλλά θα γίνουν και στο μέλλον.

Κατά πόσο σας επηρεάζει η ιδιότητα του γιατρού ως ζωγράφο; Εμένα δε με επηρεάζει καθόλου. Δεν μπορώ όμως να σταθμίσω πόσο επηρεάζει τους άλλους.

Από το 2000 έως το 2008 υπήρξατε αναπληρωτής καθηγητής στη Σχολή Πλαστικών Τεχνών και Επιστημών της Τέχνης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων με γνωστικό αντικείμενο την Εικαστική Ανατομία. Τι αποκομίσατε από τη διδακτική εμπειρία; Υπάρχουν παιδιά που ονειρεύονται και γι' αυτό ασχολούνται με την Τέχνη. Αυτά θα εκφράσουν κάτι πιθανώς πολύ σημαντικό, πιθανώς λιγότερο. Σίγουρα όμως θα προσπαθήσουν με ειλικρίνεια, και θα σμιλευτούν αλλά και θα σμιλεύσουν. Και αυτή θα είναι η ουσία της προσφοράς τους. Τα υπόλοιπα δε θα καταλάβουν γιατί φοίτησαν.

Ένας λόγος για τον οποίο γίνατε γιατρός; Πιθανώς ο λόγος που έγινα γιατρός να είναι επειδή μου το υπέδειξε ο πατέρας μου. Μεγαλύτερη όμως αξία έχει γιατί συνεχίζω να ασκώ την ιατρική αλλά και να τη διδάσκω. Με γοητεύει αυτό που ονομάζουμε ζωή, που εκτυλίσσεται μέσα σε αυτό που ονομάζουμε χρόνο. Τώρα σκέπτομαι ότι ίσως δεν είμαι αντιφατική προσωπικότητα. Μπορεί όμως να διακατέχομαι από μία έλλογη και ηθική οίηση που μου επιτρέπει να ασχολούμαι με πράγματα που με ολοκληρώνουν, όπως είναι η επιστήμη και η Τέχνη. Ζω απολαμβάνοντας την καθημερινότητα και, όταν ακόμα κρίνω ότι δεν είναι όπως θα την ήθελα, και γι' αυτό την ειρωνεύομαι.

Και δώστε μου έναν λόγο για τον οποίο ασχολείστε με την Τέχνη. Ασχολήθηκα με την Τέχνη και θα συνεχίσω να ασχολούμαι με αυτή όσο δε θα μπορώ να κάνω αλλιώς.

Κ.ΒΗΤΑ

Δύναμη τώρα, δύναμη!

Επέστρεψε! Και μαζί του όλα αυτά που τον χαρακτηρίζουν. Η ποίηση, δηλαδή, των λέξεων και των μηχανημάτων που μόνο αυτός ξέρει πώς να τα κουρντίζει και να παράγουν μουσική, τέχνη και πράματα σπουδαία. Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Κορίνα Φωτίου**

Μουσική, λέξεις, computer: K.BHTA.
Όλα αυτά υπάρχουν σε κάθε δουλειά μου κάπου στα credits, πίσω τους κρύβεται μια ολόκληρη διαδικασία που παίρνει αρκετό χρόνο. Τα τραγούδια της «Χρυσαλλίδας» άρχισα να τα γράφω από το 2010, μετά το τελευταίο άλμπουμ, την «Ένωση». Στη διάρκεια αυτής της διαδικασίας, κάνω τη σύνθεση, ταυτόχρονα γράφω τους στίχους, προσθέτω, αφαιρώ, μου φτιάχνω καφέ, ακούω και κάνω όλο το pre production, πριν φύγει ο δίσκος για το στούντιο ηχογράφησης. Είναι μια μοναχική διαδικασία, χρειάζεται να κλειστώ στις αποθήκες μου, για να αποφασίσω την τελική αισθητική και τον σχεδιασμό ήχου. Φανταστείτε ότι στην αρχική τους μορφή όλα τα κομμάτια είναι ακουστικά με ακόρντα για πιάνο και κιθάρα, που πρέπει να μεταμορφωθούν και να δώσουν ένα ενιαίο άκουσμα στο άλμπουμ. Μπορείς να φανταστείς ότι το «Πάρτυ» ήταν μία μπαλάντα με κιθάρα;

«Και καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιείτε αυτοίς ομοίως». Όπως πάντα, ένας καινούργιος δίσκος από τον K.BHTA είναι μουσική, μηνύματα, εξομολογήσεις και όνειρα. Ποια είναι τα ημερολόγια που κρύβονται πίσω από τη «Χρυσαλλίδα»; Το πρώτο είναι ένα απόσπασμα από την Καινή Διαθήκη, κατά τη γνώμη μου, ο πιο υπέροχος νόμος στην πολυνομία των ανθρώπων. Εκτός από τη μεταφυσική, υπάρχει πίσω του και η κοινωνική του διάσταση: «Όπως θέλετε να συμπεριφέρονται σε σας και να σας κάνουν οι άνθρωποι, κι εσείς να κάνετε σ' αυτούς τα ίδια». Είναι από τα πράγματα που με κυνηγούν μέσα μου για να τα συνειδητοποιήσω και να μπορέσω να αλλάξω, να μεγαλώσω, να καταλάβω τι είναι δικαιοσύνη και να μπορώ να διαχειρίζομαι την αλήθεια. Από το πρώτο τραγούδι των Στέρεο Νόβα μέχρι και τώρα, νιώθω ότι είναι ένα τραγούδι που δεν έχει σταματήσει, με ερωτήματα, μισοτελειωμένες υποθέσεις, διαφυγές προς τον ουρανό, κωδικοποιημένα μηνύματα, προσπάθειες για σύνδεση, αποσπασματικές εικόνες, μοιάζει σαν ένα φιλμ που τρέχει. Τα ίδια πράγματα υπάρχουν και πίσω από τη «Χρυσαλλίδα», άλλες ανατροπές, το ίδιο σύστημα από μια άλλη οπτική. Η ίδια σκληρότητα, μέσα από μια ανάγκη μου να ειπωθεί με πιο ποπ στοιχεία. Ήθελα να ξεφύγω λίγο από το γνωστό μου ύφος, δε μου αρέσει να γίνομαι φωτοτυπία του εαυτού μου. Νομίζω, το επόμενο άλμπουμ δε θα έχει καμία απολύτως σχέση με τη «Χρυσαλλίδα»...

Στο γραφείο έπαιξαν «Το τζιτζίκι». Χωρίς να τους πω τίποτα, ανέβασα το παραπάνω tweet: «Στα 90s ήταν Μόρισεϊ και Καρλ Χάιντ. Μετά τους Nova, άγγιξε τη Λένα Πλάτωνος. Πώς, διάολο, τώρα, ακούω κάτι σαν Αρλέτα;». Αστοχία μου, και σου ζητώ προκαταβολικά συγγνώμη. Άκουσα τον δίσκο προσεκτικά μετά από τρεις μέρες. Ηλεκτρονικά σπαράγματα από Underworld και νωχελική Junior Boys ντίσκο. Στο οπισθόφυλλο, το artwork μου θύμισε Χόκνεϊ. Τι τρέχει στο μυαλό σου, κύριε; Πρώτα απ' όλα, να πω ότι η Αρλέτα είναι μια σπουδαία μουσικός και με έχει συντροφέψει πολλές φορές στη ζωή μου, αγαπώ τη φωνή της και ό,τι έχει κάνει. Το σχόλιό σου το παίρνω ως κοπλιμάν, αν πίστευες πως θα με ενοχλήσει, οπότε δεν υπάρχει θέμα συγνώμης. Μακάρι να είχε τραγουδήσει η Αρλέτα αυτό το τραγούδι μου. Κατά κάποιο τρόπο υπάρχουν όλα αυτά που είπες μέσα στη «Χρυσαλλίδα». Στο εξώφυλλο της «Χρυσαλλίδας» έφερα τα κλασικά ζευγάρια από τα φιλμ του Αντονιόνι, όπου ενώ όλοι προσπαθούν να βρεθούν σε μια σχέση, στο τέλος περιφέρονται μόνοι τους με τις εσωτερικές πληγές τους, σε ιδανικούς χώρους που ακυρώνονται και αυτοί, μετά από ώρα. Προσπάθησα να δώσω την εικόνα ότι, αν δεν αγαπήσουμε τον εαυτό μας, δεν μπορούμε να αγαπήσουμε και τον άλλον. Στο εσώφυλλο του άλμπουμ ένας χαρακτήρας καταλήγει να ανοίγει μια πόρτα, όπου πίσω της υπάρχει μια πεταλούδα σε έναν ουρανό. Προσπαθώ όσο μπορώ μέσα από το εικαστικό μέρος να δείχνω μια κεντρική ιδέα της δουλειάς μου. Ξεκίνησα σαν εικαστικός και μέσα στη μουσική μου άφησα πολύ χώρο στις εικόνες. Ο Χόκνεϊ παίζει με τα στερεότυπα και τα κλισέ διαρκώς και αυτό είναι το γοητευτικό στη δουλειά του. Προσπάθησα να μεταφέρω κάτι από όλα αυτά, γιατί πίστευα ότι θα ολοκλήρωναν τη «Χρυσαλλίδα».

«Όπως τα άγρια ζώα μια εποχή/ τρώνε το ένα το άλλο για τροφή/ έτσι από το λυκόφως φτάνει η αυγή/ και είναι η συνοικία ειρηνική». Τι είχες κατά νου, όταν έγραφες το «Βασικό Ένστικτο»; Αυτό... το ότι ακυρώνεται ο ανθρώπινος λόγος μέσα από τις κοινωνικές μας εκδηλώσεις, το ότι δεν μπορούμε να ακούσουμε ο ένας τον άλλον γιατί νιώθουμε χαμένοι μέσα μας και το μόνο που κατορθώνουμε είναι να εκδηλώνουμε έναν παρορμητισμό που μας οδηγεί σε σπασμωδικές επιλογές. Είναι ένα τραγούδι για την ακύρωση της συνείδησης. Είναι πράγματα που τα έχω βιώσει μέσα στην καθημερινότητα, φαντάζομαι πως όλοι έχουμε αντίστοιχες εμπειρίες. Η «ειρηνική συνοικία» μέσα στο τραγούδι είναι η πλασματική ηρεμία που αναδύει η κοινωνία. Μερικές φορές ρωτώ τους γνωστούς μου τι κατάλαβαν από ένα τραγούδι μου και συνήθως δεν παίρνω καμία απάντηση, νιώθω σαν αλκοολικός Τζάκσον Πόλοκ! Τι να κάνουμε, έτσι είναι η τέχνη: σίγουρα θέλει καιρό να καταλάβεις κάποια πράγματα, όπως και στη ζωή.

Νομίζω πως σαν συνθέτης αλλά και στιχουργός είσαι συνδεδεμένος με μια πολύ συγκεκριμένη όψη της Αθήνας, πέρα από τις διαδηλώσεις που μεταδίδουν τα κανάλια ή τις χαζοχαρούμενες ενσταντανέ πόζες των media darlings. Μοιάζει να σε κατατρέχουν τα βλέμματα στο μετρό, τα φουγάρα στα προάστια, και απορίες όπως αυτές της «Νταίζη»: «Τι είναι αυτό που ποθούν/ όσο χρήμα κι αν βρουν/ άλλη τόση αγάπη θα έχουν πετάξει/ κι ένας ύπνος βαθύς/ αυτή η άκρη της γης/ το πρωί θα σε έχει ξεχάσει». Πώς είναι η Αθήνα σου τώρα; Η «Νταίζη» ήταν μία πόρνη στη γειτονιά μου, ένα πανέμορφο κορίτσι, κάτι σαν κωλγκερλ. Το έγραψα γι' αυτήν, για τον γρήγορο πόθο, για οτιδήποτε είναι φευγαλέο πάνω στον πλανήτη που ζούμε, είναι ένα τραγούδι για την εξουσία και τον παραλογισμό των πάντων, για τα φωτεινά πρωινά της «Νταίζη» που κάλυπταν με το άπλετο φως του ήλιου τη θλίψη της. Είναι φιγούρες και πρόσωπα που πάντα με απασχολούν, η «Νταίζη» ήταν εκθαμβωτικά όμορφη και φλέρταρε λόγω δουλειάς με τη διαφθορά και την εξουσία. Δεν μπορούσε να έχει «εγώ» λόγω πληρωμής. Όλα αυτά τα όμορφα κορίτσια κατρακυλούν μέσα από τις επιλογές τους σε έναν άχρωμο κόσμο, αμακιγιάριστο και σκληρό. Είναι θέματα που με απασχολούν βαθιά, γιατί μέσα από αυτά βλέπω κι εγώ ποιος είμαι, ποιες είναι οι αλλαγές που πρέπει να κάνω μέσα μου. Οι συνάνθρωποί μας είμαστε εμείς. Όλα με ενδιαφέρουν και προσπαθώ να πηγαίνω πίσω από κάθε χαζοχαρούμενη πόζα για να δω πώς σκέφτομαι ο ίδιος και όχι αυτός που κάνει την πόζα... κατά κάποιον τρόπο, αν αυτό μπορεί να γίνει αντιληπτό. Όλα αυτά είναι ο κόσμος μας και ο δικός μου επίσης. Είναι ένας κόσμος δύσκολος και σκληρός, όταν κλείνουμε την πόρτα πίσω μας. Είναι μια σκληρή εποχή για τον άνθρωπο. Ίσως αν δούμε πραγματικά βαθιά μέσα μας πού κάναμε λάθος, να μπορέσουμε να μετατοπιστούμε και να φτιάξουμε κάτι καλύτερο. Τι άλλο να πω για την Αθήνα, αλλά και για κάθε πόλη; Μακάρι αυτή την αγάπη που πετάμε να μπορέσουμε να τη μαζέψουμε, να την ανακυκλώσουμε και να την αξιοποιήσουμε.

Παρότι γνωρίζω πόσο εκνευριστικό είναι οτιδήποτε σε γυρίζει πίσω στη μυθολογία των Στέρεο Νόβα, μου είναι αδύνατον να αντισταθώ: Το «Όλες αυτές οι νύχτες» μοιάζει με μάντρα που έρχεται από εκείνη την εποχή, σαν συνδεδεμένο με τον ομφάλιο λώρο σας. Ιδέα μου είναι; Θα μπορούσε να είναι ένα τρακ από τον «Ασύρματο κόσμο», το θέμα είναι ότι το 1994 το συγκεκριμένο τραγούδι δε θα μπορούσα να το γράψω. Μου πήρε 16 χρόνια για να καταλάβω λίγο καλύτερα τον κόσμο. Είναι ένα τραγούδι για το ιδανικό που περιμένει ο καθένας μας, άλλος το βλέπει σαν μια Μπάρμπι στον καναπέ του, άλλος σαν ένα πανάκριβο πούρο, άλλος σαν ένα πανάκριβο αυτοκίνητο, άλλος σαν το ζαχαρωμένο στερεότυπο που θα τον βυθίσει για να χαθεί από τις δυσκολίες που πρέπει να αντιμετωπίσει αύριο το πρωί και άλλος το βλέπει σαν τον Χριστό που περπατά στο νερό και περιμένει αιώνια αυτούς που τα πάντα μέσα τους έχουν κλονιστεί. Θα έλεγα ότι είναι ένα καθαρόαιμο και σκληροπυρηνικό K.BHTA τρακ, είναι το τρακτέρ του άλμπουμ. Το έβαλα στο τέλος για να ισορροπήσει η ζυγαριά μου. Κάτι με κυνηγά με αυτά τα ποιήματα, που χρόνια τώρα βάζω στο τέλος κάθε άλμπουμ, οι «Γερανοί», ο «Βοσκός», η «Διευθέτηση», το «Άκρο», «Στον απέναντι δρόμο», «Όλες αυτές οι νύχτες», είναι τα πιο αγαπημένα μου τραγούδια και είναι αυτά που σχεδόν ποτέ δεν παίζω στις συναυλίες μου.

Τι ακούς αυτές τις μέρες; Σε θυμάμαι πάντα να απαντάς αλλοπρόσαλλα. Και προπάντων, από τι επηρεάζεται το σάουντρακ της ζωής σου; Ε, μάλλον και τώρα θα με χαρακτηρίσεις αλλοπρόσαλλο... Σήμερα ήμουν στο τρένο, στον προαστιακό, λίγο πιο έξω από την Κινέτα και έκανα την ίδια ερώτηση στον εαυτό μου, λέω «βρε άνθρωπε, τι ακούς;»... Είχα μαζί μου ένα παλιό κασετοφωνάκι με ακουστικά και άκουγα σε μια κασέτα το «Don't Cry Tonight» των Savage, ένα αγαπημένο μου italodisco 80s. Γενικά, θα έλεγα ότι ακούω άσχετα πράγματα, μουσικά κομμάτια ασύνδετα μεταξύ τους, κάπως έτσι καταλαβαίνω τη μουσική, δεν μπορώ να το εξηγήσω. Και στο σπίτι συνήθως μαζεύω βινύλια, έχω τη συνήθεια να τα απλώνω στο πάτωμα και να ακούω λίγο από εδώ, κάτι άλλο από εκεί, μάλλον για κάποιον που με βλέπει εκείνη τη στιγμή δε θα βγαίνει κανένα νόημα. Είναι σαν να συλλέγω χρώματα, νιώθω σαν να είμαι πωλητής στη λαϊκή και πουλάω από καλσόν μέχρι μπρίκια... Ακούω τα πάντα, αλλά η αγαπημένη μου μουσική είναι όταν δεν ακούω τίποτα!

Ο δίσκος «Χρυσαλλίδα» του K.BHTA κυκλοφορεί από την Inner Ear.

Σύλλας Τζουμέρκας

Ντιμπέιτ

Γιούλα Μπούνταλη

Λίγες μέρες πριν τις εκλογές αλλά και το τέλος της παράστασης «Ντιμπέιτ», που ανέβηκε στο Bios, το δίδυμό τους προσαρμόζει ειδικά για τις σελίδες μας ένα κείμενο που είναι ό,τι πρέπει για τέτοιες μέρες, όπου όλοι βοούν αλλά λίγοι μόνο σκέφτονται και κρίνουν. Φωτογραφία Χριστίνα Γεωργιάδου

Τέσσερα. Τρία. Δύο. Ένα./ Ξυπνάτε παγωμένοι./ Είστε στην Γκόθαμ Σίτυ./ Προσπαθείτε να σηκωθείτε από το κρεβάτι./ Καταφέρνετε να σηκωθείτε από το κρεβάτι κατά τα μέσα Σεπτεμβρίου. Έχετε χάσει κι άλλο βάρος./ Αλλάζετε λεωφορείο και κατεβαίνετε στο πατρικό σας. Προχωράτε στον δρόμο. Νιώθετε πως μόλις τώρα γυρίσατε στην πατρίδα. Στην αγαπημένη σας πατρίδα. Δεν αισθάνεστε τίποτα γι' αυτό το μέρος που ζήσατε ένα τέταρτο του αιώνα. Νιώθετε απλά μια παραξάλη./ Τη μια στιγμή, σκέφτεστε: «Οι προηγούμενες γενιές μάς κατέστρεψαν»./ Την επόμενη: «Γονείς μου, εγώ δε θέλω να πεθάνετε χωρίς να έχω προλάβει να σας ευχαριστήσω»./ Τη μια στιγμή: «Οι άνθρωποι είναι τόσο ευτυχισμένοι ή τόσο δυστυχισμένοι όσο έχουν αποφασίσει οι ίδιοι να είναι»./ Την επόμενη: «Περπατάω στον δρόμο και ψάχνω να βρω κάτι άξιο να σωθεί από την καταστροφή, και δε βρίσκω τίποτε άξιο»./ Χάλασε η μηχανή σας. Και ακούτε περισσότερα απ' όσα χρειάζεστε. Βλέπετε περισσότερα απ' όσα χρειάζεστε. Κι αντί να βλέπετε το φως της μέρας και το σκοτάδι, και τη γάτα σας, ακούτε και βλέπετε ένα σωρό άλλα φριχτά πράγματα.

Βρίσκεστε απροετοίμαστοι, εκτεθειμένοι στην καταιγίδα, οι δεύτεροι πλοίαρχοι ενός καραβιού που θέλετε να κάνετε τους καπετάνιους, αλλά το πλήρωμα έχει στασιάσει και η θάλασσα έχει φουσκώσει.

Δεν θα κληρονομήσετε καμιά καθιερωμένη κατάσταση. Καμιά ιδέα ζωντανή. Έχετε εγκαταλειφθεί. Και ψάχνετε σωτηρία. Ανάμεσα στους πιο πλίθιους.

Άνθρωποι δίπλα σας, συζητούν. Ακούτε.

«Μια κόλαση. Σαπίλα!...» «Το ότι βρισκόμαστε στη μέση μιας κρίσης το καταλαβαίνουμε πλέον όλοι...» «Περήφανες κωλοτρυπίδες πνιγμένες στις αιμορροΐδες που κρέμονται σαν σταλακτίτες πάνω από τα κεφάλια μας! Περπατάμε και μας γαργαλάνε!...» «Η πόλη μας βρίσκεται σε πόλεμο. Ενάντια σε ένα πολυδαίδαλο δίκτυο μίσους και βίας που έρχεται από παντού...» «Όλοι γλοιώδεις, μηδέν ενδιαφέρον, τίποτα, τίποτα, αυνανίζουν τις σφεντόνες τους. Αγγελιοφόροι-μύγες που στάζουν σκατά...» «Μας επιτίθενται αγορές, οίκοι αξιολόγησης, τράπεζες, σύμμαχοι, κράτη. Μας επιτίθενται και πρέπει να προστατευτούμε...» «Κακεντρεχείς βλάκες, όλοι πλίθιοι βλάκες. Τοκογλύφοι που αρμέγουν ψείρες. Που κοιμούνται πάνω στην εξουσία. Πάνω σε στοίβες από βιβλία. Πετρωμένα σκατά...» «Σπίτια χάθηκαν. Θέσεις εργασίας εξανεμίστηκαν. Άνθρωποι αυτοκτόνησαν. Το εκπαιδευτικό μας σύστημα διαλύθηκε. Η εμπιστοσύνη μας στους εαυτούς μας, στις δομές εξουσίας, στο σύστημά μας γκρεμίστηκε...» «Ποιο σύστημα; Πάνω απ' όλα κομπάζει η ρητορεία, τα ρεψίματα των ιεροκηρύκων που ανεμίζουν προφυλακτικά γεμάτα κατσαρίδες, βρόμικες λαμπάδες στα χέρια. Σάπια κεριά. Παπανδρέου, Βενιζέλος, Σαμαράς, Κουβέλης, Καρατζαφέρης, Παπαρήγα, Τσίπρας, Παπαδήμος, Μπακογιάννη, και όλοι οι άλλοι. Σβολιασμένοι βόρβοροι. Θολά περιγράμματα. Ασάφειες. Βόθροι του ασαφώς μυστηριώδους...» «Μπορεί να είμαστε κακοί, καλοί, άσχημοι, βρώμικοι, οι χειρότεροι, αλλά όλοι μαζί έχουμε δικαίωμα να ελπίζουμε. Και μπορούμε να συνεργαστούμε...» «Έρχεται καταιγίδα, Μπάτμαν...»

Φεύγετε.

Αλλάζετε πεζοδρόμιο και προχωράτε τώρα ολομόναχοι με την προοπτική να έρθετε σε ειρήνη και συμβιβασμό. «Για χάρη των νέων». «Για να έχετε φροντίσει για τις μέλλουσες γενιές». Ετοιμάζεστε μετά από μήνες να χαμογελάσετε. Κάνετε το χρέος σας.

«Ας ειπωθεί προς τις μέλλουσες γενιές. Ότι στο βάθος του χειμώνα. Όταν τίποτα δεν μπορούσε να επιβιώσει, πέρα από την ελπίδα και την αρετή, η πόλη και η ύπαιθρος θορυβημένες από τον κίνδυνο βγήκαν μπροστά με σκοπό να τον αντιμετωπίσουν.»

Αλλά μια καινούργια φωνή σάς κόβει το χαμόγελο: «Ας σκεφτούν οι πρόγονοί μας. Ότι στις αρχές του καλοκαιριού, όταν όλα θα ξυπνούν και επιβιώνουν, εμείς με την απελπισία και τη διαφθορά, θα είμαστε ήσυχοι στα κρεβάτια μας, μακριά από τη Γη της Επαγγελίας που δε θα πλησιάζει και θα συνεχίζουμε τον μακάριο ύπνο μας.»

Τη μια στιγμή: «Χώρα! Ενώπιον των κοινών μας κινδύνων, σε τούτο τον χειμώνα των δεινών μας, ας θυμηθούμε αυτά τα αιώνια λόγια...»./ Την άλλη: «Εαυτοί μας! Κοιτώντας ο καθένας την πάρτη του, σε αυτή την άνοιξη της ευτυχίας μας, ας φέρουμε στον νου μας κάθε κοινότυπη φράση...»./ Τη μια στιγμή: «Με ελπίδα και αρετή ας σταθούμε και πάλι αντιμέτωποι με τα παγωμένα ρεύματα και ας αντέξουμε τις καταιγίδες πού 'ναι να 'ρθούν.»./ Την άλλη: «Ας αφεθούμε στα ζεστά κύματα της διαφθοράς και της απελπισίας. Και ας πνιγούμε στις λιακάδες που ποτέ δε θα 'ρθουν»./ Τη μια στιγμή: «Ας ειπωθεί από τα παιδιά των παιδιών μας ότι δοκιμαστήκαμε. Ότι αρνηθήκαμε να αφήσουμε αυτό το ταξίδι να τελειώσει, ότι δεν κάναμε πίσω, ούτε δειλιάσαμε»./ Την άλλη: «Ας μείνει για πάντα μυστικό από τους προγόνους των προγόνων μας ότι εμείς βουτηγμένοι στην ευμάρεια, υποχωρούσαμε και χεζόμασταν πάνω μας και δεν αφήσαμε ποτέ να ξεκινήσει κανένα ταξίδι».

Απ' άκρη σ' άκρη στην Γκόθαμ Σίτυ άνθρωποι σαν και σας βγήκαν ολομόναχοι στους δρόμους και ζουν τη συνεχιζόμενη μια-στιγμή-ατυχία, την-άλλη-ευτυχία να ζεις εδώ.

Χούλιγκαν Γιώργος!

Γκέγκε;

Στα μέσα των 80s η Γκρέκα Φιλμ - Μ. Λεφάκης κινηματογράφησε τη ζωή των άγριων παιδιών των γηπέδων στην ταινία «Χούλιγκανς». Και καθώς άλλο ένα αστείο ελληνικό ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα τελειώνει με βαρβαρότητα, εχθροπραξίες και σπασίματα, είπαμε να το τιμήσουμε όπως του αξίζει: ανθολογώντας τα καλύτερα μιας ταινίας που παραμένει αξεπέραστη με ήρωα τον χούλιγκαν Γιώργο. Επιμέλεια **Γιώργος Μπάκας**

Στην πολυθρόνα του ψυχολόγου ο παράλυτος -μετά από μια συμπλοκή με χούλιγκανς της ΑΕΚ- χούλιγκαν Γιώργος ξεδιπλώνει τις σκοτεινές πτυχές του βίαιου εαυτού του και κάνει μια αποτίμηση της διαταραγμένης και αδιέξοδης προσωπικότητάς του.

Χούλιγκαν Γιώργος: Για να σας πω την αλήθεια, έχω την εντύπωση, ή μάλλον είμαι σίγουρος, ότι χωρίζομαι σε τρεις ανθρώπους. Ο πρώτος μου εαυτός στέκεται στη μέση σαν χαμούρα, αδιάφορος και ασυγκίνητος, παρακολουθώντας την κατάλληλη στιγμή να σκάσει μύτη και να πει στους άλλους δύο τι βλέπουν. Ο δεύτερος εαυτός μου είναι χέστης, κάνει τον τσαμπουκά και ορμάει παντού πρώτος. Ξέρεις γιατί; Γιατί κλάνει μαλλί και φοβάται να μην του επιτεθούν οι άλλοι. Όσο για τον τρίτο, καλά, αυτός είναι και πολύ μαλάκας, έχει ευαισθησίες, μωρέ, κλαίει έτσι και ακούσει χέβι μέταλ και Iron Maiden. Ψήνεται με το πρώτο και δίνει πίστη σε κάθε κουφάλα. Αλλά πού 'σαι, άμα μυριστεί τις πουστιές που του κάνουνε, γίνεται θηρίο. Εξαγριώνεται, τραβά το κέρατο και θέλει να ξεριζώσει καρδιές και να δώσει τα άντερα στο χέρι. Αυτός ο εαυτός μου είναι που μου κάνει τις μεγαλύτερες ζημιές.
Ψυχολόγος: Πάψε να μου λες τα ψέματα που μου αραδιάζεις.
Χούλιγκαν Γιώργος: Γιατί πιστεύεις ότι σου λέω ψέματα;
Ψυχίατρος: Πώς μπορώ να πιστέψω ότι έδειρες δέκα ανθρώπους; Γιατί νιώθεις την ανάγκη να δίνεις την εντύπωση του σκληρού άντρα; Μήπως έχεις για ίνδαλμά σου κανέναν ηθοποιό του κινηματογράφου;
Χούλιγκαν Γιώργος: Ναι, ρε, μου αρέσει ο Τρινιτάς. Έτσι τη βρίσκω, όταν ξυλοφορτώνει τις κουφάλες που παν να τα κάνουν πλακάκια με το νόμο. Όσο για τους δέκα που έδειρα, πρέπει να ξέρεις ότι είμαι ο πιο άντρας από οποιονδήποτε πούστη. Μια μέρα έδειρα δέκα στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας. Κι άλλους πέντε στο γήπεδο του Παναθηναϊκού. Και το βράδυ τον έπαιξα, έτσι, δύο φορές, για να πρεμήσω.

Ο χούλιγκαν Γιώργος, περικυκλωμένος από χιλιάρες μηχανές Ολυμπιακών χούλιγκανς, τεστάρεται γνωσιολογικά, προκειμένου να διαπιστωθεί η οπαδική του ταυτότητα. Με ύφος κήρυκα του Ιεχωβά, ο χούλιγκαν Στηβ Ντούζος τον προσηλυτίζει στη θρησκεία του Ολυμπιακού και ο χούλιγκαν Γιώργος ενδίδει. Ένα σχόλιο-γροθιά του σεναριογράφου στην ανίσχυρη και ευκολόπιστη μερίδα εκείνων των νέων που, στερούμενοι ιδεολογικής ταυτότητας και σωστής διαπαιδαγώγησης από το σπίτι, νιώθουν την ανάγκη να γίνουν μέρος ενός συνόλου, εφόσον τα άτομα αυτού του συνόλου τους κάνουν να νιώσουν ελεύθεροι και ανεξάρτητοι από κάθε εξουσία.

Χούλιγκαν Μίχος (Γιώργος Πετρόχειλος): Για πες μας. Με ποια ομάδα είσαι;
Χούλιγκαν Γιώργος: Με καμία.
Χούλιγκαν χωρίς όνομα: Με καμία; Και πώς ζεις, ρε;
Χούλιγκαν Γιώργος: Γιατί, ρε παιδιά; Έχει καμία σημασία;
Χούλιγκαν Στηβ Ντούζος: Άκου να δεις, ρε. Εγώ κι εσύ κάποια μέρα θα πεθάνουμε. Η ομάδα θα μείνει. Πρέπει κάπου να πιστεύεις.
Χούλιγκαν Γιώργος: Ομολογώ πως αυτό δεν το 'χα σκεφτεί, αν και αισθάνομαι τόσο μόνος, που βλέπω την ανάγκη πως πρέπει να πιστεύεις κάπου.
Χούλιγκαν χωρίς όνομα: Αυτός είναι διαβασμένος, ρε! Τα λέει καλά.

Η αρχηγός μιας φασιστικής οργάνωσης που κρύβεται πίσω από τις δραστηριότητες όλων των χούλιγκανς, ανεξαρτήτου χρώματος, εξηγεί στους υποτελείς της τη γραμμή της οργάνωσης.

Αρχηγός: Η δημοκρατία και ο κοινοβουλευτισμός διαφθείρουν καθημερινά τις χώρες της Ευρώπης. Η οργάνωσή μας πιστεύει πως μια χώρα μπορεί να κυβερνηθεί σωστά μόνον κατόπιν επιλογής του καλύτερου. Από μια επιτροπή ειδημόνων και όχι από την ψήφο του λαού. Γιατί ο λαός παρασύρεται και ψηφίζει τυφλά.
Υποτελής Α: Και τι σχέση έχουν όλα αυτά με τους χούλιγκανς;
Αρχηγός: Μόνο με τους χούλιγκανς μπορούμε να δηλώσουμε την παρουσία μας. Αυτά τα νεαρά παιδιά, που τα οδηγούν κοντά μας αυτά τα διάφορα ψυχολογικά και οικογενειακά τους προβλήματα, με λίγη εξυπνάδα από μέρους μας μπορούν να γίνουν φανατισμένοι και να γίνουν δυναμίτες εις τα θεμέλια της δημοκρατίας.

Με υποδειγματική διαλεκτικότητα και ιδεολογική νηφαλιότητα ο χούλιγκαν Μίχος εξηγεί τους λόγους που αντιπαθεί τη θεσμική κομματικά Αριστερά στον πατέρα του χούλιγκαν Γιώργου, που προσπαθεί να ξετρυπώσει τους ανθρώπους που άφησαν παράλυτο τον γιο του.

Χούλιγκαν Μίχος: Κοίταξε να δεις, τα κουμούνια δεν τα γουστάρω. Βλέπω καμιά φορά στην τηλεόραση εκείνα τα πολωνέζικα κινούμενα σχέδια, κάτσε να δεις πώς τα λένε, Μπόλεκ και Λόλεκ, και καταλαβαίνω πως και πίσω από αυτά είναι κρυμμένα τα κουμούνια και μ' ανάβουν τα λαμπάκια, αδερφέ μου.

Η μουσική του Νίκου Κατσαρού συναντά τους στίχους του σεναριογράφου Νίκου Μυλωνά για να μας προσφέρουν το κάτωθι επικό και ανυπέρβλητο άσμα, ωδή στο χουλιγκανισμό και τη βία στα γήπεδα.

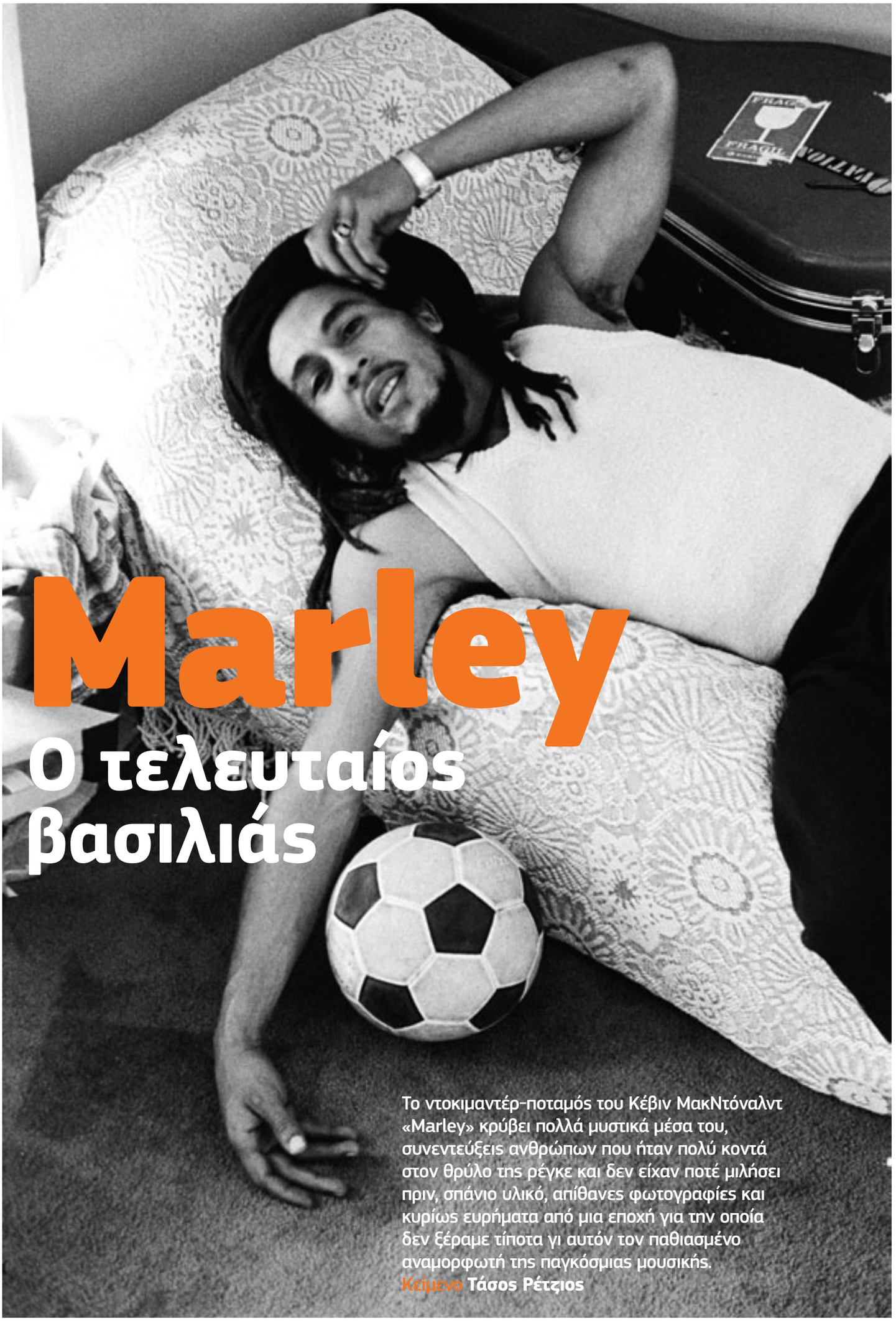
Χούλι-χούλι, χούλιγκαν, χούλι-χούλι, χούλιγκαν/ Έχεις δυο ρόπαλα καβάτζα/ Μαύρο μπουφάν και ύφος ντιρή/ Έχεις και τατουάζ στα μπράτσα/ Της μοναξιάς πρωταθλητή/ Έλα να σου πω στ' αφτί/ Ποιος περνά την Κυριακή/ Τ' αποτέλεσμα μετρά/ Για να βγεις πρωταθλητής/ Έλα κόψε τον καβγά/ Ένα γκολ μετρά, ένα γκολ μετρά/ Χούλι-χούλι χούλιγκαν, χούλι-χούλι χούλιγκαν.

Με τη βοήθεια της αστυνομίας και του πατέρα του χούλιγκαν Γιώργου ξεσκεπάζεται η φασιστική οργάνωση και τα μαντάτα φτάνουν στα αυτιά των Ολυμπιακών χούλιγκανς. Ο χούλιγκαν Μίχος, πιονιέρος της συμμορίας, πνίγεται από το δίκιο και λυγμικά καλεί τους συντρόφους του να σταματήσουν να εξυπηρετούν τα συμφέροντα των φασιστών, που τους θέλουν να αλληλοσκοτώνονται.

Χούλιγκαν Μίχος: Μας έχουν βάλει οι κουφάλες με το γάντι μέσα στο λούκι και σκοτωνόμαστε μεταξύ μας.
Χούλιγκαν ?: Τι είναι αυτά που λες, ρε Μίχο; Μήπως κωλώνεις για τον σημερινό αγώνα;
Χούλιγκαν Μίχος: Δεν κωλώνω, ρε μαλάκα, αλλά συφιλιάζομαι, όταν με πιάνουνε κορόιδο. Τη μια, διαβάζουμε στις εφημερίδες ότι δήθεν χούλιγκαν που ανήκουν σε φασιστική οργάνωση στέλνουνε επιστολή και απειλούν. [...]Σας ρωτάω, ρε, μας ρώτησε κανείς αν τα γουστάρουμε όλα αυτά; Αυτό που με καίει, ρε σεις, εμένα είναι, όταν κάθομαι πάνω στην κερκίδα και φωνάζω για την ομάδα, κάποιοι με εκμεταλλεύονται. Εκμεταλλεύονται την καύλα μου για το άθλημα. Και πάνε και πουλάνε μούρη σε βάρος μου. Αυτό, μάγκες μου, λέγεται πουστιά. Και οι χούλιγκανς πάνω απ' όλα δεν είναι πούστηδες, γκέγκε;
Χούλιγκαν ?: Αρχίζω και σε πιάνω, Μίχο, και μού 'ρχεται να ξεράσω.

Marley

Ο τελευταίος βασιλιάς

Το ντοκιμαντέρ-ποταμός του Κέβιν ΜακΝτόναλντ «Marley» κρύβει πολλά μυστικά μέσα του, συνεντεύξεις ανθρώπων που ήταν πολύ κοντά στον θρύλο της ρέγκε και δεν είχαν ποτέ μιλήσει πριν, σπάνιο υλικό, απίθανες φωτογραφίες και κυρίως ευρήματα από μια εποχή για την οποία δεν ξέραμε τίποτα γι αυτόν τον παθιασμένο αναμορφωτή της παγκόσμιας μουσικής.

Κείμενο **Τάσος Ρέτζιος**

Αυτή η ταινία κρύβει ένα κοινό μυστικό: η ορμή, η δύναμη, η επιρροή της μουσικής, της εικόνας και της μορφής του Μάρλεϊ, τριάντα κι ένα χρόνια μετά τον θάνατό του, συνεχίζει να τονώνει το ηθικό των κατατρεγμένων σε όλο τον πλανήτη, να τους εμπνέει και να τους υπενθυμίζει πως μπορεί τώρα να είναι πεσμένοι, αλλά στα σίγουρα μπορούν να σηκωθούν, αρκεί να το παλέψουν. Η ταινία κλείνει με εικόνες από όλο τον κόσμο, όπου άνθρωποι φορώντας τη μορφή του Μάρλεϊ χορεύουν με τη μουσική του. Μια άλλης μορφής παγκοσμιοποίηση: αυτό ήταν εξαρχής το κομβικό σημείο που παρέσυρε τον Κέβιν ΜακΝτόναλντ, τον σκηνοθέτη του «Ο τελευταίος βασιλιάς της Σκοτίας», στο πρότζεκτ της ταινίας, που ξεκίνησε με τη συμμετοχή του Τζόναθαν Ντέμι, ο οποίος εγκατέλειψε μετά. «Κάνοντας αυτό το φιλμ», λέει, «στο μυαλό μου υπήρχε πάντα το ερώτημα: γιατί, άραγε, αυτός ο άνθρωπος συνεχίζει να λέει τόσα πολλά σε τόσους πολλούς σε όλο τον κόσμο και τι είναι ακριβώς αυτό που τους λέει, έτσι ώστε να τους κάνει να νιώθουν περισσότερο υπερήφανοι και περισσότερο δυνατοί για όλα, σε τέτοιο βαθμό όπου κανείς άλλος καλλιτέχνης ή είδος μουσικής δεν έχει φτάσει; Ποιος ήταν τελικά αυτός ο άνθρωπος;».

Οι απαντήσεις είναι τόσες και τέτοιες, που ξαφνιάζουν τον θεατή, γιατί συνειδητοποιεί ότι δε γνωρίζει και τόσα πολλά και πως μερικά αινιγματικά σημεία της ζωής του μπορεί και να ερμηνεύουν τη μετέπειτα πορεία του... Χάρη στη συμμετοχή και πολλών μελών της ευρύτερης οικογένειάς του (όπως ο λευκός εξάδελφός του Πίτερ) ανακαλύπτουμε πολλά σημεία και γεγονότα μάλλον ευρύτερης σημασίας. Το ότι, για παράδειγμα, ο πατέρας του ήταν ένας λευκός μάλλον τυχοδιώκτης τύπος (στην ταινία εμφανίζεται η μοναδική του φωτογραφία που τον εμφανίζει έφιππο), τον έκανε ένα μιγάδα στο περιθώριο ενός πολύ μικρού χωριού στο εσωτερικό της Τζαμάικα και σίγουρα τον έκανε να παλεύει δυο φορές για να κερδίσει την αξιοπρέπειά του και κυρίως την ταυτότητά του.

Η Ρίτα, η μητέρα του, μιλάει για τη σύντομη γνωριμία της με τον πατέρα του Μπομπ, για τα παιδικά του χρόνια, αλλά και για το πώς σφυρηλατήθηκε, ίσως και εξ ανάγκης, το ελεύθερο πνεύμα του γιου της κι αργότερα ενός ολόκληρου κινήματος. «Το πρόβλημα με τους μεγάλους σταρ», τονίζει ο ΜακΝτόναλντ, «και πολύ περισσότερο με τον Μπομπ Μάρλεϊ, που είναι πια κάτι σαν προφήτης, είναι το ότι οι άνθρωποι ξεχνάνε τις προσωπικές ερωτήσεις. Πώς ήταν η οικογένειά του, ο πατέρας του, η παιδική του ηλικία. Βρήκαμε τόσο λίγο αρχειακό υλικό, ιδιαίτερα των πρώτων χρόνων. Στα πρώτα έντεκα χρόνια της καριέρας του, από το 1962 μέχρι το 1973, δεν υπάρχει ούτε δείγμα από κάτι σε κινηματογραφημένο υλικό και μονάχα μια χούφτα φωτογραφίες όλες κι όλες. Είναι σχεδόν απίστευτο πως ένα συγκρότημα όπως οι "Wailers", με τον Πίτερ Τος και τον Νέβιλ Μπάνι Λίβινγκστον, μορφές κι αυτοί της τζαμαϊκανής μουσικής, όχι απλώς δεν ήταν κινηματογραφημένοι μέχρι τότε, αλλά μπορούμε να πούμε ότι σχεδόν κανείς δεν τους έπαιρνε και στα σοβαρά»!

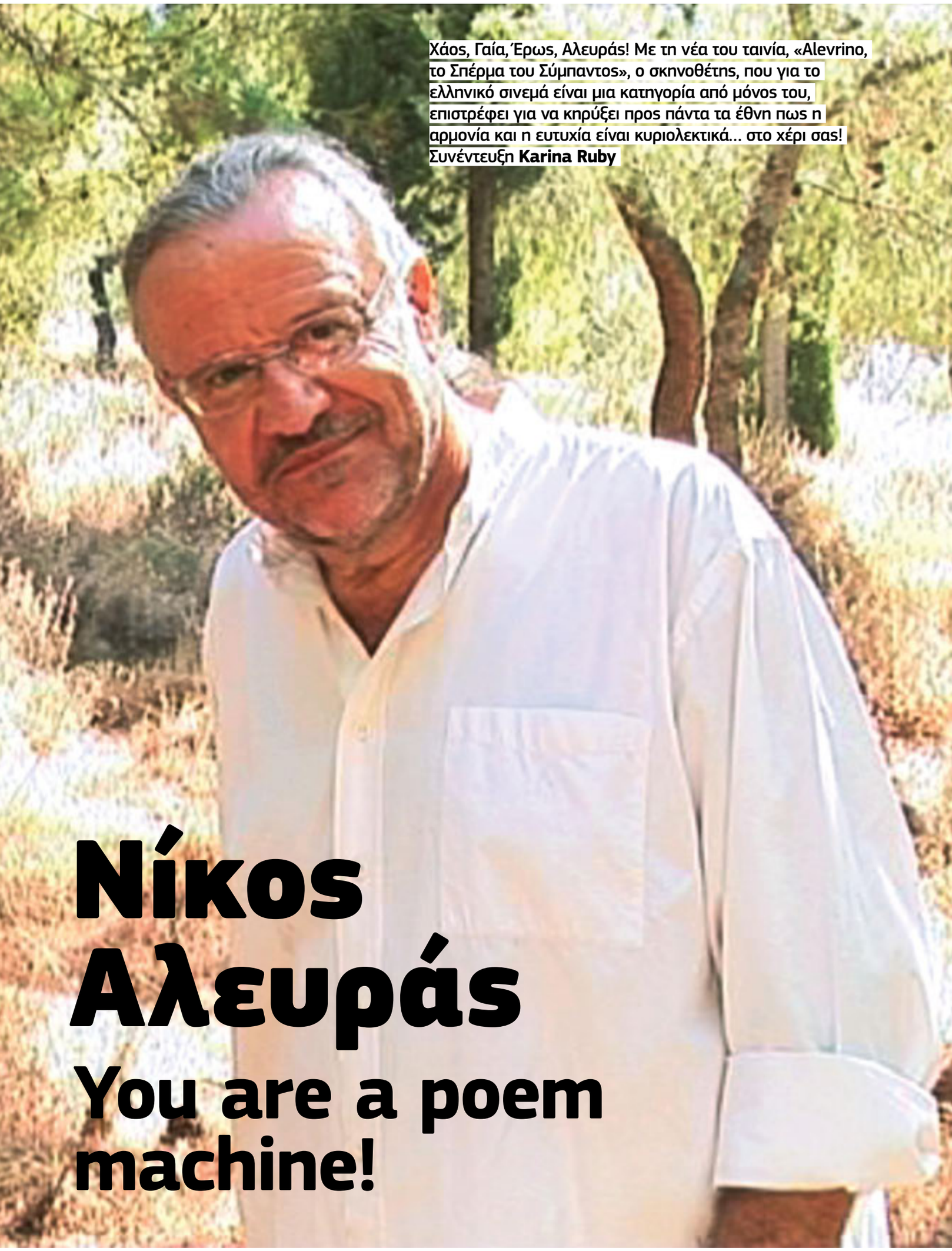
Ο Μπάνι ήταν ένα από τα κλειδιά που ξεκλείδωσαν πολλές πόρτες στην ταινία. Ήξερε τον Μπομπ από τότε που ήταν παιδιά και είχε πολλά να πει για την περίοδο μέχρι το 1973 και τη διάλυση της μπάντας. «Μας πήρε πολύ χρόνο να τον πείσουμε να μιλήσει, γιατί δεν είχε εμπιστοσύνη σε κανέναν. Θεωρούσε πως η ιστορία των "Wailers" δεν έχει μέχρις στιγμής ειπωθεί με σωστό τρόπο και ήταν καχύποπτος και με μας. Όταν συμφώνησε κι άρχισε να μιλάει, αρκετά πράγματα φάνηκαν πολύ διαφορετικά από ό,τι πιστεύαμε πως ήταν».

Ο ΜακΝτόναλντ εντυπωσιάστηκε με το πόσο επηρέασε ο Μάρλεϊ την ίδια την πολιτική, ειδικά στις χώρες της Αφρικής. Δεν είναι μονάχα η περίεργη σχέση του ρασταφαρισμού στη μαύρη ήπειρο, αλλά και μια ολόκληρη κουλτούρα απελευθέρωσης που διαπέρασε τον φτωχό πληθυσμό και ανάγκασε τους μπλεγμένους σε εμφύλιους και δίψα για εξουσία ηγέτες να ακολουθήσουν. Λέει: «Ξαφνιάστηκα πάρα πολύ από το πόση επιρροή είχε η μουσική του ή, μάλλον καλύτερα, η μορφή του και ο μύθος γύρω από αυτόν. Δεν είναι υπερβολή να πει κανείς ότι συμμαχίες και πολιτικές έγιναν χάρη και στη μουσική του»...

Αυτό που έγινε, ωστόσο, και είναι μια από τις πιο συγκινητικές και δυνατές στιγμές της ταινίας, είναι οι συναυλίες που τόλμησε να δώσει ο Μάρλεϊ σε σχεδόν εμπόλεμες αφρικάνικες περιοχές, ενώνοντας αντιπάλους και τραγουδώντας για ειρήνη και για τη δύναμη που κρύβουν οι καταπιεσμένοι και καταφρονημένοι τούτου του κόσμου. Βλέποντας τον Μάρλεϊ να παίζει ποδόσφαιρο, να σφραγίζει τους στίχους του αλλά και να ζει μια περίεργα άστατη ερωτική ζωή, τελικά ο θεατής δεν έχει μπροστά του έναν μεγάλο μουσικό θρύλο, αλλά έναν άνθρωπο που μέσα από όλη την πορεία του και όλες του τις επιλογές (εντάξει, και με λίγο καπνισμένο χόρτο παραπάνω) κατόρθωσε να κάνει κάτι που όλοι οι υπόλοιποι το αναζητούμε διακαώς: να ζήσει ελεύθερα...

«Ποιος ζωγράφισε αυτόν τον πίνακα;»

Χάος, Γαία, Έρως, Αλευράς! Με τη νέα του ταινία, «Alevrino, το Σπέρμα του Σύμπαντος», ο σκηνοθέτης, που για το ελληνικό σινεμά είναι μια κατηγορία από μόνος του, επιστρέφει για να κηρύξει προς πάντα τα έθνη πως η αρμονία και η ευτυχία είναι κυριολεκτικά... στο χέρι σας! Συνέντευξη **Karina Ruby**

Νίκος Αλευράς

You are a poem machine!

«Το δεκατιανό»

Γιατί κάνετε σινεμά; Δεν κάνω σινεμά, κάνω ποίηση... ποιώ, δημιουργώ, κατασκευάζω ιδέες, φτιάχνω νοήματα και συναισθήματα εκ του μηδενός, διαμορφώνω το χάος, γεννάω, γαμάω...

Μα τι λέτε, κύριε, είσαστε ένας δημιουργός ή ένας γαμήκουλας; Είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα!

Μα θέλετε να πείτε ότι ο θεός είναι... Ακριβώς, ο θεός είναι ένας γαμιάς (όπως ο Δίας) που φτιάχνει ωραία πράγματα! Τον ήλιο, τον ουρανό, τη θάλασσα, τη γυναίκα, τα πάντα!

Δεν το περίμενα από σας, έναν ήρεμο και πολιτισμένο άνθρωπο, να λέτε τέτοια πράγματα! Μα δεν είμαι άνθρωπος, είμαι ο «αλευράς»... ο «πλάστης»... που χρησιμοποιώ αλεύρι για να πλάθω κουλουράκια, όπως η μαμά μου, χώμα και νερό για να κάνω πηλό και να πλάθω «Μήδειες» και «Έρωτες», όπως ο Χαλεπάς, αέρα και φως για να κάνω κινούμενες σκιές, φόβους και οράματα, όπως η μοιρολογίστρα η γιαγιά μου στη Μάνη!

Μπορείτε να μιλήσετε κανονικά; Την ταινία τη δουλεύω από τότε που γεννήθηκα. Όλοι οι δημιουργοί από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα κάνουν το ίδιο πράγμα, ασχολούνται με το ίδιο θέμα. Προσπαθούν να βρουν, να ορίσουν την «αλήθεια» τους για τη ζωή και τον θάνατο. Και... «Αφού μόνον ο έρωτας τον θάνατον νικά/ Θάναι η ποίησις σ π ε ρ μ α τ ι κ ή/ Απόλυτα ερωτική/ ή δ ε ν θ α υ π α ρ χ ε ι»: Εμπειρίκος.

Είσαστε χαοτικός; Ακριβώς το αντίθετο. Μπορεί η ταινία να φαίνεται «ελεύθερη», «χαρούμενη», «ανάλαφρη» και «απρόβλεπτη», όπως η ζωή των παιδιών και των «τρελών», αλλά κατά βάση είναι πολύ οργανωμένη και θλιμμένη για την πορεία των πραγμάτων και της αβέβαιης ασυναρτησίας της ζωής μας... προς τον θάνατο...

Ποιο θάνατο; Του εαυτού μας και των πάντων!

Μα, από ό,τι μας είπατε, η ταινία είναι θετική! Μα είμαι πολύ αισιόδοξος, αφού ζούμε, αναπνέουμε, γελάμε... Υπάρχει τίποτα πιο σημαντικό από το χαμόγελο ενός παιδιού, από το βλέμμα μιας ερωτευμένης γυναίκας; Από τον έρωτα που γεννάει τα πάντα...

Μιλήστε μας για την ταινία... Ποια ταινία; Αυτή που γύρισα; Αυτή που γυρίζω; Ή αυτή που θα γυρίσω;

Μα θα μας μιλήσετε κανονικά; Μα κανονικά μιλάω... Για μένα όλα είναι στο παρόν. Δε γίνεται να δημιουργείς συνεχώς, να είσαι «ΠΑΝταχού παρών και τα ΠΑΝτα πληρών», και σεις να μην καταλαβαίνεται ότι σας αγαπάω ατελείωτα, κυρία μου. Όλοι οι άνθρωποι είναι δημιουργοί συνεχώς και αδιαλείπτως και ας μην το παίρνουνε χαμπάρι, γιατί τους έκαναν να ασχολούνται με τα πιο ευτελή και ποταπά πράγματα, την πολιτική και την οικονομία... ΠΑΝα μου, Διόνυσέ μου, βοήθεια! Μόλις τέλειωσα την ταινία «Χαιρετίσματα στην Ευρώπη» και με υπότιτλο μεταφρασμένο στα γερμανικά «Klein Main Puts). Είναι μια μυθολογική ταινία πάνω στην ιστορία του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Και ξεκινάει από τα αρχαία χρόνια, πώς μεταμορφώθηκε ο Δίας σε ταύρο και πήδηξε την πριγκίπισσα Ευρώπη και πώς μετά από αυτό εξαπλώθηκε ο Μινωικός και ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός. Είναι ειδικά φτιαγμένη για τους βορειοευρωπαίους, για να δουν πώς ζούμε στην Ελλάδα. Θα μπορούσε να λέγεται και «η καθημερινή ζωή ενός Έλληνα», και αυτό γιατί δείχνω πώς περνάμε τη μέρα μας: ωραίο πρωινό, γυμναστική με βόδια, δεκατιανό, παρέα με γουρούνια, ουζάκι, σαλιγκάρια, βόλτα στο φαράγγι, μεσημεριανό με γουρουνόπουλο, δε μιλάμε για λεφτά, τα έχουμε καταργήσει, γιατί είναι τεράστια ντροπή, έρωτας πρωί - μεσημέρι - βράδυ στο δάσος, τραγούδια συνεχόμενα, παρεμπιπτόντως η ταινία είναι μιούζικαλ, φαγητό βραδινό, συσσίτιο κατά βάση, διαρκής τέχνη, ζωγραφική - γλυπτική και πολλά άλλα που δε λέγονται... Γενικά δείχνουμε μια απόλυτα ευτυχισμένη ελληνική ζωή.

Η ταινία είναι κωμωδία; Είναι μια δραματική κωμωδία με τρομαχτικές συνέπειες πάνω στην καταπιεσμένη, πονεμένη και απρόβλεπτη ζωή μας! Πιστεύω ότι βγαίνει πολύ γέλιο αλλά και ταυτό-

«Ο παππούς μου ο πειρατής»

χρονα θλίψη και κλάμα, όπου στο τέλος αφήνει μια τρυφερή επαναστατική αισιοδοξία, όπως μετά από έναν παθιασμένο έρωτα!

Έχετε φιλοσοφικές αναφορές; Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ταινία είναι η φιλοσοφική πορεία του Έρωτα και της Ζωής από την αρχαία εποχή μέχρι σήμερα, από την αρμονία της ελληνικής ζωής, στη κατάθλιψη και τη δυσαρμονία του ευρωπαϊκού τρόπου ζωής και του καρτεσιανού θανάτου. Πιστεύω ότι το ελληνικό πνεύμα για άλλη μια φορά θα καταπλήξει, γιατί θα ορίσει και θα επαναπροσδιορίσει την απόλυτη ιδέα της ευδαιμονίας και πώς αυτή πραγματοποιείται με την επαναστατική πράξη του έρωτα και της αγάπης! Πέρα από αυτό που είναι ο άξονας, γίνονται αναφορές στους θεούς του έρωτα, στην Αφροδίτη, στον Πάνα, στον Διόνυσο, και στον απελευθερωμένο τρόπο της ζωής των Ελλήνων με στοιχεία μυθολογικά, ιστορικά αλλά και ψυχαναλυτικά! Βέβαια, όλα αυτά μέσα από ένα συγκεκριμένο αφηγηματικό μύθο που κάνει την ταινία μεταπαραδοσιακά ευχάριστη!

Είσαστε υπέρ της παράδοσης; Είμαι ενάντια σε κάθε τι παραδοσιακά ηθικό, συντηρητικό και συμβατικό της σύγχρονης παράνοιάς μας. Αλλά σαν λαϊκός υπερρεαλιστής, είμαι υπέρ της παράδοσης, γιατί οι ρίζες μας είναι η ίδια η ζωή μας, η αναπνοή μας, η ομορφιά μας, ο πολιτισμός μας. Η μοιρολογίστρα η γιαγιά μου, που παίζει στην ταινία, χωρίς να έχει πάει σχολείο, λέει μοναδικές αλήθειες που δεν μπορεί να τις πει κανείς... Και είναι πολύ πιο σημαντική και πιο γνήσια από την καλύτερη τραγωδό που παίζει στην Επίδαυρο!

Υπάρχουν απρόβλεπτα στοιχεία; Όλη η ταινία είναι απρόβλεπτη. Κι εγώ που την έχω δει πολλές φορές, δεν ξέρω τι γίνεται παρακάτω! Υπάρχουν πολλά που συνδέονται με τις ρίζες μας και τα ξεχνάμε. Όλα είναι μελετημένα μέχρι καρέ, όπως στο τέλος, που γίνεται μια υπερρεαλιστική ανατροπή που κανένας άνθρωπος του πλανήτη δεν μπορεί να την προβλέψει, και αυτό γιατί δεν υπάρχει γυναίκα σε όλο τον κόσμο που να με ξυπνάει τα χαράματα και να μου λέει: «Αύριο το πρωί φεύγω με το πρώτο λεωφορείο για να ανατινάξω με δυναμίτιδα εις τον αέρα το Μαντείο των Δελφών», κείμενο του Ανδρέα Εμπειρίκου, που το λέει ο Νεοπτόλεμος, ο Βασιλεύς των Ελλήνων, γιατί ο θεός Απόλλων σκότωσε τον πατέρα του τον Αχιλλέα. Μόνο οι Έλληνες μπορούν να σκέφτονται έτσι... το ξέρετε πολύ καλά!

Δίνει ο έρωτας τη λύση στα πάντα; Σκοπός της ταινίας είναι να αποδείξουμε ότι μέσα από τις συνεχείς αντιθέσεις και ενώσεις του σύμπαντος, της φύσης και του μυαλού μας, με κινητήριο δύναμη τον έρωτα, εξαφανίζεται το χάος και δημιουργείται η αρμονία και η ευτυχία! Το υπ' αριθμόν ένα θέμα μας είναι η διαρκής επανάσταση, με σκοπό την αλλαγή του κόσμου και την απελευθέρωση του ανθρώπου από τις καταπιέσεις, για να βρει την ευτυχία και την αρμονία. Ο κύριος άξονας και η βασική δύναμη είναι ο «καθολικός έρωτας» με σύμβολο και όπλο τη γυναίκα, για τον μετασχηματισμό του κόσμου από την καταπίεση της οποιασδήποτε εξουσίας και μιζέριας, σε έναν απελευθερωμένο και αντιεξουσιαστικό κόσμο της χαράς, της ευτυχίας, του έρωτα και της ελευθερίας.

Είστε αντιεξουσιαστής; Είμαι υπεράνω των αρχών και των εξουσιών που καταπιέζουν τα πάντα και ιδιαίτερα τη δημιουργό αιτία των πάντων, τον έρωτα, γιατί δεν υπάρχει καμιά ιδέα που να μην την αφορά ο έρωτας. Ο έρωτας δημιουργεί την πιο υψηλή ελευθερία, επιτρέποντας στον άνθρωπο να ταυτιστεί με την αλήθεια του, σε μια ψυχή και σε ένα σώμα.

Μια συμβουλή ως δάσκαλος του έρωτα και της τέχνης. Ακούστε μια γνώμη του Σεζάν και του Αλευρά: «Κάνε την κάθε μέρα σου πιο δυνατή σε ένταση και σε σοφία με κύριο άξονα τον έρωτα και την αγάπη που δημιουργεί τα ΠΑΝτα»! Και μια σπουδαία λύση για πρεμία του Εγγονόπουλου: «Μην ασχολείστε με τα δυσάρεστα και τα άσχημα, μόνο με τα όμορφα και την αγάπη»! Και τέλος, η πιο σημαντική συμβουλή του δασκάλου μου, του Εμπειρίκου: «Σκοπός της ζωής μας δεν είναι η χαμέρπεια, σκοπός της ζωής μας είναι η αγάπη»!

Γιώργος Λαζαρίδης, Homotopia

Γιώργος Τσιτιρίδης

«Στην ίδια πόλη ζούμε, γιατί να μη γνωριζόμαστε; Μήπως θα έπρεπε κάποια στιγμή να συστηθούμε δίχως τα προσωπεία, αλλά δείχνοντας τα πρόσωπα;» αναρωτιούνται οι δύο Γεώργιοι, μετά της φίλης και συνοδοιπόρου Diona Dallas, ψυχές της δράσης Homotopia, που, φέτος τον Μάη, για πρώτη φορά, φέρνει την γκέι Θεσσαλονίκη ψηλά στον πολιτιστικό χάρτη. Συνέντευξη **Στέφανος Τσιτσόπουλος** Φωτογραφία **Κώστας Αμοιρίδης**

Τι είναι το Homotopia; Το Homotopia είναι η προσπάθεια μιας ομάδας ανθρώπων να καλύψει μια σειρά από δράσεις που να μπορούν με ομαλό τρόπο να μιλήσουν στο ευρύτερο κοινό για την ομοφοβία, τη σεξουαλικότητα και την αποδοχή, αφού έρθουν σε επαφή με πράγματα και καταστάσεις. Οι εκδηλώσεις αυτές έχουν κύριο άξονα τις τέχνες (φωτογραφία, ζωγραφική, σινεμά, θέατρο κλπ.) και την εξωστρέφεια (δράσεις δρόμου, πάρτι, ημερίδες, συζητήσεις), που είναι απαραίτητα εργαλεία, αν θέλουμε να έρθουμε κοντά και να φέρουμε το κοινό σε διάλογο μεταξύ του.

Τα τελευταία χρόνια η κοινότητά σας γκετοποιήθηκε, απομονώθηκε, περιχαρακώθηκε σε συγκεκριμένα στέκια και γειτονιές. Να εκλάβω το Homotopia σαν απόπειρα διάχυσης του gay spirit παντού στην πόλη εν είδει μιας νέας στρατηγικής εξωστρέφειας; Η κοινότητα δεν απομονώθηκε καθόλου. Μάλιστα, τον τελευταίο καιρό δηλώνει την παρουσία της παντού και όσο περισσότερο μπορεί, απολαμβάνοντας απλώς τα αυτονόητα ίδια δικαιώματα με όλο τον κόσμο. Οι χώροι που οι γκέι συνευρίσκονται είναι απλώς χώροι κοινωνικοποίησης και όχι γκετοποίησης, όπως θέλουν να λένε κάποιοι, και τους επιλέγεις γιατί θέλεις να διασκεδάσεις όπως ακριβώς νιώθεις, με τα ρούχα που θέλεις, να χορέψεις όπως θέλεις, χωρίς να σε κοιτάνε σαν εξωγήινο. Θέλεις να νιώθεις ασφαλής ότι δε θα φας ξύλο και δε θα υποστείς χλευασμό. Αν είσαι σίγουρος ότι μπορώ να φιληθώ με το αγόρι μου σε κάποιο μαγαζί στην παραλία ή τη Βαλαωρίτου και να φλερτάρω ελεύθερα με όποιον άντρα θέλω χωρίς αυτός να παρεξηγηθεί, τότε δείξε μου το μαγαζί να πάω. Δυστυχώς, η πόλη μας και οι κάτοικοί της δεν είναι ακόμα τόσο ώριμοι, που να μπορούν να αντέξουν διαφορετικές συμπεριφορές από τις δικές τους προκαθορισμένες. Επίσης, πάντα προτιμάς να επιλέγεις χώρους που θα βρεις άτομα με τα ίδια ενδιαφέροντα με σένα. Γιατί ένα ροκάδικο ή και τα μπουζούκια δεν είναι (μουσικό) γκέτο; Πρέπει να υποστώ τον Χριστοδουλόπουλο για να νιώσω ενταγμένος στο σύνολο; Παρ' όλα αυτά, το Homotopia κάνει μια προσπάθεια να εξαπλωθεί στην πόλη και σε χώρους όπου δύσκολα θα τρύπωνε το θέμα της σεξουαλικότητας και να μιλήσει για τα βαθύτερα προβλήματα, να βρει τι μας συνδέει και σε τι μπορούμε να συνυπάρξουμε όλοι μας. Θέλουμε να ανοιχτούμε στον δήμο, σε γκαλερί, καφέ, βιβλιοθήκες, βιντεοκλάμπ, δρόμους, πλατείες, θέατρα, σινεμά.

Ποιο είναι το προφίλ του Θεσσαλονικιού γκέι; Έχει μεγαλώσει στη Θεσσαλονίκη ή σε κάποια γύρω πόλη-χωριό, μέσα σε ένα φαλλοκρατικά ομοφοβικό περιβάλλον, όπου κυριαρχεί έντονα η εκκλησία, ένα σχολείο με ανύπαρκτη εκπαίδευση, χωρίς να γνωρίζει γιατί διαφέρει από τους άλλους και δεν υπάρχει κάτι όμοιό του να ταυτιστεί γύρω του ως πρότυπο. Αν και τα πράγματα έχουν αλλάξει μετά την έλευση του ίντερνετ και μέσα από πολλές νίκες του κινήματος και οι νεότεροι απολαμβάνουν προνόμια και ζουν μια ζωή πιο κοντά σε αυτήν που θέλουν να κάνουν ή ονειρεύονται, υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που κάνουν διπλή ζωή, παντρεύονται, καταπιέζονται και καταπιέζουν αυτούς και άλλους. Υπάρχουν επίσης και θέματα που δεν έχουν θιχτεί καν, όπως η αμφισεξουαλικότητα, τα trans άτομα, οι cross - το ζήτημα του φύλου και της ταυτότητας είναι πολύ περίπλοκο και δεν περιορίζεται μόνο στο ζήτημα γκέι - στρέιτ και τελειώσαμε με αυτήν την υποχρέωση. Μπορεί να θέλω να είμαι androgynous, as πούμε, ή να γουστάρω να μπαινοβγαίνω σε φύλα, ρόλους και σεξουαλικότητες.

Γιατί έχω την εντύπωση ότι ο μέσος Θεσσαλονικιός γκέι πιο πολύ για Lady Gaga και Στανίση καίγεται παρά για τέχνες, ποιήματα, καλλιτεχνικές ταινίες και Όσκαρ Ουάιλντ; Ειδικά για τον Θεσσαλονικιό δεν το πιστεύω, αν και έχουμε πέσει στη λούμπα της αμερικανιάς: ωραίο σώμα γυμναστηρίου, fashion, χρήμα, πλαστικές, τηλεόραση και Lady Gaga, (έχει κάτι κακό η Lady; Θεά είναι!). Παρ' όλα αυτά, οι ομοφυλόφιλοι δίνουν δυναμικά το παρόν σε κάθε καλλιτεχνική δράση στην πόλη και μάλιστα με υψηλά κριτήρια ή στάνταρ. Αυτό που δεν κατάφεραν δυστυχώς είναι να συμμετέχουν ομαδικά και μαζικά και να στηρίξουν κάτι στρατευμένα και στοχευόμενα γκέι. Επίσης δεν έχει γίνει στην Ελλάδα καταγραφή, ανάπτυξη, προώθηση, διάδοση της κουλτούρας μας. Πράγματα γίνονται και υπάρχει μεγάλη συμμετοχή, αρκεί να μην είναι τόσο φανερά. Τα πάρτι, η νύχτα, τα μπαρ κατάφεραν να μας ενώσουν, οι τέχνες όχι ακόμα. Άλλωστε, να μην ξεχνάμε πως υπάρχουν άνθρωποι που ακούνε Στανίση και άλλοι Λένα Πλάτωνος, στρέιτ και γκέι, δεν είναι μόνο φαινόμενο των ομοφυλόφιλων η ποικιλία.

EXIT through the PRISON

Η απόφοιτος της αρχιτεκτονικής του ΑΠΘ Δέσποινα Παπαδοπούλου παρουσίασε τη διπλωματική της εργασία με τίτλο «Έξοδος μέσα απ' τη Φυλακή» στη σχολή αρχιτεκτόνων του Ντελφτ. Θέμα της, η ανάγκη αναθεώρησης του υπάρχοντος κτιριολογικού προγράμματος των φυλακών. Συνέντευξη **Τζίνα Σωτηροπούλου**

Η δυτική όψη της προσθήκης της νέας «πτέρυγας» φυλακών στο ανατολικό Χάαρλεμ της Ολλανδίας, που θέτει υπό αμφισβήτηση όλα όσα η παλιά φυλακή αντιπροσωπεύει. © Δέσποινα Παπαδοπούλου

Η αρχιτεκτονική πρόταση συνθέτει μια σπειροειδή διαδρομή που καταλήγει σε φωτεινούς και λειτουργικούς χώρους δημιουργικής απασχόλησης. © **Δέσποινα Παπαδοπούλου**

Το σωφρονιστικό σύστημα αντανακλά κατά κάποιο τρόπο τον πολιτικό πολιτισμό των λαών και καθρεφτίζει την κοινωνική πολιτική τους. Ο Μισέλ Φουκώ στο «Επιτήρηση και τιμωρία. Η γέννηση της φυλακής» συγκρίνει τη σύγχρονη κοινωνία με τον Πανοπτικό σχεδιασμό των φυλακών του Jeremy Bentham, έναν αρχιτεκτονικό τόπο στον οποίο ο φύλακας έχει την απόλυτη εποπτεία των κρατουμένων μένοντας ο ίδιος αόρατος. Οι φυλακές συμβολίζουν την εξουσία και προβάλλουν μια περιφραγμένη, ερμητικά κλειστή, απόκοσμη, εξαναγκαστική, πειθήνια αρχιτεκτονική, μια αρχιτεκτονική της τιμωρίας. Μιλήσαμε με την αρχιτέκτονα Δέσποινα Παπαδοπούλου, απόφοιτο του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με αφορμή τη διπλωματική της εργασία με τίτλο «Έξοδος μέσα απ' τη Φυλακή» στη σχολή αρχιτεκτόνων του Ντελφτ. Η πρότασή της έρχεται να ανατρέψει τα δεδομένα στον σχεδιασμό των φυλακών με μια εναλλακτική πρόταση σχεδιασμού που βασίζεται στην αλλαγή όλης της φιλοσοφίας σχετικά με το τι συμβολίζει εννοιολογικά η φυλακή σήμερα. Μια αφορμή για κοινωνική αφύπνιση, διάλογο και περαιτέρω έρευνα.

Μπορεί ένας χώρος που στοχεύει στην απομόνωση και τον εγκλεισμό να αλλάξει αρχιτεκτονική μορφολογία και να γίνει πιο ανοικτός και πιο «ελεύθερος»; Άραγε πόσο μπορεί η αρχιτεκτονική να συμβάλει στην αλλαγή καθιερωμένων κοινωνικών δομών και στερεότυπων; Τα προϊόντα της αρχιτεκτονικής -τα κτίρια- είναι εργαλεία που ενισχύουν ή αμφισβητούν παραδόσεις, επιβεβαιώνουν υπάρχουσες πολιτιστικές αξίες ή δημιουργούν νέες. Στην περίπτωση μιας φυλακής πρέπει σήμερα να προβάλει μια άλλη από την υπάρχουσα εικόνα που έχουν οι πολίτες για αυτά τα ιδρύματα. Υποθέτοντας ένα αναμενόμενο μοτίβο αρνητικών συμπεριφορών και μιας προβληματικής σχέσης μεταξύ των χρηστών μιας φυλακής και της κοινωνίας, η παραδοσιακή σχεδίαση των κτιρίων της υιοθετεί στοιχεία όπως ψηλοί τοίχοι, κάγκελα κτλ. αποπνέοντας τη νομική και πολιτική αρχή της τιμωρίας. Η προτεινόμενη τυπολογία επιθυμεί μια νέα συμβιωτική σχέση μεταξύ των ομάδων αυτών.

Φτιάξατε ένα πιλοτικό πρόγραμμα, μια νέα προσέγγιση σχετικά με τις υπηρεσίες που μια φυλακή θα έπρεπε να προσφέρει τόσο στους χρήστες όσο και στην κοινωνία. Η χωρική διάταξη πηγάζει στην ουσία από το λειτουργικό πρόγραμμα της φυλακής. Ποια είναι τα συμπεράσματά σας; Το περιβάλλον μιας παραδοσιακά δομημένης φυλακής αυξάνει τις πιθανότητες υποτροπής σε εγκληματικές πράξεις μετά την απελευθέρωσή τους και εμφάνισης συμπτωμάτων του «Institutional syndrome». Η φυλάκιση «τιμωρεί» τις κοινωνικά μη-αποδεκτές συμπεριφορές, χωρίς να τις αντικαθιστά με άλλες. Το προτεινόμενο πιλοτικό πρόγραμμα παρέχει στους χρήστες τη δυνατότητα να αναπτυχθούν κοινωνικά/πνευματικά/επαγγελματικά, ώστε να χτίσουν για τον εαυτό τους μια εικόνα άλλη από του εγκληματία. Στις 4 φάσεις της ποινής τους, στα 4 επίπεδα του κτιρίου, βρίσκονται χώροι επαγγελματικής κατάρτισης, εργαστήρια, αίθουσες διδασκαλίας, αμφιθέατρο, χώροι εκγύμνασης, ψυχοθεραπείας κτλ. αντικαθιστώντας την τιμωρητική υπηρεσία με εκπαιδευτικές/δημιουργικές λειτουργίες.

Η προσθήκη της νέας «πτέρυγας» φυλακών στο ανατολικό Χάαρλεμ της Ολλανδίας γίνεται δίπλα ακριβώς στην υπάρχουσα φυλακή Πανόπτικον του Jeremy Bentham, η οποία συμβολίζει την αρχιτεκτονική της εξουσίας, με κεντρική συνθετική ιδέα αυτήν της αέναης παρακολούθησης των κινήσεων των κρατουμένων, την αίσθηση της «αόρατης» πανταχού παρουσίας που δομείται αρχιτεκτονικά με τη μορφή ενός πανοπτικού θόλου. Η δική σας πρόταση θέτει υπό αμφισβήτηση όλα όσα η παλιά φυλακή αντιπροσωπεύει, δημιουργώντας ένα νέο κτίριο που αναπτύσσεται περιμετρικά του θόλου θέλοντας να αγγίξει την πόλη. Ποια είναι η νέα τυπολογία που προτείνετε; Το Πανόπτικον αποδοκιμάζεται, καθώς τυλίγεται «άναρχα» από το προτεινόμενο κτίριο, φέρνοντας σε αναπάντεχη γειτνίαση τις δημόσιες λειτουργίες πολιτισμού και ψυχαγωγίας που εισάγονται σε αυτό με αυτές της νέας φυλακής. Η χωροθέτηση της τελευταίας στο εσωτερικό της πόλης στοχεύει στη δημιουργία αμοιβαίας αποδοχής ανάμεσα στον «έξω κόσμο» και τις περιθωριοποιημένες ομάδες των «παραβατών». Τα συνήθη συναισθήματα φόβου και ανωτερότητας από τους πρώτους, καθώς και το άγνωστο των εσωτερικών συνθηκών καταρρίπτονται μέσω της φυσικής επαφής των δύο ομάδων.

Στην πρότασή σας η αρχιτεκτονική της ελπίδας συνδυάζεται με την αρχιτεκτονική του χρόνου. Προτείνετε ένα ταξίδι, τόσο εμπειρικό όσο και συνειδησιακό, που παίρνει τη μορφή ενός κτιρίου-ράμπας που ακολουθεί τη μορφή μιας σπείρας. Άλλωστε, ο χρόνος που περνά είναι στην ουσία ο εκτελεστής της ποινής, αυτός που τελικά

Τεχνολογικά εργαστήρια, βιβλιοθήκες, θεατρικές σκηνές αλλά και χώροι διαλέξεων. © **Δέσποινα Παπαδοπούλου**

© **Δέσποινα Παπαδοπούλου**

Διαφανή υαλοστάσια ασφαλείας επιτρέπουν την οπτική επαφή με τον κεντρικό θόλο αλλά και τη θέα προς την πόλη. © **Δέσποινα Παπαδοπούλου**

Ο πανοπτικός θόλος του Jeremy Bentham, τόπος παρακολούθησης, μεταμορφώνεται σε έναν πανοραμικό θόλο, μια δημόσια πλατεία.
© **Δέσποινα Παπαδοπούλου**

δίνει στον κρατούμενο το εξιτήριό του. Πείτε μας δυο λόγια για την πρότασή σας. Βασικός στόχος της αρχιτεκτονικής εδώ είναι να δώσει τη δυνατότητα στους χρήστες να αναπτύξουν αυτοπεποίθηση, αυτογνωσία και αλληλοσεβασμό. Η «φυλακή» γίνεται τόπος θεραπείας και εκπαίδευσης, όπου γνώση και δεξιότητες κατακτούνται σταδιακά στον χώρο και στον χρόνο. Αρχιτεκτονικά αυτό μεταφράζεται σε μια διαδρομή με διαδοχικά επίπεδα που αντιστοιχούν στις φάσεις της περιόδου ποινής. Σε κάθε επόμενο επίπεδο/φάση αυξάνονται οι ανέσεις και οι ποιότητες του χώρου: επιβράβευση για την προσπάθεια και κίνητρο συνέχισης του «ταξιδιού».

Κατ' αντιστοιχία με τις φυλακές, τα κέντρα περίθαλψης ασθενών είναι επίσης κτίρια τα οποία χρήζουν επαναπροσδιορισμού. Ένα πετυχημένο παράδειγμα αρχιτεκτονικού σχεδιασμού είναι τα Maggie's Centres, τα κέντρα δημιουργικής απασχόλησης και φιλοξενίας ατόμων με καρκίνο στη Μεγάλη Βρετανία, μια σειρά κτιρίων σχεδιασμένα, μεταξύ άλλων, από τους Ρίτσαρντ Ρότζερς, Φρανκ Γκέρι, Ζάχα Χαντίντ και Ρεμ Κούλχαας. Μια προσπάθεια που βάζει στο κέντρο της την αρχιτεκτονική δημιουργώντας ένα άνετο και κυρίως μη «ιδρυματικό» περιβάλλον, ζωντανούς, φωτεινούς και δυναμικούς χώρους, τόπους ελπίδας και αισιοδοξίας. Μπορεί αλήθεια η αρχιτεκτονική να θεραπεύσει την ψυχή και το σώμα βελτιώνοντας την καθημερινότητα του ατόμου; Τα αρχιτεκτονικά έργα που ξεφεύγουν από την πρακτική ανάγκη που τα γέννησε αποτελούν κομμάτια του ιδεατού κόσμου. Αυτό συμβαίνει όταν η αισθητική τους καθρεφτίζει τη δημιουργικότητα του ανθρώπου, όταν συμβάλλουν στην επικοινωνία των μελών μιας κοινωνίας που γοητεύεται από αυτά και τους δίνει αντικειμενική αξία, όταν εξάπτει τη φαντασία. Η καθημερινότητα των ατόμων βελτιώνεται όχι μόνο επειδή πρακτικά ζουν και αλληλεπιδρούν σε ένα ποιοτικό περιβάλλον, αλλά κυρίως επειδή το ίδιο το περιβάλλον –η αρχιτεκτονική του– τους εμπνέει σεβασμό για το ανθρώπινο έργο και δυνατότητες και κατ' επέκταση για τον ίδιο τους τον εαυτό.

despin-a.weebly.com
issuu.com/deda13/docs/exitprison

Ένας νέος φωτογράφος από την Αθήνα, ένα portfolio που μας μάγεψε, μια αισθητική προσέγγιση έξω από τα συνηθισμένα. Καλλιτέχνες με το ταλέντο του Βασίλη Τοπουσλίδη μας κάνουν να σκεφτόμαστε πως, όσο και να χωρίσουν τα πράγματα στον κόσμο των μίντια, πάντα θα υπάρχει χώρος για τις πραγματικά ξεχωριστές δουλειές.
Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος

Βασίλης Τοπουσλίδης

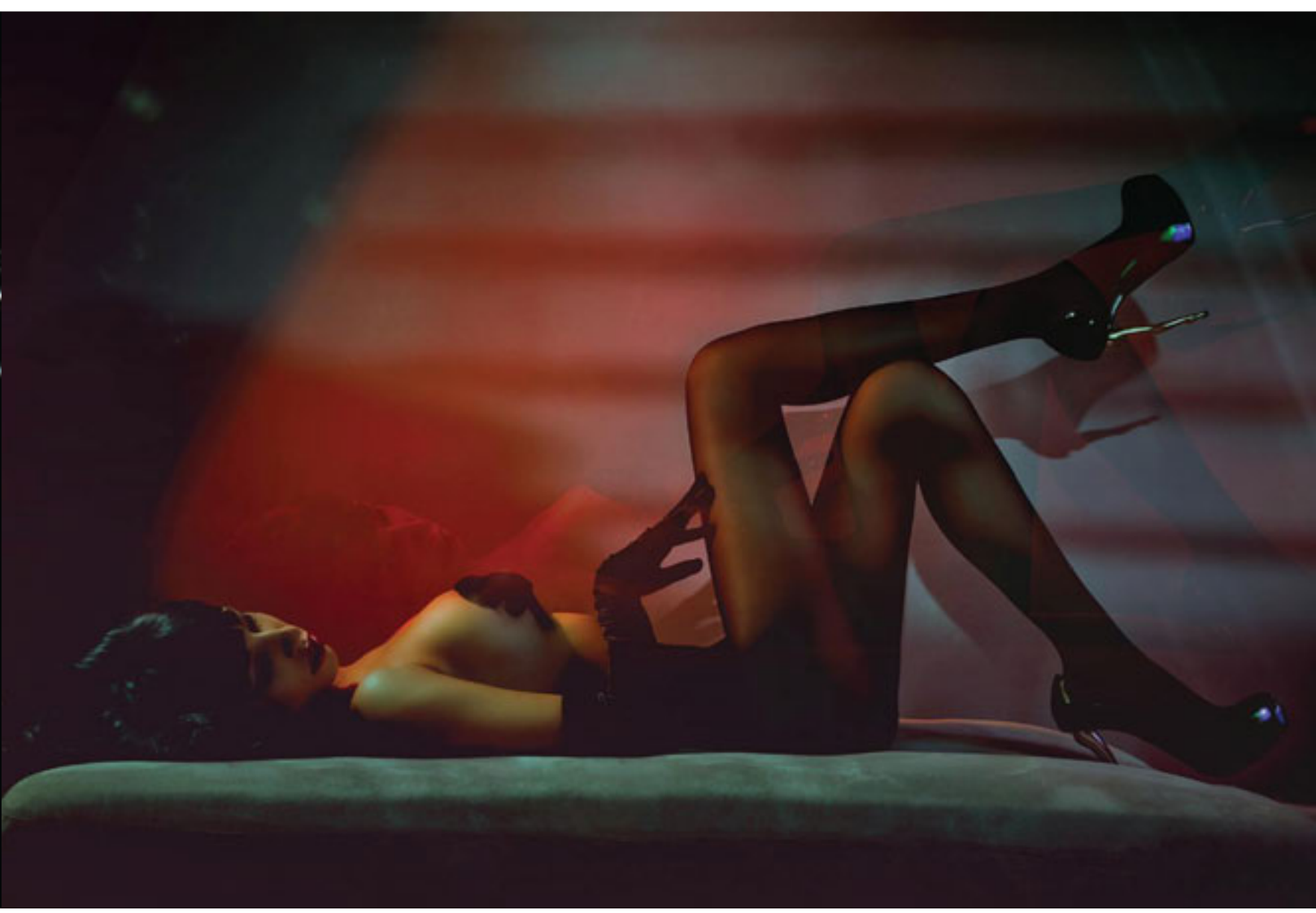
I have a vision

Προέρχεσαι από το graphic design, αυτό ήταν το αντικείμενο που σπούδασες, ενώ κατόπιν εστίασες στο 3D animation. Πώς κατέληξε να μετατοπίζεται το ενδιαφέρον σου στη φωτογραφία; Από μικρή ηλικία ήξερα τι θέλω να κάνω, στην ερώτηση «τι θα γίνεις, όταν μεγαλώσεις», απαντούσα πως θα κάνω επεξεργασία εικόνας και ήχου. Ξεκίνησα με τη γραφιστική, ένα όχημα έκφρασης σχετικό με τα παραπάνω, στη συνέχεια ασχολήθηκα με το 3D animation, γιατί το θεώρησα φυσιολογική προέκταση του ίδιου φάσματος. Η φωτογραφία μού κινούσε το ενδιαφέρον από τότε που έκανα σκοτεινό θάλαμο στη σχολή και διάβαζα τα πρώτα βιβλία φωτογραφίας. Πάντοτε θαύμαζα τους φωτογράφους και φιλοδοξούσα να δουλέψω επαγγελματικά και ο ίδιος. Εν τέλει, έγινε και αυτό.

Όλα τα παραπάνω μαρτυρούν μια προσωπικότητα με έφεση στην εικόνα. Είναι η οπτική επικοινωνία η βασική γλώσσα με την οποία εκφράζεσαι στη ζωή σου; Πράγματι, εκφράζομαι μέσα από την εικόνα, είτε στατική είτε ρεαλιστική, ορισμένες φορές φαντασιακή. Είμαι πολύ παρατηρητικός τύπος, μπορεί συχνά να με δεις να ξεχνιέμαι για ώρα, κοιτώντας ανθρώπους, τοπία, αφίσες, διαφημίσεις.

Ποιο είναι το καλλιτεχνικό σου υπόβαθρο γενικότερα; Μεγάλωσες σε περιβάλλον που ενθάρρυνε τη δημιουργικότητά σου; Πότε ήρθες σε επαφή με την κάμερα; Ήρθα σε επαφή με τη μηχανή από πολύ μικρή ηλικία, αλλά δεν το θυμάμαι, απλώς το έχω δει σε φωτογραφία! Αυτό που θυμάμαι με ευκρίνεια είναι μια κινηματογραφική κάμερα, η οποία, από τη στιγμή που έπεσε στα χέρια μου, έγινε όντως έρωτας. Αργότερα απέκτησα μια Zenit, μαζί της εντρύφησα περισσότερο και πειραματίστηκα στο αντικείμενο.

Η γυναικεία μορφή κυριαρχεί στη δουλειά σου. Παράλληλα, αρέσκεσαι να απεικονίζεις μια θηλυκότητα λίγο έξω από τα συνηθισμένα. Οι γυναίκες σου είναι απόκοσμα όμορφες, συχνά με έναν νεραϊδίσιο, άλλοτε sci-fi τρόπο. Πώς τοποθετείσαι επ' αυτού; Όταν φωτογραφίζω, μου αρέσει το θέμα μου να είναι ωραίο - αν πρόκειται για τοπίο, θα πρέπει να είναι κάτι ιδιαίτερο, κάτι που θα μπορεί να απεικονιστεί με τον ιδανικότερο τρόπο. Το ίδιο ψάχνω και στη σκηνοθετημένη φωτογραφία, αναζητώ μοντέλα με φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά ιδιαίτερα, ώστε μέσα από τον συνδυασμό προσώπου, στάιλινγκ και τοποθεσίας να προκύψει κάτι το ασυνήθιστο.

Μιλώντας για στάιλινγκ, πόσο σημαντικό ρόλο παίζει στις παραγωγές σου; Θα είχες τα ίδια αποτελέσματα, αν φωτογράφιζες όλα αυτά τα κορίτσια με παλιόρουχα; Τα πάντα παίζουν ρόλο σε μια παραγωγή, όλοι οι συντελεστές, οπωσδήποτε όμως το μοντέλο και το στάιλινγκ είναι ό,τι σημαντικότερο για να πετύχεις αξιόλογο αποτέλεσμα σε φωτογραφία μόδας. Σε μια καλλιτεχνική, αφαιρετική φωτογράφηση, το επιδιωκόμενο αλλάζει, το ίδιο και ο τρόπος επίτευξης του στόχου.

Νευραλγικό ρόλο στην εικόνα σου διαδραματίζουν επίσης τα locations. Τι θέλεις να πετύχεις επιλέγοντας τοποθεσίες με καθαρές γραμμές και αυστηρή γεωμετρία; Πριν καταλήξω στη φωτογραφία, δούλεψα για 14 χρόνια στη γραφιστική, το στιλ που πάντοτε με εξέφραζε ήταν το γεωμετρικό μίνιμαλ, ανακαλύπτω πως αυτή η αισθητική προσέγγιση δεν ξεπερνιέται, με ακολουθεί σε ό,τι και αν κάνω. Στις εικόνες μου προσπαθώ να δημιουργώ κόσμους τους οποίους το μάτι δεν έχει συναντήσει εκεί έξω, άρα το location είναι το σημαντικότερο συστατικό. Αν βρεθεί το κατάλληλο σημείο και η σωστή γωνία, μπορεί να παραχθεί ένα είδος μαγείας.

Παρακολουθείς τα ξένα περιοδικά μόδας και φωτογραφίας; Πιστεύεις ότι εξελίσσονται ή έχουν περιπέσει σε στασιμότητα; Παρακολουθώ τα ξένα περιοδικά, γιατί κυρίως από εκεί έρχονται οι τάσεις και, καθώς η αγορά είναι τεράστια και οι καλλιτέχνες αμέτρητοι, έχεις τη δυνατότητα να δεις διάφορες δουλειές. Δε διαπιστώνω καμία στασιμότητα, ίσα ίσα που ξεφυτρώνουν συνεχώς καινούργια περιοδικά, πέρα από τα καθιερωμένα, και έτσι αναδεικνύονται περισσότεροι νέοι καλλιτέχνες. Ίσως η στασιμότητα της Ελλάδας μας επηρεάζει σε σημείο να νομίζουμε ότι το ίδιο συμβαίνει και γύρω μας.

Ποιοι φωτογράφοι σε επηρεάζουν; Ποιοι καλλιτέχνες, ποιες εκφραστικές δομές σε βοηθούν να διαμορφώσεις τη ματιά σου; Εμπνέομαι από τους Eugenio Recueno, Guy Aroch, Greg Kadel, Robert Nettarp. Πάντοτε μου άρεσε η κινηματογραφική αισθητική και πολλές φορές επιδιώκω να την περνάω στις εικόνες μου. Συχνά ανατρέχω σε ταινίες για να αντλήσω ιδέες περί φωτισμού και στησίματος πλάνου, υπάρχουν σκηνοθέτες που κάθε τους κάδρο είναι και μια φωτογραφία, όπως ο Luc Besson, για παράδειγμα.

Τι βοηθάει, πάνω από όλα, έναν φωτογράφο να καλλιεργήσει προσωπικό στιλ; Πιστεύεις ότι έχεις κατακτήσει το δικό σου; Δύσκολη ερώτηση, πιστεύω ότι ο καθένας έχει περισσότερο ή λιγότερο ένα προσωπικό στιλ, είτε όταν αντιγράφει είτε όταν καινοτομεί. Όσον αφορά τον εαυτό μου, πιστεύω ότι καλλιεργώ ακόμα τη ματιά μου, οπωσδήποτε όμως έχω ένα χαρακτηριστικό στιλ στα πλάνα, τους φωτισμούς και ιδιαίτερα την έκφραση των μοντέλων.

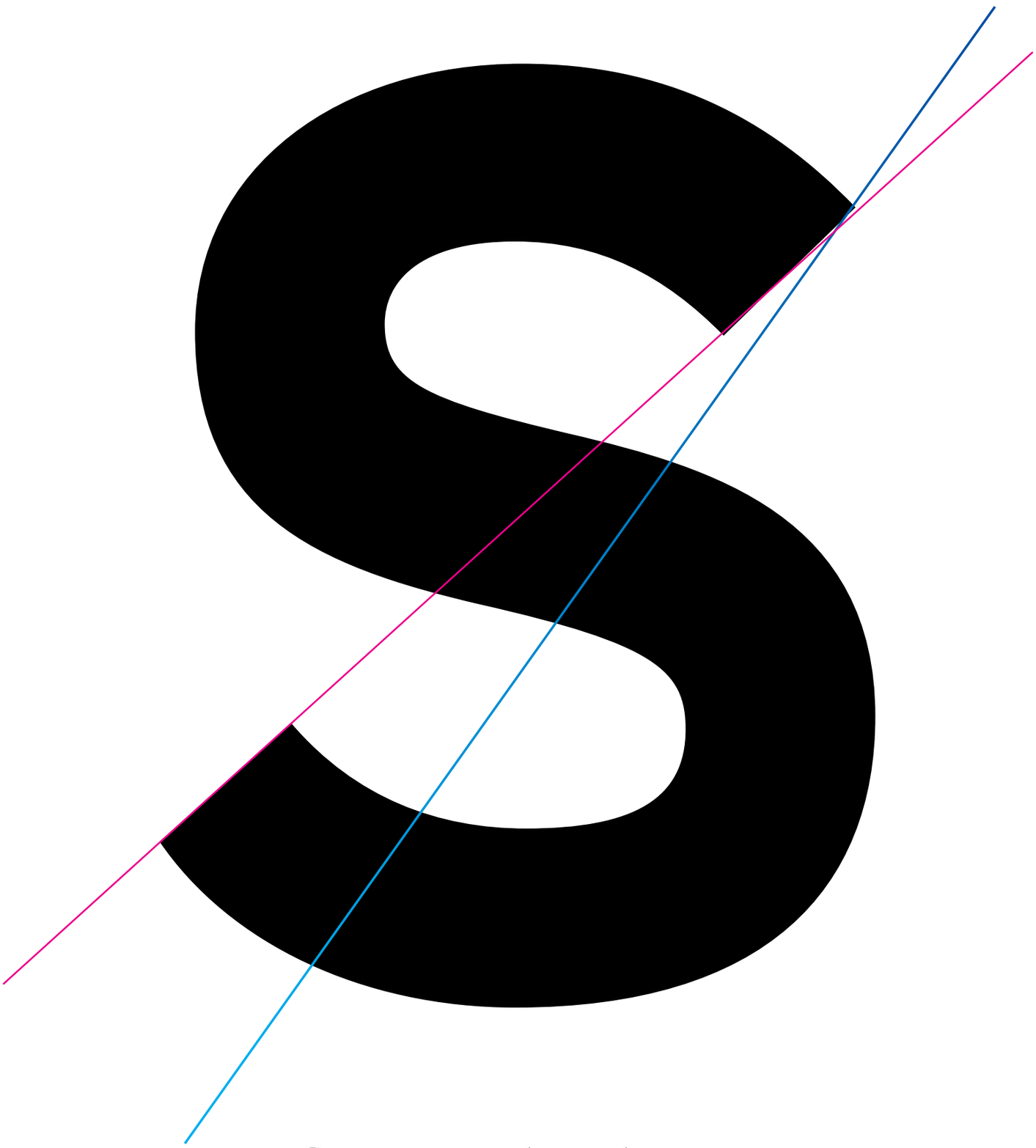
Στο παρελθόν απασχολήθηκες στη μουσική βιομηχανία, έφτιαξες flyer και πόστερ, έκανες freelancing. Πώς μπορείς να συνεχίσεις να βιοπορίζεσαι από την τέχνη σου υπό αυτό το τόσο δυσχερές τοπίο; Και πώς θα μπορέσεις να αντεπεξέλθεις παρά τις συνθήκες; Όπως όλοι μας, έτσι και εγώ προσπαθώ να προσαρμοστώ στη νέα εποχή που έχουμε περάσει, με φαινόμενα σαν αυτά που βλέπουμε: λιγότερα πρότζεκτ, διαφημιστικές που κλείνουν, περιοδικά που αναστέλλουν έκδοση και συνολικό όγκο παραγωγής στο ένα τέταρτο σε σχέση με το παρελθόν. Το μόνο καλό μέσα από αυτή τη διαδικασία είναι το ξεκαθάρισμα που συντελείται, ίσως στο τέλος επιβιώσουν μόνο οι πραγματικοί επαγγελματίες και όσοι έχουν κάτι να προσφέρουν στην τέχνη. Ο χώρος της μουσικής βιομηχανίας έχει πληγεί πολλά χρόνια πρωτύτερα, και έχω βιώσει το ψυχορράγημά της και σαν graphic designer και σαν d.j. και παραγωγός. Τα πράγματα αλλάζουν γύρω μας, σύντομα ο κόσμος δε θα ζει πια με δάνεια και ψεύτικες ζωές, όσο για την τέχνη, ας μην ανησυχούμε, αυτή θα έχει πάντοτε ζήτηση και προσφορά.

Σε ενδιαφέρουν άλλες εκφάνσεις της φωτογραφίας; Το ρεπορτάζ, η φωτοδημοσιογραφία, οι candid λήψεις; Ή σε εκφράζει καλύτερα η σκηνοθετημένη εικόνα; Με ενδιαφέρουν πρωτίστως η σκηνοθετημένη, η αφαιρετική σκηνοθετημένη φωτογραφία και τα τοπία. Όταν ξεκίνησα να ασχολούμαι με το αντικείμενο, δεν ήξερα τι ήταν αυτό που με εκφράζει ακριβώς, γιατί με ενθουσίαζε καθαυτή η πράξη της φωτογράφησης. Τότε, όπως οι περισσότεροι, φωτογράφιζα τοπία και καθημερινά στιγμιότυπα της πόλης. Πειραματίστηκα με διάφορα θέματα και άφησα τελευταίο το σκηνοθετημένο, γιατί θεώρησα ότι είναι το δυσκολότερο. Και τελικά με κέρδισε.

Ποια πρόσωπα θα ήθελες να φωτογραφίσεις, αν σου δινόταν η ευκαιρία; Οποιασδήποτε εθνικότητας, από οποιονδήποτε χωροχρόνο. Μέριλιν Μονρόε, Έλβις, Μπριζίτ Μπαρντό.

vasilistopouslidis.com

for style!

s for sneakers!

Denim and Supply Ralph Lauren

Ανεπιτήδευτες και γοητευτικές, οι συλλογές ρούχων Denim and Supply Ralph Lauren χαρακτηρίζουν το πνεύμα μιας γενιάς που αγνοεί τις νόρμες. Για όλους εμάς που έχουμε το δικό μας στιλ, είμαστε και θέλουμε να δείχνουμε ο εαυτός μας.

A new approach

Δε χρειάζεται να ακολουθείς τα μοδάτα πρέπει, τις fashion συμβάσεις και τις δήθεν τάσεις, γιατί το δικό σου προσωπικό στιλ το διαμορφώνεις μόνο εσύ. Πρεσβεύοντας το εξατομικευμένο ύφος στο ντύσιμο, η Denim and Supply Ralph Lauren επαναπροσδιόρισε από το πρώτο της βήμα τη φιλοσοφία για το real thing μιας στιλάτης γκαρνταρόμπας. Νέα προοπτική στο τζιν και το σπορ ντύσιμο, ο αέρας των vintage κομματιών που σετάρεται με μια εκλεκτική αισθητική, η κομψή έκφραση της νέας γενιάς για σύγχρονο look. Δίνοντας απόλυτη προτεραιότητα στην προσωπική ταυτότητα, η Denim and Supply Ralph Lauren προσεγγίζει με μοντέρνα αλλά και προσγειωμένη άποψη το στιλ. Γήινη και μποέμ, ανεξάντλητη και ευρηματική, πολυσυλλεκτική και μοναδική, η πρόταση της Denim and Supply έχει όλους εμάς πρωταγωνιστές της στην ανοιξιάτικη-καλοκαιρινή συλλογή της. Πουκάμισα με αγαπημένες denim και καρό εκδοχές, καυτά τζιν σορτς, παιχνιδιάρικα tops και αέρινα φορέματα, ζακέτες με έμφαση στην άνεση και διακριτικά φουλάρια συνθέτουν μια συλλογή για άνδρες και γυναίκες που υποστηρίζουν με αυθορμητισμό το ντύσιμό τους.

Επιβεβαιώνοντας τον παγκόσμιο χαρακτήρα της, η Denim and Supply ανακοίνωσε την αποκλειστική της συνεργασία με τον βραβευμένο Grammy DJ, Avicii, κατά κόσμο Tim Bergling, που θα συμμετάσχει στην επερχόμενη καμπάνια της «Φθινόπωρο-Χειμώνας 2012» μέσα από την παραγωγή ενός ιδιαίτερου video που θα βρεις αποκλειστικά στην ιστοσελίδα της. Όπως φυσικά και τις πανέμορφες Denim and Supply συλλογές της.

www.denimandsupply.com

Corners Denim and Supply
ATTICA Αθήνα, ATTICA Golden Hall
NOTOS GALLERIES Αθήνα, Πειραιάς, Θεσσαλονίκη
& σε επιλεγμένα σημεία σε όλη την Ελλάδα
Αποκλειστική διανομή Notos Com Holdings SA

adiSTAR Racer

by adidas Originals

παρουσίαση

Πρωτοεμφανίστηκαν στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μονάχου το 1972, γράφοντας ιστορία ως τα καλύτερα running παπούτσια. Τα κλασσικά πλέον adiStar Racer επανεμφανίζονται φέτος στη sneaker εκδοχή τους για να αποθεώσουν τη δημιουργικότητα και το στιλ.

Παπούτσι υψηλής ποιότητας και αισθητικής, ελαφρύ με σουέντ λεπτομέρειες, ιδανικό casual αξεσουάρ, προσδίδει έναν αέρα ρετρό αισθητικής στο καθημερινό σου στιλ. Την ίδια στιγμή, διατηρώντας τον αυθεντικό χαρακτήρα των adidas Originals, παραμένει πιο μάχιμο από ποτέ στο στίβο του street look.

Γιορτάζοντας 40 χρόνια από τη δημιουργία του θρυλικού Trefoil, του κλασικού συμβόλου της εταιρίας, αλλά και τιμώντας τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου, τα adidas Originals σου δίνουν την ευκαιρία να φορέσεις πρώτος τα νέα adiStar Racer. Μέλος της νέας συλλογής Άνοιξη - Καλοκαίρι 2012, σου δίνουν το ρυθμό και σε προκαλούν: Μη λες απλά ότι σου αρέσουν τα sneakers. Prove it με τα νέα adiSTAR Racer!

Όταν θέλεις το στιλ πολύ, η WeSC συνωμοτεί για να το αποκτήσεις. Η street fashion αύρα της, γνωστή. Η urban γκάμα ρούχων, denim, αξεσουάρ και headphones αξεπέραστη. Ήρθε η ώρα να βολτάρεις στη νέα εποχή με την ολοκαίνουρια συλλογή sneakers της.

WeSC

Unconventional chic

Ενώνοντας τις πιο πολυτάλαντες φυλές δημιουργικών ανθρώπων, η WeSC, από το 1999 μέχρι σήμερα, προσφέρει διαρκώς μια νέα οπτική για συναρπαστικό στιλ όλων όσοι εμπνέονται από τη δράση των δρόμων και την εναλλακτική πλευρά της ζωής. Η ενέργεια των skateboarders, η σπιρτάδα των djs, η αισιόδοξη διάθεση των νέων ανθρώπων για το αδιαπραγμάτευτο νόημα του being cool. Το νέο WeSC βήμα; Μια ιδιαίτερη, όπως και η ίδια, σειρά παπουτσιών που αφήνει το ιδιαίτερό της στίγμα στην άνοιξη και το καλοκαίρι του 2012. Δυναμικά σχέδια, αγαπημένα υλικά, πρωτότυπες λεπτομέρειες και πολυποίκιλα χρώματα συναντούν τη WeSC φαντασία σε μια συλλογή που κατασκευάζεται στην Ιταλία, την πατρίδα της φινέτσας. Ταιριάζοντας άψογα τον πλουραλισμό τους με τις ανδρικές και γυναικείες WeSC συλλογές, περπατούν στο στιλ σου ακόμα πιο μπροστά. Δέρμα, καμβάς και τζιν κυριαρχούν ως κατασκευαστικά υλικά σε όλα τα μοντέλα, συνδυάζοντας ταυτόχρονα την άνεση και την ασφάλεια που θέλεις να έχει το αγαπημένο σου παπούτσι, είτε προτιμάς πιο chic φόρμες είτε πιο περιπετειώδη sneak αισθητική.
Ανακάλυψε τη σπορτίφ πλευρά σου στα Runar. Βγες έξω με τα σαγηνευτικά Barrington ή τα κομψά Lawrence. Διάλεξε ανάμεσα στα δυναμικά Hagelin, τα κολεγιακά Clopton και Edmond ή τα κλασικά Gilliam το fit και το σχέδιο που σου πάει καλύτερα. Προσφέροντας unisex επιλογές αλλά και ξεχωριστά σχέδια για αγόρια και κορίτσια, η συλλογή παπουτσιών της WeSC λύνει την εξίσωση του στιλ για κάθε περσόνα έχοντας κοινό παρονομαστή την έμφυτη αναζήτησή της για το ωραίο. Τα ανδρικά Thorpe ή τα γυναικεία Ada και Mila δίνουν τη λύση όποια στιγμή της ημέρας και αν διαλέξεις να βρεθείς με τους κολλητούς, να κάνεις τα επαγγελματικά σου ραντεβού ή να καταλήξεις στο πάρτι. Take a walk on the WeSC side!

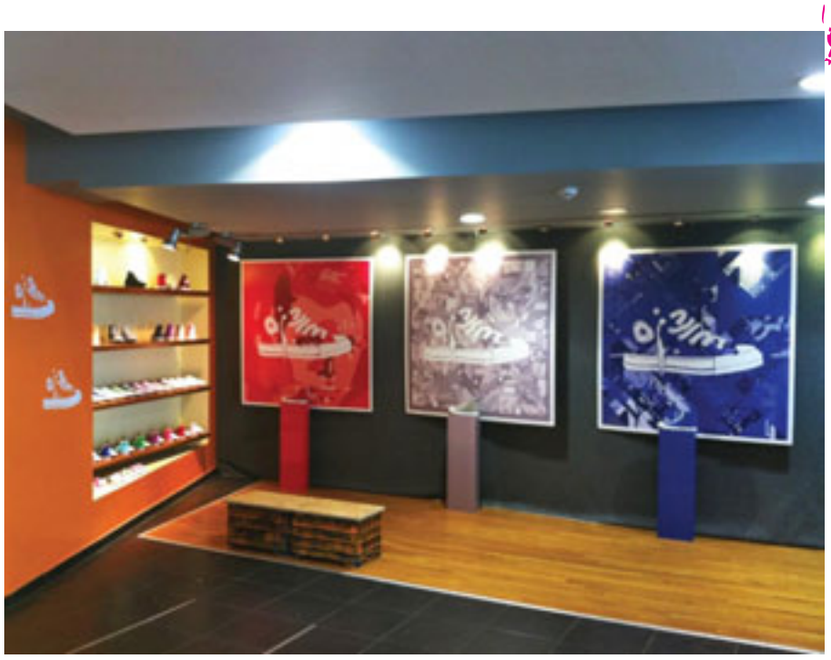
www.wesc.com

Chuck Taylor All Star

Just add summer, Just add color!

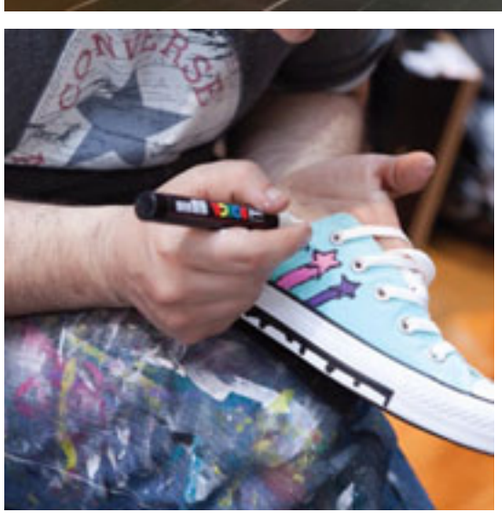
Just add color: Με ένα «πολύχρωμο» motto να σηματοδοτεί τη σεζόν, η Converse «γιορτάζει το χρώμα», πανηγυρίζει το στιλ και μεταμορφώνει την urbania σε έναν colorful κήπο που πάνω του ανθίζει μια ποικιλία νέων και λαμπερών Converse χρωμάτων, εμπνευσμένα από την καλοκαιρινή παλέτα.

Το γαλάζιο της θάλασσας, το λιλά της ορχιδέας, το ανοιχτό πορτοκαλί από το νεκταρίνι, κοντράρουν στα ίσια το λαμπερό πράσινο του φρέσκου χορταριού και τα έντονα μπλε ελεκτρίκ του νυχτερινού ουρανού: μυρωδιές, γεύσεις και όλες οι αποχρώσεις του επερχόμενου μεγαλειώδους θέρους!

Θαύμασε τη νέα συλλογή Colors στο **Converse Pop Up Store** της Γλυφάδας, ένα κατάστημα ειδικά διαμορφωμένο για τη συγκεκριμένη συλλογή, που δημιουργήθηκε για limited time για τους All Star fans! Εδώ οι καλλιτέχνες της Converse φιλοτέχνησαν για κάθε φίλο του αγαπημένου brand το προσωπικό του All Star, ενώ συγχρόνως οι επισκέπτες μπορούσαν να δημιουργήσουν τσάντες από καμβά με τα χρώματα της παλέτας αυτής της σεζόν.

Βάλε χρώμα στα καινούργια σου Converse, φώτισε την γκαρνταρόμπα σου, φόρα χρώμα στην All Star ζωή σου και νιώσε το καλοκαίρι στην πόλη και στο βήμα σου πιο γρήγορα από όλους.

Converse Pop Up Store: Λ. Βουλιαγμένης 96, Γλυφάδα,
Τ: 210 9602 992

VANS Classics 2012

Η συλλογή Classics 2012 αποτυπώνει την ιστορική κληρονομιά 40 χρόνων της VANS, υπογράφει με τη δροσερή αισθητική του surf το στιλ και ενσαρκώνει τη νεανική δημιουργικότητα. Μοντέρνα όσο ποτέ, αυθεντική όπως πάντα.

Έχουν περάσει πολλά χρόνια από το μακρινό 1966, όπου στο μικρό μαγαζάκι του Paul Van Doren στην Καλιφόρνια το πρώτο ζευγάρι VANS περπάτησε τους δρόμους αλλάζοντας την ιστορία των παπουτσιών. Αναζητώντας κάτι που θα αντικαθιστά το surf τις μέρες που δεν είχε κύμα, οι surfers των 70s θα κολλήσουν με το skate. Πολύ σύντομα θα καταλάβουν πως η στιβαρή κατασκευή και η πρόσφυση της σόλας καθιστούσαν τα VANS το ιδανικό skate παπούτσι.

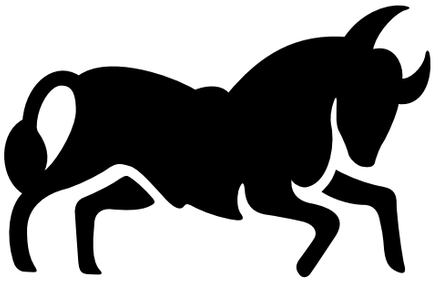
Τη φετινή άνοιξη και το καλοκαίρι που έρχεται, η νέα συλλογή της VANS μας επαναφέρει στο ελεύθερο πνεύμα εκείνης της εποχής και μας υπενθυμίζει πως σύγχρονη κατασκευή και αναλλοίωτο στιλ μπορούν να χωρέσουν σε ένα παπούτσι. Αποτελούμενη από διαχρονικά μοντέλα των 70s, η σειρά Classics 2012 εμπλουτίζεται με νέα σχέδια που ως βάση τους έχουν τα ιστορικότερα μοντέλα της VANS και ενσαρκώνει με τον πιο αυθεντικό τρόπο την ατομική έκφραση αγοριών και κοριτσιών σε όλο τον κόσμο. Το αγαπημένο και αξεπέραστο Authentic, το πρώτο σχέδιο VANS που πουλήθηκε πριν τέσσερις δεκαετίες, πρωταγωνιστεί με χρώματα, λεπτομέρειες και την αξεπέραστη αισθητική του και σε ρολάρει ακριβώς εκεί που το αυθεντικό στιλ παραμένει αναλλοίωτο. On your feet, off the wall!

Αποκλειστικός αντιπρόσωπος VF Hellas AE
T: 210 3449300

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

www.facebook.com/george.bakas

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)

«Πάντα φανταζόμουν ότι θα καταλήξω άστεγος. Σε τέτοιο βαθμό, που έχω σταμπάρει και το σημείο στην πόλη όπου θα κοιμάμαι», έλεγε ο Larry David, και η ταύτισή σου με τον αμερικανό κωμικό δεν περιγράφεται. Η φοβία ότι θα χρεοκοπήσεις, ότι θα μείνεις άνεργος, άστεγος, ότι δε θα έχεις ψωμί να φας αυξάνεται με ρυθμούς αμείωτους και σου προκαλεί κρίσεις πανικού ικανές να σε ρίξουν στο Πρόζακ, στο Ζάναξ ή, έστω, στην πίτσα. Η υπομονή είναι ένα δώρο που οφείλεις να κάνεις στον εαυτό σου. Θα σου χρειαστεί, ειδικότερα όταν θα βρέχει και θα μουσκεύεται το χαρτονένιο σου σκέπασμα.

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Ο άνθρωπος δε σταματάει ποτέ να μαθαίνει, πλην κάποιων εξαιρετικών περιπτώσεων, για παράδειγμα, όταν η καρδιά του είναι ανενεργή για πάνω από ένα λεπτό ή το κεφάλι του βρίσκεται σε μεγαλύτερη απόσταση των δύο μέτρων από το υπόλοιπο σώμα. Να, λοιπόν, τι σου έμαθε ο Απρίλης: αν δεν προσπαθήσεις γι' αυτό που θες, δε θα το αποκτήσεις ποτέ. Αν δεν κάνεις την ερώτηση, δε θα μάθεις ποτέ την απάντηση. Αν δεν αποφασίσεις να προχωρήσεις μπροστά, θα βρίσκεσαι πάντοτε στο ίδιο σημείο. Αν κολλήσεις ένα κοχύλι στο αφτί σου, θα νιώθεις σαν να ακούς τη θάλασσα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
«Έκτη Μαΐου, κι απ' τα μπουζούκια, ξεκινάνε οι ορδές των φοιτητών. Τσίμπλα στο μάτι, φραπέ στο χέρι, παν να ψηφίσουνε το κόμμα των γονιών». Η ώρα της κρίσης έφτασε και καλείσαι να στείλεις όλους εκείνους που σε άφησαν άνεργο, που πλούτισαν εις βάρος σου, που σου ρήμαξαν την ψυχολογία, ξανά στο κοινοβούλιο. Να αποδείξεις πως έχεις τις αντοχές για άλλον έναν τετραετή γύρο ανελέητου γαμ*** και οικονομικής αφαίμαξης! Εύγε!

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
Το εγχειρίδιο «How to induce a person to jump off a cliff» δεν έφερε θετικά αποτελέσματα και για ακόμη έναν μήνα θα σκαρφίζεσαι τρόπους για να εκδικηθείς τους ανθρώπους που σου τρώνε την ψυχή. Ψυχραιμία! Υπάρχουν και πιο αναίμακτες λύσεις. Προτείνω να φύγεις για εργασία στο εξωτερικό και από εκεί μπορείς να τους στέλνεις μηνύματα στο facebook όπως: «Απαράδεκτα τα πράγματα στο Μόναχο - 1800 ευρώ κατώτερος μισθός», «Μπάχαμες ή Μαυρίκιο φέτος για διακοπές;», «Ρε σεις, πώς την παλεύετε ακόμα Ελλάδα;».

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
«Οι άνθρωποι ζουν πια περισσότερα χρόνια, εξέλιξη που κρίθηκε απαραίτητη προκειμένου να γίνει δυνατή η αποπληρωμή των 30ετών στεγαστικών δανείων», έλεγε ο Νταγκ Λάρσον, κι εσύ συνεχίζεις να κατηγορείς τους τραπεζίτες και τον καπιταλισμό για όλα τα δεινά της ανθρωπότητας. Ποιο άλλο οικονομικό σύστημα θα αύξανε το προσδόκιμο ζωής σου, ρε αχάριστε; Ποιο θα φρόντιζε να κόψεις το αλκοόλ (λόγω οικονομικής δυσπραγίας) και να διατηρηθείς υγιής; Ποιο θα σου πρόσφερε τη δυνατότητα να κάθεσαι όλη μέρα άεργος, χωρίς να αντιμετωπίζεσαι από τον κοινωνικό σου περίγυρο ως τεμπέλης και ανεπρόκοπος;

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Η επίμονη και παράλογη απαίτησή σου να γίνουν στη χώρα όλα όπως πριν άρχισε να σπάει νεύρα και όρχεις. Κι εγώ θα ήθελα να γίνει η ελληνική γλώσσα διεθνής, να σταματήσω να πατάω ανά δευτερόλεπτο alt+shift, αλλά δεν είναι εύκολο. Όπως λένε και οι πολιτικοί στα κανάλια, «δε διαθέτουμε μαγικό ραβδάκι για να εξαφανίσουμε όλα τα προβλήματα της χώρας». Το μόνο μαγικό ραβδάκι που διαθέτουν είναι αυτό που εξαφάνισε δισεκατομμύρια ευρώ από τα κρατικά ταμεία και τα μετέφερε σε ελβετικές τράπεζες.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)
Με τη Σελήνη να βρίσκεται πολύ κοντά στη Γη, αλλά σε ασφαλή απόσταση για να αποφευχθεί μια επικίνδυνη σύγκρουση, θα επιχειρήσεις μια δύσκολη κριτική στον εαυτό σου. Μια αυτοκριτική που θα σε κάνει να αποδεχτείς πως η ευτυχία στις σχέσεις είναι ό,τι είναι η δικαιοσύνη για την ελληνική κοινωνία και η αξιοκρατία για το ελληνικό δημόσιο: αταίριαστα και ασυμβίβαστα πράγματα. «Τώρα που βρήκα μια αγκαλιά καλύτερη από ό,τι λαχταρούσα, τώρα που μου ήρθαν όλα όπως τα ήθελα και αρχίζω να βολεύομαι μέσα στην κρυφή χαρά μου, νιώθω πως κάτι μέσα μου σαπίζει», έγραφε ο Ντίνος Χριστιανόπουλος.

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
Δύσκολες οι ώρες που βιώνεις στο περιβάλλον εργασίας σου, καθώς αυξάνονται οι πιέσεις για μεγαλύτερη παραγωγικότητα και περισσότερες απλήρωτες υπερωρίες. Προφανώς και δεν είναι λόγος αυτός για να εγκαταλείψεις το πόστο σου. Δες τους πολιτικούς. Ακούνε καθημερινά μπινελίκια, τρώνε γιαούρτια, νεράντζια, καρέκλες, γιουχαΐσματα, απειλούνται με ξυλοδαρμό, λιντσάρισμα, λιθοβολισμό, κρεμάλες, και συνεχίζουν να παρακαλάνε σαν ζητιανάκια την ψήφο σου για να μπουν ξανά στη βουλή. Πού θα βρουν καλύτερη δουλειά σε τέτοιους χαλεπούς καιρούς;

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Πριν λίγο καιρό ο Mike Joyce των Smiths ξεκίνησε στο Μάντσεστερ μια νέα τάση στο κλαμπ «Bop Local» για τους 30άρηδες και 40άρηδες, που μπορούν να διασκεδάζουν χωρίς να το ξημερώσουν. Νομίζω πως είσαι ο ικανότερος άνθρωπος για να κάνεις ένα σεμινάριο διασκέδασης στα ξενέρωτα Αγγλάκια. Να τους ενημερώσεις πως η αληθινή διασκέδαση ξεκινά το μεσημέρι με καφεδάκι, έπειτα φαγάκι - ταβερνούλα, απογευματινή βολτίτσα, βραδινή χαλαρή μπίρα για προθέρμανση, μετά τις δώδεκα ασύδοτο κλάμπινγκ και πρωινό κλείσιμο με μπουγάτσα και κακάο.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
«Δε θα πρέπει να δημιουργηθεί η αίσθηση στον κόσμο ότι τα δύσκολα πέρασαν», δηλώνει ο Παντελής Καψής και επανενεργοποιεί τα ναρκωμένα από τον ήλιο αντανακλαστικά σου. Τα 25άρια του καιρού και η χαλαρότητα που επιφέρουν σε πανελλαδικό επίπεδο σε έκαναν να ξεχάσεις πως το σεξ της κυβέρνησης δε λογαριάζει θερμοκρασίες, ειδικότερα αυτήν την περίοδο. Όλες οι νομοθετικές ρυθμίσεις και τα μέτρα που συναντούσαν τη μαζική αντίδραση των πολιτών τον χειμώνα, βρίσκονται stand by για να σου τσουφίξουν τον κώλο σαν καυτή ηλιαχτίδα, όταν εσύ θα ξαπλάρεις ανέμελα στην ακρογιαλιά.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Σύμφωνα με έρευνα της Εταιρείας Μελέτης Ανθρώπινης Σεξουαλικότητας (ΕΜΑΣ), το ποσοστό των ζευγαριών που χωρίζουν κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών μηνών αγγίζει το 54%. Όπως οι διαρρήκτες περιμένουν το καλοκαίρι να φύγεις διακοπές για να σε ληστέψουν, έτσι και το έτερον περιμένει το καλοκαίρι, όπου οι συνθήκες ευνοούν την εύρεση νέων συντρόφων, για να σε στείλει αδιάβαστο. Φρόντισε να αναγνώσεις εγκαίρως τις προθέσεις του και να τον προλάβεις, μετατρέποντας τον εγωισμό του σε εξίσωση τρίτου βαθμού.

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
Με την είσοδο του Μαΐου, καλείσαι να συμβάλεις στη μείωση του ποσοστού παραγωγικότητας στη χώρα και να τη σπάσεις στους Τροϊκανούς που πιστεύουν ότι θα σε πτοήσουν με τα νέα επώδυνα μέτρα. «Τώρα π' ανοίγει ο καιρός, πανικός, πανικός», όπως λέει και ο post-λαϊκός βάρδος Μπάμπης Μπατμανίδης. Βόλτες, ποδηλατάδες, φραπεδιές στον ήλιο, μπιρίτσα στη Ναυαρίνου, φλερτ και καμάκια στη Βαλαωρίτου. Την παραλία ξέχνα την! Οι τοπικοί άρχοντες σκέφτηκαν, τώρα που το 30% των ανέργων την έχει ανάγκη περισσότερο από ποτέ: ας την ξηλώσουμε να πάει στο διάολο!

Red Bull
BC ONE
BATTLING ONE-ON-ONE
FROM HERE TO
RIO
WORLD FINAL
LET THE BATTLE BEGIN AT
redbullbcone.com
25/5 - 21:00
CLUB VOGUE - 23, 26th Octovriou st.
MC 12os PITHIKOS, DJ KID STRECH
FREE ENTRANCE
CLUBVOGUE
MTV
SOUL
2310 MAGAZINE
REPUBLIC
1003

my pub
Thessaloniki

WELCOME

to my modern old-fashioned pub

30, Katouni st., Thessaloniki, T: 2315 002830

facebook.com/mypub.thessaloniki | @mypubskg